

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Burroughs_E_R-Tarzan-17.pdb

PDB Name: Tarzan 17
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzan a lví muž

Edgar Rice Burroughs

Porada

Mr. Milton Smith, vedoucí produkce, měl poradu. Několik mužů si hovělo v hlubokých, měkkých křeslech a sedačkách jeho prosTome, perfektně zařízené kanceláře studia B.O.

Mr. Smith měl své křeslo za velkým stolem, ale usedal do něj jen zřídka. Patřil k osobnostem s velkou obrazotvorností, dramatickým a plným života. Vyžadoval volnost a prostor, kde by se mohl dostatečně projevit. Široké křeslo pro něj bylo příliš malé. A tak častěji chodil po kanceláři, než seděl za stolem, a rukama vyjadřoval své myšlenky stejně obratně jako slovy.

"Mohl by to být trháč," ujistil své posluchače. "Žádná umělá džungle, žádné hrané zvukové efekty, žádní bezzubí staří lvi, jaké zná každý filmový fanoušek jménem! Nikoli, pánové! Vše bude opravdové!"

Do místnosti vstoupil tajemník a zavřel za sebou dveře.

"Je tu Mr. Orman," hlásil.

"Dobrá. Řekněte mu, prosím, ať vstoupí." Mr. Smith si zamnul ruce a obrátil se k ostatním.

"Pomyšlení na Ormana mě inspiruje," prohlásil. "Jedině on je mužem schopným natočit takový film."

"Toliko další z vašich inspirací, šéfe," poznamenal jeden z mužů. "Co chvíli někdo s nějakou přijde."

Jiný muž, sedící mu po boku, se k němu naklonil blíž.

"Měl jsem za to, že jste na Ormana onehdy upozornil," zašeptal.

"Ano," pronesl tázaný koutkem úst.

Dveře se znovu otevřely a tajemník uvedl podsaditého, bronzově opáleného muže, který se důvěrně pozdravil se všemi přítomnými. Smith mu vyšel vstříc a potřásl mu pravicí.

"Jsem rád, že tě vidím, Tome," řekl. "Neviděli jsme se od tvého návratu z Bornea. Vydělals tam slušné peníze. Ale mám pro tebe něco většího. Určitě tě to chytí. Slyšel jsi o Superlative Pictures a jejich posledním filmu z pralesa?"

"Jak by ne! Od chvíle, co jsem se vrátil, neslyším o ničem jiném. Mám dojem, že každý chce teď natočit film z džungle!"

"Jsou filmy z džungle a filmy z džungle. Chceme natočit něco skutečného. Všechny záběry Superlative Pictures byly - až na pár obrázků z Afriky - pořízeny v okruhu pětadvaceti mil od Hollywoodu. A zvukové efekty? Hrůza!" Smith nijak nezastíral své opovržení.

"A kam pojedeme natáčet?" zajímal se Orman. "Padesát mil od Hollywoodu?"

"Ne. Vyšleme štáb přímo do srdce Afriky, do... jak se jmenuje ten prales, Joe?"

"Ituri."

"Správně, Ituri. Se zvukovou aparaturou a vším ostatním. Uvažuj o tom, Tome! Dostaneš vše, co potřebuješ.

Opravdové domorodce, džungli, zvířata i zvuky. Zachytíš živou žirafu a zároveň zvuky, které vydává."

"Na to nebudeš potřebovat zvukovou aparaturu, Milte."

"Jak to?"

"Žirafy žádné zvuky nevydávají. Snad na to ani nemají orgány."

"Dobrá, a co má být? To byl jen takový příklad. Ale vezmi si jiná zvířata - lvy, slony, tygry. Joe má připravené velkolepé záběry. To diváky zvedne ze sedadel."

"V Africe žádní tygři nejsou, Milte," vysvětlil režisér.

"Kdo říká, že nejsou?"

"Já," opáčil Orman s úsměvem.

"Tak co s tím, Joe?" obrátil se Smith ke scénáristovi.

"Šéfe, tvrdil jste, že chcete záběry s tygry."

"Jaký je v tom rozdíl? Uděláme záběry s krokodýly."

"Chcete, abych ten film režíroval?" vpadl do hovoru Orman.

"Ano. Určitě tě proslaví."

"O tom nic nevím, ale jsem pro. V Africe jsem nikdy nebyl. Má smysl brát s sebou do střední Afriky zvukovou aparaturu?"

"Proto máme poradu, abychom celou věc projednali," odpověděl Smith. "Požádali jsme o spolupráci majora Whitea. Myslím, že jste se dosud nesetkali. Mr. Orman, Mr. White."

Když si oba muži podali ruce, Smith pokračoval.

"Major je uznávaný lovec šelem, který zná Afriku jako své boty. Měl by být odpovědným poradcem a tvou pravou rukou."

"Co si myslíte, majore, o tom vzít s sebou do Ituri zvukovou aparaturu?"

"Kolik bude vážit? Pochybují, že dokážete převézt Afrikou něco, co váží víc než půl druhé tuny."

"Och," vzdechl vedoucí zvuku Clarence Noice. "Naše zvukařské vozy váží sedm tun. A dva chceme vzít s sebou."

"To nepůjde," mínil major.

"A co vůz z generátorem?" ptal se Noice. "Váží devět tun!"

Major rozhodl rukama. "Vskutku, pánové, to je nemožné!"

"Dokážeš to, Tome?" zeptal se Smith, a nečekaje na odpověď, pokračoval. "Musíš to udělat."

"Ovšem že to udělám - pokud poneseš náklady."

"Dobrá," souhlasil Smith. "Je čas, abych vám řekl něco o scénáři. Joe napsal skvělý příběh. Měla by to být senzace. Jeho hrdina se narodil v džungli a byl vychován lvy. Po celý život byl jenom s nimi - jiné přátele nemá. Lev je král zvířat. Sotva chlapec dospěje, stává se králem lvů a všech šelem. Jasně? Velký záběr z džungle."

"To zní dobře," potvrdil Orman.

"Pak přichází dívka a následuje další velký záběr. Dívka tu nikoho nezná. Koupe se v jezírku. Lví muž jde kolem. Dosud nikdy neviděl ženu. To je přece situace, ne, Tome? To musí zabrat."

Smith se počal procházet místností a přehrávat celou scénu. V jednom rohu byl dívkou, koupající se v jezeře, ve druhém Lvím mužem.

"Skvělé, že?" soudil. "A to všechno díky Joeovi."

"Joe byl vždycky originální," přitakal Orman. "Ale teď mi řekni, kdo bude hrát Lvího muže. Doufám, že bude mít dost kuráže!"

"Je vždycky ve formě. Je to ten nejlepší. Vypadá tak dobře, že z něj budou všechny ženské paf."

"Včetně jejich babiček," doplnil jeden z účastníků porady.

"Kdo je to?"

"Mistr světa v maratónu."

"Maratónu v tanci?"

"Ne, v běhu."

"Kdybych tu roli měl hrát já, byl bych raději sprinterem než běžcem na dlouhé tratě. Jak se ten člověk jmenuje?"

"Stanley Obroski."

"Stanley Obroski? Nikdy jsem o něm neslyšel."

"Vážně ne? Vždyť je slavný! Počkej, až ho uvidíš! Určitě to zvládne."

"Umí hrát?"

"Nemusí umět hrát. Stačí, když dobře vypadá. Udělám s ním pro tebe zkoušku před kamerou."

"Kdo ještě bude hrát?"

"Partnerku Obroskiho Madisonová, a..."

"Hm... Naomi je dosti žhavá i v naší zeměpisné šířce. Na rovníku pravděpodobně úplně roztaje."

"A Gordon Z. Marcus coby její otec. Je to bílý obchodník."

"Myslíš, že to Marcus svede? Poslední dobou stárne."

"Zvládne to. A tady major White dostane roli bílého lovce."

"Obávám se," mínil major, "že jako herec nebudu dobrým lovcem."

"Všechno, co od vás budeme chtít, je jednat zcela přirozeně. Žádný strach!"

"Ať se bojí režisér! Je za to placen!" řekl scénárista.

"A taky za to, že vylepšuje mizerné scénáře," opáčil Orman. "Ale vraťme se, Milte, k Naomi. Je skvělá v kabaretních vystoupeních a zamilovaných filmech pro mladé, ale pohybovat se mezi lvy a slony - nevím, nevím..."

"Pošleme Rhonda Terryovou, aby ji zastupovala."

"Výborně! Rhonda je ochotná třeba kousnout lva do tlapy, když ji o to režisér požádá. A navíc se Madisonové podobá."

"Kdyby se mě někdo zeptal, pokládal bych to za lichotku vůči Madisonové," poznamenal scénárista.

"Nikdo to neudělá," opáčil Smith.

"A kdyby," pokračoval Joe, "musím říci, že Rhonda je schopna za Madisonovou zaskočit kdykoli. Je mi záhadou, jak se mohl někdo tak špatný dostat až tam, kde je."

"Vždyť se posledních deset let potloukáš po studiích," připomněl Orman. "Musíš být snad hluchý a slepý!"

"Kdyby nebyl, nepsal by dnes scénáře," utrousil kdosi z přítomných.

"Nechme toho," řekl Orman. "Koho ještě беру s sebou? Kdo je hlavní kameraman?"

"Bill West."

"Skvělé."

"Včetně personálu, herců a řidičů budeš mít pětatřicet až čtyřicet bělochů. A kromě generátoru a dvou vozů se zvukem ještě dvacet pětitunových nákladáků a pět osobních aut. Vezmeme techniky a mechaniky, kteří umějí řídit, abychom počet lidí snížili na minimum. Škoda, že nebyl ve městě, aby sis mohl vybrat svoje lidi, ale na to už není čas. Chybí jen pomocný režisér. Můžeš si vzít, koho chceš."

"Kdy odjíždíme?"

"Asi za deset dní."

"To je život," vzdychl Orman. "Šest měsíců na Borneu, deset dní v Hollywoodu, a pak ještě dalších šest měsíců v

Africe. Chlapci, budeme potřebovat holiče!"

"Chceš říci někoho, kdo by se staral o pití, ne?" opravil jej Joe.

"Jasně že o pití," potvrdil kdosi. "Nikoho takového Tom určitě při svém mládí ještě neměl."

Bahno

Šejch Abd-al-Ghaním a jeho snědí kumpáni seděli na hřbetech svých poníků a mlčky sledovali vztekly bělochy, jak se potí a láteří, pobízejíce dvě stovky černochů, aby vytáhli devítitunový generátor z bahnitého dna říčky.

Nedaleko odtud rozmlouval Jerrold Baine, opřen o zablácené dveře osobního automobilu, se dvěma dívkami, které si hověly na zadním sedadle. "Jak se cítíš, Naomi?" zeptal se jedné z nich.

"Pod psa."

"Máš zase horečku?"

"Co jsme opustili Jinju, pořád. Chtěla bych být zpátky v Hollywoodu, ale asi už ho nikdy neuvidím. Umřu tady."

"Nesmysl! Jsi jen trochu rozladěná. To bude v pořádku."

"Včera měla sen," vmísila se druhá dívka. "Naomi snům věří."

"Nech toho!" zavrčela slečna Madisonová.

"Zdá se, že ty jsi ve formě, Rhondo," poznamenal Baine.

Rhonda Terryová přikývla. "Myslím, že jsem docela šťastná."

"Měla bys to zaklepat," opáčila slečna Madisonová a vzápětí pokračovala: "Rhonda je tělo, nic víc než tělo. Nikdo neví, jak my herci trpíme kvůli své přecitlivělé nervové soustavě!"

"Je lépe být šťastným zvířetem než nešťastnou herečkou," usmála se Rhonda, krčíc rameny.

"A pak - Rhonda má pořád co dělat," dodala Naomi. "Včera natáčeli první scénu, ve které se mám objevit - a kde jsem v tu dobu byla? Ležela jsem s horečkou a Rhonda mě zastupovala - dokonce i při záběrech zblízka."

"Ještě že je ti tak podobná," řekl Baine. "Znám vás obě, ale skoro vás nerozeznám."

"V tom je ta potíž," postěžovala si Naomi. "Lidé vidí ji a myslí si, že jsem to já."

"Vždyť o nic nejde," opáčila Rhonda. "Slavná budeš ty."

"Slavná!" zvolala Naomi. "Bojím se, že to mé pověsti spíš uškodí. Jsi půvabná dívka, Rhondo, se vším, co k tomu patří, ale nezapomeň, že já jsem Naomi Madisonová. Moji diváci očekávají prvotřídní herecký výkon. Budou zklamáni a obviní mě."

Rhonda se usmála.

"Udělám vše pro to, abych ti nezkazila pověst, Naomi," slíbila.

"Není to tvá chyba," přiznala druhá dívka. "Z ničeho tě neviním. Buď je někomu shůry dáno, nebo ne. Nic víc, nic míň. Nemůžeš za to, že nejsi herečka, stejně jako není vinou tamhletoho šejcha, že se nenarodil jako běloch."

"Ten šejch mě opravdu velice zklamal," potvrdila Rhonda.

"Jak to?" ptal se Baine.

"Když jsem byla malá, viděla jsem na plátně Rodolfa Valentina. Tenkrát byli šejchové opravdu šejchové!"

"Tenhle chlapík vskutku nevypadá jako Valentino," přitakal Baine.

"Představ si, být tak odvedena do pouště tlupou podobných zarostlých otrhanců! A celá léta jsem čekala, že mě někdo odvede!"

"Řeknu o tom Billovi," slíbil Baine.

Dívka pokrčila nos. "Bill West je dobrý kameraman, ale žádný šejch. Je stejně romantický jako jeho kamera."

"Je to prima kluk," dodal Baine.

"Jistě že je. Jsem do něho blázen. A je na něho spolehnouti."

"Jak dlouho tu ještě budeme sedět?" zeptala se Naomi podrážděně.

"Dokud nevytáhnou generátor a dalších dvaadvacet aut z téhle bahnité díry."

"Nechápu, proč bychom nemohli pokračovat. Proč tu máme sedět na pospas mouchám a broukům?!"

"Ti jsou jinde zrovna jako tady," namítla Rhonda.

"Orman má strach opustit doprovod," vysvětlil Baine. "Tohle je nešťastný kus země. Varovali ho, aby sem své lidi nevodil. Domorodci tu nebyli nikdy úplně podrobeni a nedávno dali o sobě znovu vědět."

Chvilí mlčeli, odhánějíce hmyz a sledující, jak je těžký nákladní vůz zvolna tažen na bahnitý břeh. Poníci Arabů stáli opodál se vztyčenými ohony a lapali po komárech, kteří jim nedopřáli klidu.

Šejch Abd-al-Ghaním promluvil k jednomu ze svých mužů, snědému chlapíkovi s divokýma očima.

"Která z dívek, Atawí, je ta, co zná tajemství údolí diamantů?"

"Při Alláhovi!" zvolal Atawí, odplivuje. "Jsou si podobné jako vejce vejci. Nevím, která je která."

"Ale jedna z nich má tu listinu, ne? Víš to jistě?"

"Ano. Měl ji starý pohan, otec jedné z nich. Ale ona mu ji vzala. Mladý muž, svedený ďáblem, chtěl starce připravit o život a listiny se zmocnit. Dívka, starcova dcera, na to však přišla a vzala listinu k sobě. Jak stařec, tak mladík věří, že se listina ztratila."

"Ale dívka o tom s mladíkem, co chtěl zabít jejího otce, mluvila," namítl šejch. "Zdá se, že je to jeho přítelkyně."

Nerozumím těm pohanským psům."

"Ani já jim nerozumím," přitakal Atawí. "Všichni jsou blázni. Vedou spory a války, a pak si najednou spolu sednou, smějí se a rozmlouvají. Mají mezi sebou spoustu tajností. Viděl jsem dívku, jak vzala listinu, a mladý muž se tvářil, že nic neví, i když byl u toho. Pak odešla k otci a ptala se ho, zda ji neviděl. Stařec ji počal hledat a nenašel ji. Řekl, že se ztratila, a byl velmi sklíčen."

"Je to velice podivné," zamumlal šejch. "Víš jistě, že rozumíš té jejich zpropadené řeči, i tomu, co říkali, Atawí?"

"Což jsem nesloužil více než rok bláznivému starému pohanovi, který kopal na písčitéch pláních Chajbaru? Kdyby

býval našel jediný střep rozbitého džbánu, byl by šťastný jako dítě po zbytek svých dnů. Od něho jsem se naučil jazyku Angličanů."

"Při Alláhovi!" vzdychl šejch. "Musí to být opravdu velký poklad, větší než v Hawwáře a Džaríji, jinak by s sebou nebrali tolik vozů, aby ho naložili."

Podmračenýma očima sledoval množství nákladních aut, která stála na protějším břehu řeky, připravena k přebrodění.

"Kdy se mám zmocnit dívky, co ukrývá listinu?" zeptal se Atawí po chvíli ticha.

"Vyčkejme pravou chvíli," odpověděl šejch. "Netřeba spěchat, dokud nás vedou k pokladu a krmí nás, jak stojí ve smlouvě. Pohani jsou hlupáci. Myslí si, že jsme stejně pošetilí jako Angličané, které obalamutili svými řečmi o pohyblivých obrazech, ale my jsme chytřejší než oni. Víme, že dělání obrázků je jen zástěrkou pro skutečný cíl jejich cesty."

Propocený, zablácený, stál Mr. Thomas Orman nedaleko zástupu domorodců, táhnoucích za provazy, připevněné k velkému nákladnímu autu. V ruce držel dlouhý bič. Na rameni nesl pouzdro, ale místo pušky v něm měl láhev skotské. V jádru nebyl ani zlý, ani panovačný. Zpravidla mu jeho klidná povaha a soudnost bránily někoho udeřit. Zaryté mlčení domorodců, které v něm jindy vyvolávalo spíše shovívavost, jej však nyní čím dál víc popouzelo. Byl již tři měsíce z Hollywoodu a navíc s téměř měsíčním zpožděním za původním plánem. A nebylo vyloučeno, že potrvá další měsíc, než dorazí na místo, kde měly být natáčeny nejdůležitější exteriéry. Představitelka hlavní ženské role měla horečku, která mohla stoupnout natolik, že nebude vůbec schopna dál hrát. Zdálo se mu, že se všechno proti němu spiklo. A teď ještě ke všemu ti prokletí divoši ztrácejí chuť do práce!

"Hněte sebou, lenoši!" zvolal a práskl bičem nad hlavou jednoho z domorodců.

Mladík v hnědozelené košili a šortkách se s odporem odvrátil a zamířil k autu, u něhož Baine rozmlouval se dvěma mladými dívkami. Zastavil se ve stínu pod stromem, sejmul helmu a setřel pot z čela a stuhu na obrubě. Pak znovu zamířil k ostatním. Baine mu udělal místo vedle zadních dveří vozu.

"Vypadáš nakvašeně, Bille," poznamenal.

West zavrčel. "Orman blázní. Jestli hned nezhodí ten bič a nenechá pít, špatně to dopadne."

"Cítím to ve vzduchu," pravila Rhonda. "Muži se nesmějí ani nezpívají jako dřív."

"Viděl jsem před chvílí Kwamudiho, jak se na něho dívá. Měl v očích nenávist, a snad ještě něco horšího."

"Co dělat," řekl Baine. "Možná že nezbyvá než zacházet s těmi chlapíky tvrdě. A pokud jde o Kwamudiho, Tom se ho chce zbavit a jmenovat jiného předáka."

"Časy tvrdé ruky nad otroky jsou ty tam, a domorodci to vědí. Orman se dostane do nesnází, jestli se to provalí. A s Kwamudim bych jednal opatrně. Není to obyčejný předák. Býval ve své zemi velkým náčelníkem a většina zdejších lidí pochází z jeho kmene. Když řekne 'odejděte', odejdou. Na to nezapomeň. A jestli nás tihle chlapi opustí, jsme v pěkné kaši."

"Ale co si počneme? Tom se nás neprosí o radu, jak jsem si všiml."

"Ty bys mohla něco udělat, Naomi," řekl West, obraceje se k jedné z dívek.

"Já? A co mohu udělat?"

"Tom tě má velmi rád. Dá na tebe."

"Ani za nic! Je to jeho věc! Mám svých starostí dost!"

"Mohla by to být i tvoje věc," připomněl West.

Dívka se ušklíbla. "Jediné, co chci udělat, je dostat se odtud. Jak dlouho tu budu ještě sedět a odhánět mouchy? Řekni, kde je Stanley? Celý den jsem ho neviděla!"

"Lví muž spí nejspíš ve svém autě," mýnil Baine. "Slyšel, jak mu starý Marcus říká?"

"Jak mu říká?" zeptala se Naomi.

"Spává nemoc."

"Všichni na něho máte zlost," odsekla Naomi, "protože hraje hlavní roli, zatímco vy, ubozí komparsisté, se celý život pachtíte a nesaháte mu ani po kotníky. Mr. Obroski je skutečný umělec!"

"Jedeme!" zvolala náhle Rhonda. "Dávají znamení."

Konečně byla kolona vozů znovu na cestě. V předních autech, stejně jako na konci, jela ozbrojená stráž, askariové. Několik nákladních aut vezlo pracovní čet. Mnozí doprovázeli kolonu po svých. Jedním z nich byl i Pat O'Grady, režisérův asistent.

O'Grady nenesl bič. Pískal si jakýsi šlágr a žertoval s domorodci, nedbaje na to, že nerozumějí jedinému jeho slovu. Reagovali však na jeho počínání a nakažlivý úsměv, a napětí mezi nimi zvolna opadalo. Upustili od mlčení a počali se bavit alespoň mezi sebou. Nezpívali však, ani se nesmáli.

"Bylo by nejlépe," soudil major White, jenž kráčel po O'Gradyho boku, "kdybyste mohl být s těmi lidmi stále. Mr. Orman nemá povahu na to, aby s nimi dokázal vyjít."

O'Grady pokrčil rameny. "Jak to ale udělat?"

"Se mnou se odmítá bavit," dodal major. "Odmítá jakýkoli můj návrh. To jsem mohl zůstat v Hollywoodu."

"Nevím, co to do Toma vjelo. Je to dobrý chlap. Nikdy předtím jsem ho neviděl takhle se chovat." O'Grady zavrtěl hlavou.

"Snad je to přemírou skotské," soudil White.

"Myslím, že je to z horečky a strachu." Asistent byl v hodnocení svého šéfa přece jen střidmější.

"Ať je to čímkoli, jestli se to nezmění, dostaneme se do nesnází," mýnil Angličan. Tvářil se vážně a bylo zřejmé, že má obavy.

"Snad vy..." chystal se O'Grady k odpovědi, leč jeho slova byla náhle přervána střelbou z pušek, doléhající sem

odkudsi z čela kolony.

"Probaha! Co je to?" zvolal White, opouštěje O'Gradyho a spěchaje k místu, odkud zněly výstřely.

Otrávené šípy

Lidské uši nejsou příliš citlivé. Dokonce ani na otevřeném prostranství nezachytí výstřel na větší vzdálenost. Ale uši lovců šelem nejsou jako uši lidí - a tak se šelmy na lovu okamžitě zastaví, sotva zaslechnou střelbu. Třeba právě takovou, jaká vylekala O'Gradyho a Whitea. Většina lesních dravců se neprodleně stáhla co nejdále od hrozivého zvuku. Jen dva zůstali ležet ve stínu stromu. Jedním byl obrovský zlatý lev s černou hřívou, druhým byl muž. Hověl si na zádech, zatímco lev odpočíval po jeho boku, nechávaje mu jednu z tlap spočinout na prsou.

"Tarmangani," zamručel muž.

Z hrdla šelmy se vydralo pronikavé zavrčení.

"Půjdu zjistit, oč jde," řekl muž. "Možná dnes v noci, možná zítra."

Zavřel oči a pokračoval ve spánku, z něhož jej probudily výstřely.

Nedaleko odtud zůstal zbytek těla zebry, kořisti, již za rozbřesku ulovili. Ani Ungo, šakal, ani Dango, hyena, dosud nezachytili pach budoucí hostiny. Všude vládlo ticho, přerušované jen tu a tam bzukotem hmyzu či křikem ptáků.

Než major White dorazil na čelo kolony, střelba ustala. Když byl na místě, viděl askarie a bělochy, schoulené za stromy a zírající do temného pralesa, pušky připraveny k palbě. Na zemi leželi dva černí vojáci s těly proklatými šípy. Výrazy ve tvářích dosud nesly stopy smrtelné agónie. Slečna Madisonová se krčila na podlaze svého automobilu. Rhonda stála jednou nohou na stupátku, v ruce pistoli.

White přiběhl k Ormanovi, který stál opodál s prstem na kohoutku pušky a hleděl do džungle.

"Co se stalo, Ormane?" zeptal se.

"Přepadení," odpověděl Orman. "Ti ďáblové na nás vystřelili několik šípů a pak zmizeli. Sotva jsme je zahlédli."

"Bansutové," řekl White.

Orman přikývl. "Také si myslím. Mají pocit, že mi naženou strach hrstkou šípů, ale já jim ukáži!"

"To bylo varování, Ormane. Nechtějí nás ve své zemi."

"Je mi jedno, co chtějí. Zůstanu tady. Mě nezastraší."

"Nezapomeňte, Ormane, že máte s sebou spoustu lidí, za jejichž životy jste odpovědný, včetně obou žen, a že jste byl varován, abyste se vyhnul zemi Bansutů."

"Provedu své lidi v bezpečí. Odpovědnost nesu já, ne vy."

Ormanův tón byl příkrý, jako tón někoho, kdo ví, že se mýlí, ale tvrdošíjně odmítá si to přiznat.

"I já cítím jistou odpovědnost," opáčil major White. "Poslali mě s vámi jako poradce."

"Až budu potřebovat radu, obrátím se na vás."

"Potřebujete ji právě teď. Nevíte nic o těchto lidech, ani co od nich můžete čekat."

"To, že jsme byli připraveni a ve chvíli, kdy zaútočili, jsme odpověděli střelbou, jim dalo dostatečnou lekci," mínil

Orman. "Buďte si jist, že se o něco podobného již nepokusí."

"Rád bych tomu věřil, ale nemohu. Ti chudáci ještě neřekli své poslední slovo. To, co jste viděl, byl jen názorný příklad jejich bojové strategie. Nikdy neútočí v plné síle či otevřeně - jen tu a tam napadnou pár jedinců. A možná nikdy ani jednoho z nich neuvidíme."

"Jestli se bojíte, vraťte se," štěkl Orman. "Dám vám nosiče a ozbrojený doprovod."

White se usmál. "Samozřejmě zůstanu s ostatními."

Pak se obrátil k místu, kde dosud stála Rhonda Terryová, pobledlá ve tváři, s pistolí v pravici.

"Měla byste raději zůstat ve voze, slečno Terryová," pravil. "Uchrání vás před šípy. Neměla byste se takhle vystavovat."

"Zaslechla jsem, co jste říkal Ormanovi," opáčila dívka. "Opravdu si myslíte, že nás budou dál takhle napadat?"

"Obávám se, že ano. Je to jejich způsob boje. Nechci vás bezdůvodně děsit, ale musíte být opatrná."

Pohlédla na dvě nehybná těla, která tu ležela v posmrtné křeči.

"Netušila jsem, že šípy dokáží zabít tak rychle," řekla a zachvěla se.

"Byly otrávené," vysvětlil major.

"Otrávené?!" Kolik hrůzy bylo v onom jediném slovu!

White nahlédl do nitra automobilu.

"Myslím, že slečna Madisonová ztratila vědomí," upozornil.

"Opravdu!" potvrdila Rhonda, obracejíc se k omdlelé dívce.

Společně ji zvedli na sedadlo a Rhonda se ji pokusila přivést k sobě. Orman zatím organizoval jakousi formaci k odvetě a udílel mužům, kteří se shlukli kolem něho, nezbytné rozkazy.

"Mějte pušky neustále připraveny. Pokusím se přidělit každému vozu ozbrojeného muže. Mějte oči na stopkách, a sotva zahlédnete něco podezřelého, střílejte! Bill, vy a Baine pojedete s dívkami. Na každém stupátku bude stát jeden askarí. Clarenci, vy se vrátíte na konec kolony a řeknete Patovi, co se stalo. Požádejte ho, aby zesílil strážu. Zůstaňte s ním a pomozte mu. A vy, majore," Angličan učinil několik kroků vpřed, "vyhledejte prosím starého al-Ghaníma a požádejte ho, aby jednu polovinu svých mužů vyslal na konec kolony a druhou k nám. Pokud to bude nutné, použijeme je k doručení zpráv z jedné strany na druhou. Marcusi," obrátil se k postaršímu muži, "vy a Obroski pojedete uprostřed kolony." Pak se ohlédl. "Kde je Obroski?"

Od útoku domorodců jej nikdo neviděl.

"Byl v autě, když jsem odcházel," řekl Marcus. "Možná znovu usnul." A šibalsky zamrkal.

"Už jde," upozornil Clarence Noice.

Mezi auty se objevil vysoký, pohledný mladík s hustou kšticí černých vlasů. V ruce třímál šestiranný revolver a přes rameno měl pušku. Když viděl, že ho ostatní pozorují, zamířil k nim.

"Kde jsou?" volal. "Kam zmizeli?"

"Kde jste byl vy?" ptal se Orman.

"Hledal jsem je. Myslel jsem, že se vrátí."

Bill West se naklonil k Marcusovi a spiklenecky na něho mrkl.

Konečně se kolona dala znovu do pohybu. Orman zůstal se strážemi na čele. Bylo to nejnebezpečnější místo. White mu byl při ruce.

Jako velký had vinula se kolona pralesem za skřípotu podvozků, svistu pneumatik a hřmotu výfuků. Žádná konverzace - jen napjaté očekávání, plné obav.

Auta mnohokrát zastavila, zatímco domorodci prosekávali noži a sekýrami cestu těžkým nákladním vozům. A pak znovu do temna divočiny! Jízda byla zdoluhavá, monotónní a únavná.

Konečně dorazili k řece.

"Tady se utáboříme," rozhodl Orman.

White přikývl. Právě on byl pověřen úkolem vybudovat tábořiště. Klidně řídil parkování osobních i nákladních aut na mýtině u břehu bystřiny. Ostatní zatím vyskákali z vozů, aby protáhli zdřevěnělé údy. Orman usedl na stupátko své limuzíny a lokl si skotské. Naomi Madisonová zaujala místo po jeho boku a zapálila si cigaretu. Vyděšenými zraky hleděla do okolního lesa a přes řeku do tajuplné temnoty.

"Přála bych si být odtud pryč, Tome," řekla. "Vraťme se, než nás zabijí."

"Proto jsem nepřišel. Přišel jsem natočit film a natočím ho, kdyby mi v tom mělo bránit samo peklo."

Přisedla blíž a přimkla se k němu. "Ach, Tome, kdybys mě miloval, vzal bys mě odtud. Bojím se. Vím, že zemřu. Když to nebude horečka, tak otrávené šípy."

"Jdi si postěžovat svému Lvímu muži," zavrčel Orman a znovu si přihnul.

"Nebud' hrubý, Tome. Víš, že je mi lhostejný. Není nikdo jiný než ty."

"Ano - pokud si myslíš, že nic nevidím. Domníváš se asi, že jsem slepý, že?"

"Možná nejsi slepý, ale rozhodně jsi protivný," odsekla hněvivě. "Já..."

Jejich rozhovor byl náhle přerušen výstřelem odkudsi z konce kolony. Za ním následoval další a ještě jeden, a nakonec celá kanonáda.

Orman vyskočil na nohy. Muži vyběhli oním směrem. Zavolal je zpátky.

"Zůstaňte tady!" křičel. "Možná že zaútočí i na nás! Je třeba, aby tu někdo byl! Majore White! Řekněte šejchovi, ať rychle vyšle jezdce, aby zjistil, co se děje."

Naomi Madisonová znovu omdlela. Nikdo jí nevěnoval pozornost. Černí askariové a běloši z doprovodu stáli jako přimrazení, svírajíce roztrávenými rukama pušky a zírajíce do pralesa.

Střelba ustala stejně nečekaně, jak započala. Nastalo hrobové ticho, přervané znenadání pronikavým skřekem z protějšího břehu řeky. Skřekem, při němž tuhla krev v žilách.

"Proboha!" vykřikl Baine. "Co to bylo?"

"Nějací nevychovaní se nám snaží nahnat strach," řekl White.

"Mám-li mluvit za sebe, pak se jim to podařilo," přiznal Marcus. "Kdybych při každém takovém leknutí omládl o sedm let, byl bych brzy znovu dítětem."

Bill West vztáhl ruku před Rhondu Terryovou, jako by ji chtěl chránit.

"Lehněte si a schovejte se pod auto," radil. "Tam budete chráněna před šípy."

"Aby mi natekl olej do očí? Ne, děkuji."

"Přijíždí jeden ze šejchových mužů," upozornil Baine. "A za ním na koni někdo sedí - nějaký běloch."

"To je Clarence," řekl West.

Sotva Arab navedl svého poníka k Ormanovi, Noice seskočil na zem.

"Co to bylo?" ptal se režisér.

"Totéž, co předtím," odpověděl Noice. "Sprška šípů bez varování. Dva muži byli zabiti. Otočili jsme se a začali střílet. Neviděli jsme nikoho, ani stín. Je to zvláštní. Naši nosiči jsou bez sebe strachy. Z očí jim jsou vidět pouze bělma a třesou se, až cvakají zuby."

"Pospíšíl Pat se zbytkem kolony do tábora?" zeptal se Orman.

Noice se usmál. "Nemusel pospíchat. Projeli mezi nepřáteli tak rychle, že cestou ani nic nezahledli."

Vtom odkudsi z jejich středu zazněl výkřik. Tak blízko, že i jinak netečný major White vyskočil. Všichni se otočili, pušky připravené k výstřelu.

Naomi Madisonová se zvedla a sedla si. Vlasy měla rozčuchané a v očích hrůzu. Ještě jednou vykřikla a vzápětí znovu upadla do mdlob.

"Ticho!" zaječel Orman, ztrativ nervy. Dívka jej však neslyšela.

"Když postavíte stan, odvedu ji na lůžko," navrhla Rhonda.

Všichni muži, běloši i černoši, se tísnili na palouku. Nikdo nechtěl zůstat v pralese. Nastala panika. Major White se s Billovou pomocí pokusil vnést do davu klid. Pak přišel Pat O'Grady, aby také on pomohl.

Konečně byl postaven tábor. Koně i muži tu stáli v řadě, běloši na jedné, černoši na druhé straně.

"Jestli se to neuklidní," poznamenala Rhonda, "budou potíže."

"Samé nesnáze," zavrčel Baine. "A já myslel, jaký to nebude prima výlet. Bylo mi nanic při představě, že bych nemohl jet."

"A teď je ti nanic, protože jsi jel."

"Ať se propadnu, je to tak."

"A bude to tak, dokud neopustíme území Bansutů," doplnil Bill West.

"Mluvíš mi z duše."

"Jak je Madisonové, Rhondo?" zeptal se West.

Dívka pokrčila rameny. "Kdyby se tak strašně nebála, nebude na tom tak zle. Poslední záchvat horečky pominul, ale teď leží a strachy se nemůže ani pohnout."

"Vy jste zázrak, Rhondo. Zdá se, že se nebojíte ničeho."

"Nebojím?" opakovala dívka. "Nikdy předtím jsem nevěděla, co je to bát se, tak jako teď. Mám z toho husí kůži."

West potřásl hlavou. "Jste vskutku dobrá herečka. Nikdo by si nepomyslel, že máte strach - nedala jste to na sobě znát."

"Snad jsem jen věděla, že by mi to stejně nepomohlo. A její sympatie bych nezískala," a pokynula hlavou směrem ke stanu.

West se usklíbl. "Ona je..." Náhle zaváhal, jako by hledal vhodný přírůstek.

Dívka mu položila dlaň na ústa a pohodila hlavou.

"Nefíkejte to," napomenula jej. "Jiná nebude. Je mi jí opravdu líto."

"Jste skvělá. A ona s vámi jedná jako s nejhorší spodinou. Nechápu, jak na ni můžete být tak hodná. Chová se k vám povýšeně a vy ji hýčkáte jak v bavlnce. Velká umělkyně! Můžete za ni zaskočit kdykoli - a co se týče vzhledu, klidně ji zastíníte."

Rhonda se dala do smíchu.

"Proto je slavná herečka a já jen zaskakuji. Nepřehánějte!"

"Nepřeháním. Všichni o tom mluví. Scény, které jsme s vámi natočili, když ležela s horečkou, dopadly skvěle. Dokonce i Orman to ví, jakkoli je do ní blázen."

"Jste zaujatý - nemáte ji rád."

"Nic pro mě neznamená. Ale vás mám rád, Rhondo. Moc rád. Já... no... víte, jak to myslím."

"Co je to s vámi, Bille? Rozhodl jste se mě milovat?"

"Pokouším se."

"Nevím, jaký jste milovník, ale jste skvělý kameraman. Držte se tedy své kamery. Tohle není zrovna ideální místo pro milostnou scénu. Překvapuje mě, že takový odborník jako vy to nepozná. Určitě jste ještě nenatáčel milostnou scénu v takovém exteriéru!"

"Jednu takovou chci natočit teď, Rhondo. Miluji vás."

"Tak už dost!" smála se dívka.

Roztržka

Kwamudi, černý předák, stál před Ormanem. "Moji lidé se vracejí zpátky," pravil. "Nezůstanou v kraji Bansutů, aby se nechali zabít."

"Nemůžete zpátky," zavrčel Orman. "Podepsali jste smlouvu, že zůstanete až do konce. Řekni jim, ať nikam nechodí. Nebo, u čerta..."

"Nepodepsali jsme, že půjdeme do země Bansutů. Nepodepsali jsme, že se necháme zabít. Když se vrátíte, půjdeme s vámi. Jestli zůstanete, vrátíme se. Ráno vyrazíme."

Otočil se a odešel.

Orman se zvedl ze skládací sedačky, zlostí bez sebe, a chopil se biče.

"Já tě naučím, ty černá..." zaječel.

White, který stál vedle něho, jej vzal za rameno.

"Nechte toho!" Jeho tón zůstával klidný, leč neústupný. "To nemůžete! Dosud jsem zůstal stranou, ale teď mě poslouchajte. Životy všech jsou v sázce."

"Nepleťte se do toho, vy starý blázeň," osopil se na něj Orman. "Je to moje věc a já si s ní poradím sám."

"Neměl bys tolik pít, Tome," řekl O'Grady. "Mluví z tebe skotská. Major má pravdu. Jsme v bryndě a whisky nám z ní nepomůže."

Obrátil se k Angličanovi. "Nechte to plavat, majore. Nevšímejte si Toma, je opilý. Zítřka toho bude litovat - pokud vystřízliví. Stojíme za vámi. Pomozte nám z té šlamastyky, jestli to dokážete. Jak dlouho by trvalo dostat se ze země Bansutů, kdybychom se drželi dosavadního směru?"

Zdálo se, že Orman je nenadálou změnou názoru svého asistenta vyveden z míry. Nezmohl se ani na slovo.

White se zamyslel. "Nezdržíme-li se příliš s nákladními auty, můžeme být venku během dvou dnů."

"A jak dlouho potrvá, než dorazíme k místu, kde jsme chtěli natáčet exteriéry, jestliže se budeme muset vrátit a obejít území Bansutů?" pokračoval O'Grady.

"Nejméně dva týdny," mínil major. "A to budeme rádi, když to za tu dobu dokážeme. Museli bychom se vydat na jih do džungle."

"Studio do tohoto podniku vložilo spoustu peněz," řekl O'Grady, "a zatím šéfovi za to nemáme co ukázat. Měli bychom začít s exteriéry co nejdřív. Neuvažujete o tom navrhnout Kwamudimu, aby pokračoval s námi? Jestli se vrátíme, budeme mít ty chlapy nejméně den na krku. A když půjdeme dál, bude to pro naše lidi jen jeden den navíc. Nabídněte Kwamudimu příplatek, pokud zůstanou. Pořád to vyjde levněji, než ztratit další dva týdny."

"Podepíše Orman odměnu?" ptal se White.

"Udělá, co řeknu, jinak mu urazím tu jeho propitou hlavu," ujistil majora O'Grady.

Orman klesl zpátky na židli a díval se do země. I tentokrát se zdržel jakéhokoli komentáře.

"Dobrá tedy," řekl White. "Uvidím, co se dá dělat. Promluví s Kwamudim ve svém stanu. Pošlete pro něho některého

z chlapců."

Na ta slova zamířil ke svému příbytku, zatímco O'Grady pověřil jednoho z černochů, aby přivedl předáka. Pak se obrátil k Ormanovi.

"Jdi si lehnout, Tome," vyzval jej. "A nech toho pití."

Orman se mlčky zvedl a vykročil ke stanu.

"Úplně jsi ho odrovnal, Pate," poznamenal Noice, ceně zuby. "Jak jsi to dokázal?"

O'Grady neodpověděl. Očima tékal po tábořišti. Z jeho věčně usměvavé tváře bylo možno vyčíst, že má starosti. Cítil neklid a napětí, jako kdyby všichni čekali, že se něco přihodí, a netušili co. Viděl, jak posel našel Kwamudiho a jak černý náčelník míří k Whiteovu stanu. Viděl, jak domorodci mlčky připravují nevelká ohniště. Nezpívali, ani se nesmáli. A pokud mluvili, činili tak šeptem.

Arabové se shlukli v předsíni šejchova stanu. Zarytě mlčeli a tvářili se jinak než obvykle. Také běloši mluvili tišeji a bez obvyklých žertů. A všichni společně pak čas od času stočili pohled do okolního pralesa.

Konečně O'Grady spatřil Kwamudiho, jak opouští Whiteův stan a vrací se ke svým kumpánům. V té chvíli zamířil k místu, kde Angličan seděl v lenošce a pokuřoval z dýmky z vřesovcového dřeva.

"Jak to dopadlo?" zeptal se.

"Odměna ho přesvědčila," odpověděl White. "Půjdu s námi, ale pod jednou podmínkou."

"A to?"

"Že nebudou dostávat bičem."

"To nebude problém," mínil O'Grady.

"Jak tomu chcete zabránit?"

"Za prvé zahodím bič a za druhé řeknu Ormanovi, že jestli se nepodvolí, všichni ho opustí. Nerozumím mu. Nikdy takový nebyl. Pracoval jsem s ním celých pět let."

"Za to může kořalka," soudil White. "Úplně jí propadl."

"Až začneme natáčet exteriéry, bude zase v pořádku. Má strach. Jakmile se dostaneme ze země Bansutů, bude všechno O.K."

"Ještě odtud nejsme, Pate. Možná že ještě někoho z nás dostanou. Zítřka, nebo pozítří. Nevím, jak to domorodci budou snášet. Je to zpropadená věc. Snad bychom se měli raději vrátit. Je lépe ztratit dva týdny, než ztratit všechno. A bez domorodců touhle zemí neprojdeme."

"Dostaneme se z toho," ujistil jej O'Grady. "Vždycky jsme se ze všeho dostali. Ale teď už si jdu lehnout. Dobrou noc, majore."

Na krajinu padl soumrak. Měsíc zůstal schován za mraky. Prales se pohřížil do husté tmy. Svět - to bylo nyní jen pár plápolajících ohňů, kolem nichž se tísnily stíny mužů, a na obloze několik hvězd.

Před stanem dívek se zastavil Obroski a zatahal za plachtu.

"Kdo je to?" zeptala se Naomi Madisonová.

"To jsem já, Stanley."

Dovolila mu vejít. Když vstoupil, viděl, jak leží na pohovce pod moskytiérou. Na skřínce v rohu hořela malá petrolejová lampa.

"Jen dál," řekla dívka rozmrzele. "Je to zázrak, že vůbec někdo přišel. Mohla bych tu zůstat ležet a vypustit duši, a nikdo by si toho ani nevšiml."

"Přišel bych dřív, ale zprvu jsem myslel, že je tu Orman."

"Je zřejmě na mol ve svém stanu," soudila dívka.

"Je to tak. Hned, jak jsem to zjistil, šel jsem za tebou."

"Nemyslím, že by ses ho musel bát. A vůbec čehokoli."

Hleděla na jeho urostlou postavu a pohlednou tvář.

"Bát se toho ožraly?" ušklíbl se. "Nebojím se, ale sama jsi říkala, že by se o nás dvou neměl dovědět."

"Ne," potvrdila. "Nebylo by to dobré. Je prchlivý, a když se rozčílí, je schopen všeho."

"Ve filmu, jako je tento, by mohl kohokoli zabít a tvrdit, že to byla nehoda," řekl Obroski.

Přikývla. "Ano. Jednou se to opravdu stalo. Režiséra představitel hlavní role se tehdy zamiloval do téže dívky. Režisér pak dal špatný povel cvičenému slonu."

"Myslíš, že by mohl přijít?" Obroski vypadal neklidně.

"Teď ne. Do zítřka bude spát jako zabítý."

"Kde je Rhonda?"

"Možná se šla pobavit s Billem Western, Bainem a starým Marcusem. A mě tu nechala ležet a zemřít o samotě."

"Je v pořádku?"

"Co myslíš tím ,v pořádku'?"

"Neřekla by o nás Ormanovi, že ne? Ani o tom, že jsem tady?!"

"Ne, to by neudělala - taková není."

Obroski vydechl úlevou. "Víš o nás, ne?"

"Je velmi chytrá, ale také naivní. Jedinou potíží je, že od chvíle, kdy za mě zaskakovala, když jsem ležela s horečkou, si vzala do hlavy, že umí hrát. Někdo jí polichotil, a teď si myslí, že je hvězda. Klidně mi řekne, že její zásluhou zůstanu slavná. Věř mi, až se vrátíme do Hollywoodu, nevytáhne paty ze střížny."

"Nikdo nedovede hrát jako ty, Naomi," řekl Obroski. "Dřív, než jsem začal snít o tom, že půjdu k filmu, jsem viděl všechno, v čem jsi hrála ty. Měl jsem album, plné tvých fotografií a výstřížků z filmových časopisů a novin. Nikdy bych si nepomyslel, že s tebou budu hrát a že," snížil hlas, "mě budeš milovat. Miluješ mě, že?"

"Ovšem že tě miluji."

"Pak nechápu, proč jsi tak milá na Ormana."

"Musím být diplomat. Musím myslet na svou kariéru."

"Někdy to vypadá, že miluješ jeho," namítl nedůtklivě.

"O tom nemůže být řeči! Kdyby nebyl slavným režisérem, nestál by mi za jediný pohled."

Kdesi daleko zazněla temnotou ozvěna kvílivého skřeku. Vzápětí odpověděl král zvířat mocným řevem a hyena divokým smíchem.

Dívka se zachvěla. "Proboha! Dala bych milión dolarů, kdybych mohla být zpátky v Hollywoodu!"

"Zní to jako hlasy nočních přízraků," zašeptal Obroski.

"Volají nás. Čekají na nás. Vědí, že přijdeme, a zmocní se nás."

Vtom se pohnul závěs stanu. Obroski vyskočil na nohy, očividně neklidný. Dívka usedla na pohovku, třesíc oči.

Závěs se rozhrnul a ve světle lampy se objevila Rhonda Terryová.

"Dobrý večer," pozdravila vesele.

"Mělas o sobě dát vědět, než vstoupíš," vyčínila jí Naomi. "Vylekalas mě."

"Jestli budeme tábořit každou noc tak blízko těm divochům, brzy nás to všechny psychicky zlikviduje." Pak se Rhonda obrátila k Obroskimu. "Vraťte se do svého stanu. Nadešel čas, aby Lví muž uleh do postele."

"Už jdu," řekl Obroski. "Já..."

"Uděláte dobře. Viděla jsem, jak sem míří Tom Orman."

Obroski zesinal. "Vždyť už jdu," opakoval, spěšně opouštěje příbytek.

Naomi Madisonová se tvářila vyděšeně. "Opravdu jsi viděla Toma Ormana?" zeptala se.

"Ovšem. Kymácel se jako bárka na rozbouraném moři."

"Říkali, že šel spát."

"Pokud ano, vzal si láhev do postele."

Zvenku sem dolehl Ormanův hlas. "Hej vy tam! Pojd'te sem!"

"To jste vy, Ormane?" ozval se z větší dálky Obroski roztřeseným hlasem.

"Já. Co děláte v dívčím stanu? Nenařídil jsem, že žádný chlap do něj nesmí vkročit?"

"Hledal jsem Rhondu. Na něco jsem se jí chtěl zeptat."

"Jste lhář. Rhonda tam nebyla. Viděl jsem ji vejít. Byl jste s Naomi. Mám chuť vám jednu vrazit!"

"Jen klid, Ormane. Byl jsem tam sotva chvíli. Když jsem zjistil, že Rhonda je pryč, chtěl jsem odejít."

"Odešel jste hned, jak Rhonda přišla, vy špinavý mizeró! Teď mě poslouchajte. Necháte Naomi na pokoji! Je to moje děvče! Jestli vás ještě jednou uvidím, jak se kolem ní motáte, zabiju vás! Rozuměl jste?"

"Ano, pane."

Rhonda pohlédla na svou spolubydlici a mrkla.

"Papá ti napláca na holou," řekla.

"Proboha! On mě zabije!" zhrozila se Naomi.

Závěs stanu se znovu rozhrnul a Orman se vpotácel dovnitř. Rhonda se otočila a vyšla mu v ústrety.

"Co chcete v našem stanu?" osopila se na něj. "Odejděte!"

Ormanovi sklapla čelist. Nebyl zvyklý, aby s ním někdo hovořil tímto tónem. A to ho postavilo na nohy. Byl překvapen jako pes, kterého plácne králik přes čenich. Chvíli stál u vchodu, pohupuje celým tělem, a díval se na Rhondu, jako by právě objevil nějaký nový živočišný druh.

"Chtěl jsem mluvit s Naomi," řekl. "Nevěděl jsem, že jste tady."

"S Naomi můžete mluvit ráno. A že jsem tady, jste věděl. Slyšela jsem, jak to říkáte Stanleymu."

Sotva zaslechl Obroskiho jméno, Orman se znovu rozlítl.

"Právě o tom jsem s ní chtěl mluvit!"

Učinil krok k dívčinu lůžku.

"Podívej, ty malá špinavá čubko!" zaječel. "Nedělej ze mě osla! Ještě jednou tě nachytám, jak se mě snažíš podvádět s tím Polákem, a napráskám ti, co se do tebe vejde."

Naomi se schoulila do klubíčka. "Nedotýkej se mě! Nic jsem neudělala. Jsi vedle, Tome. Nepřišel za mnou. Přišel za Rhondou. Pro smilování boží, nedovol mu, Rhondo, aby mi ublížil!"

Orman váhal, hledě na Rhondu.

"Je to tak?" zeptal se.

"Ano. Přišel za mnou. Požádala jsem ho o to."

"Tak proč tu nezůstal, když jste vešla?" nabyt Orman dojmů, že dívku zahnal do úzkých.

"Viděla jsem vás přicházet a řekla jsem mu, aby raději odešel."

"To bylo naposled!" štěkl Orman. "Do tohoto stanu už žádný chlap nevzkročí! Schůzky si dávejte venku!"

"To mi vyhovuje," souhlasila Rhonda. "Dobrou noc."

Když se Orman vzdálil, Naomi klesla zpátky do podušek, třesouc se po celém těle.

"Měli jsme namále," zašeptala, jakmile usoudila, že muž je již z doslechu. Rhondě nepoděkovala jediným slovem. Ve své pýše pokládala každou službu za povinnost.

"Poslyš," řekla druhá dívka. "Najali mě, abych tě zastupovala ve filmu, a ne v soukromých záležitostech. To měj na paměti."

Orman viděl světlo ve stanu, který patřil Westovi a jednomu z dalších kameramanů. Bez váhání k němu zamířil a vstoupil.

West byl již v pyžamu. "Hello, Tome!" zvolal. "Co se děje? Nějaká nepříjemnost?"

"Už je to pryč. Stalo se to před chvílí. Nachytil jsem toho špinavého Poláka u dívčího stanu. Byl tam s Rhondou." West zbledl. "Tomu nevěřím."

"Chceš říci, že jsem lhář?"

"Ano. Ty a každý, kdo tvrdí něco takového."

Orman pokrčil rameny. "Pověděla mi to sama. A jeho poslala pryč, když mě viděla přicházet. Řekl jsem jí, ať toho nechá. A tomu všivému Polákovi jakbysmet."

Pak se vykolébal ven a zamířil ke svému stanu. Bill West do rána nezamhouřil oka.

Smrt

Zatímco tábor spal, bronzově opálený obr, oděný toliko do bederní roušky, jej kolem dokola obhlížel, jednou z větví přilehlých stromů, podruhé zpoza hloučku mužů, kteří tu stáli na stráži. Tiše jako stín plížil se mezi stany bílých mužů a přistřešky domorodců. Viděl vše a slyšel mnohé. S rozbřeskem se vytratil do mlhy, jež svým bělostným závojem zahalila prales.

Bylo dávno před rozedněním, když v táboře nastal čilý ruch. Majoru Whiteovi se podařilo po půlnoci na pár hodin usnout. Vstal časně, aby vzbudil kuchaře a ostatní bělochy. Bylo třeba strhnout stany, sbalit a naložit. O to se starali Kwamudiho lidé. Nakonec se dověděl, že pětadvacet nosičů v noci zběhlo. Vypτάval se stráží, ale nikdo nikoho neviděl odcházet z tábora. Cítil, že tázaní nemluví pravdu.

Když Orman vyšel ze svého stanu, informoval jej o tom, co se přihodilo.

Režisér pokrčil rameny. "Stejně jich bylo víc, než jsme potřebovali!"

"Pokud budeme mít dnes s Bansuty zase nějaké potíže, zběhů v noci přibude," varoval White. "Bez ohledu na Kwamudiho mohou všichni odejít, a zůstaneme-li v téhle pustině bez nosičů, nedal bych zlamanou grešli za to, že se dostaneme ven. Myslím, Ormane, že by bylo rozumné vrátit se a pokračovat oklikou. Naše situace je velmi vážná."

"Vraťte se, chcete-li, a vezměte ty mizery s sebou," zavrčel Orman. "Já s nákladáky a štábem pokračuji dál."

Otočil se a odešel.

Běloši se sesedli kolem jídelního stolu. Byl dost dlouhý, aby se sem vešli všichni. V pološeru svítání a mlžného oparu, jenž zvolna stoupal k obloze, působily jejich siluety strašidelným dojmem, umocněným hrobovým tichem. Všichni byli prochladlí a ospalí. A všichni se obávali toho, co následující den přinese. Vzpomínka na černé vojáky, skolené otrávenými šípky a svíjející se v porostu, byla dosud příliš živá. Horká káva je přece jen poněkud vzpružila. První se vzpamatoval Pat O'Grady.

"Dobré jitro, pane učiteli, dobré jitro všem," zanotoval dětským hláskem.

"Není čas na žerty," řekla Rhonda Terryová. Rozhlédla se kolem stolu a spatřila na druhém konci Billa Westa. Bylo jí to divné, neboť obvykle sedával vedle ní. Pokusila se zachytit jeho pohled a usmát se, ale díval se jiným směrem. Zdálo se, jako by se jejímu zraku vyhýbal.

"Jezme, pijme a buďme veselí, neboť zítra možná zemřeme," deklamoval Gordon Z. Marcus.

"To není k smíchu," řekl Baine.

"Vlastně s vámi souhlasím," potvrdil Marcus. "Měl to být pokus o žert, ale může se to stát skutečností."

"Uděl jste hřebík na hlavičku," dodal Clarence Noice.

"Někteří z nás nebudou ani muset čekat do zítřka," poznamenal chraptivě Obroski, "nýbrž se jim té cti dostane už dnes."

"Nechtě těch tlachů," zavrčel Orman. "Jestli se bojíte, nechte si to pro sebe!"

"Nebojím se," prohlásil Obroski.

"Lví muž a bát se? Nenechte se vysmát!" Baine mrkl na svého souseda. "Řeknu ti, Tome, co bychom teď měli v téhle zatracené díře udělat. Je s podivem, že to ještě nikoho nenapadlo."

"Oč jde?" ptal se Orman.

"Vyšleme Lviho muže napřed, aby pročesal okolí. Jestli si z nás domorodci budou tropit žerty, pochyťte je a potrestá."

"To není špatný nápad," pravil Orman s úšklebkem. "Co vy na to, Obroski?"

Oslovený zlostně zaskřípal zuby. "Rád bych dostal toho, kdo to vymyslel, do rukou," řekl.

"Nosiči nám vytřeli zrak," dal k lepšímu jeden z řidičů nákladních vozů na konci stolu.

"Jak to?" tázal se jeho spolusedící.

"Tys o tom neslyšel? Pětadvacet, nebo dokonce třicet jich vzalo do zaječích. Vrátili se domů."

"Ti chlapi vědí, proč to dělají," dodal jiný. "Je to jejich země."

"Měli bychom udělat totéž - vypadnout odtud a vrátit se," zabručel třetí.

"Buďte zticha!" okřikl je Orman. "Jdete mi na nervy. Kdo ještě jednou připomene tu bandu mizerů, bude mít co do činění se mnou!"

Naomi Madisonová, sedící vedle, naň upřela vyděšený pohled.

"Opravdu dnes v noci nějakí černoši uprchli?" zeptala se.

"Nezačíněj s tím zase," odsekl Orman. Pak se zvedl od stolu a vzdálil se. Na opačném konci kdosi něco zamumlal. Snad šlo o poznámku, jež měla vyvolat smích. Leč nestalo se.

Jeden po druhém dokončili snídani a rozešli se po své práci. Činili tak mlčky, bez obvyklých žertů, jež byly průvodním jevem předešlých dní.

Rhonda a Naomi se chopily kabelek, které braly všude s sebou, a zamířily ke svému autu. Baine se snažil nahodit motor. Gordon Z. Marcus právě ukládal skříňku s líčidly do kufru na přední straně.

"Kde je Bill?" zeptala se Rhonda.

"Vkameramanově voze," odpověděl Baine.

"To je divné," poznamenala Rhonda. Cítila, že se jí vyhýbá, a nevěděla proč. Snažila se upamatovat na vše, co řekla a

udělala. Nic pohoršujícího ji však nenapadlo. Byla z toho smutná.

Několik nákladních vozů počalo sjíždět k řece. Arabové a askariové již tok přebrodivili, aby střežili cestu.

"Nejprve převezou vůz s generátorem," vysvětloval Baine. "Jestli ho dostanou na druhou stranu, ostatní půjde snadno. Ne-li, budeme se muset vrátit."

"Jen aby nezůstal trčet tak, že ho už nikdy nevytáhnou," obávala se Naomi Madisonová.

Přechod přes řeku, s nímž major White spojoval nejednu nesnáz, proběhl překvapivě hladce. Dno bylo kamenité a svažité břehy dostatečně pevné. Po Bansutech nebylo nikde ani stopy, a tak kolona vjela do pralesa bez úhony.

Celé dopoledne postupovali v poklidu. Občas zastavili, aby v místech s hustým porostem proklestili cestu nákladním vozům i osobním autům, která je následovala.

Všem se zvedla nálada, když den plynul bez jediného střetu s domorodci. Všichni cítili úlevu. Ožila konverzace, na tvářích se objevily úsměvy a bylo slyšet smích. Dokonce i černoši se uklidnili. Snad také proto, že Orman odložil bič a přestal se o ně zajímat. Spolu s Whitem kráčeli na čele karavany vedle stráží, jsouce neustále ve střehu, aby okamžitě zasáhli v případě nebezpečí. Snažili se ovládnout a hovořili mezi sebou jen tehdy, bylo-li to nezbytně nutné.

Polední přestávka skončila a kolona, podobná velkému hadu, se znovu vydala na cestu. Údery sekýr, zatínajících se do porostu, byly doprovázeny zpěvem a hlaholem. Konečně i domorodí nosiči pozbyli strachu, který je dnem i nocí pronásledoval.

Náhle, bez jediné výstrahy, vylétlo z nedaleké houštiny několik opeřených šípů. Dva domorodci klesli k zemi mrtvi. Major White, kráčející vedle Ormana, se svezl svému sousedu k nohám, svíraje v pěsti hrot šípu, který mu pronikl tělem. Arabové a askariové vyslali do lesa několik varovných výstřelů. Kolona se zastavila.

"Už je to tu zase," zašeptala Rhonda Terryová.

Naomi Madisonová vykřikla a skrčila se na podlaze svého vozu. Rhonda otevřela dveře a vystoupila.

"Zpátky, Rhondo! Vraťte se!" zavelel Baine.

Dívka pohodila hlavou. Jako by ji jeho slova podráždila.

"Kde je Bill?" zeptala se. "Vpředu?"

"Není daleko," ujistil ji Baine. "Jen několik aut před námi."

Muži vyskákali z vozů s připravenými puškami, pátrající očima v džungli po neviditelném nepříteli. Jeden z nich se vměstnal pod nákladní auto.

"Co to, k čertu, děláte, Obroski?" divil se Noice.

"Já... počkám tu ve stínu, než budeme pokračovat v cestě," zněla odpověď.

Noice si neodpustil uštěpačnou poznámku, již však ten, jemuž byla určena, nezaslechl.

Na konci kolony se objevil Pat O'Grady. Vrátil se k askariům, kteří tu drželi stráž. Zírali do porostu, očividně neklidní. Z posledního nákladního vozu vystoupil muž a stanul před O'Gradem.

"Rád bych je aspoň jednou spatřil," řekl.

"Není věru snadné bojovat s někým, koho nevidíš," potvrdil O'Grady.

"Jsem zvědav, koho si vyberou teď," pokračoval muž.

O'Grady pokrčil rameny.

"Řada je na nás," pravil muž.

O'Grady mu pohlédl do očí. Viděl, že se ten člověk nebojí. Jen nahlas pronesl to, več věřil jako ve skutečnost.

"Snad nám osud bude příznivě nakloněn," vyjádřil naději O'Grady.

"Vy tomu věříte?"

"Jistě. Je to příjemnější. Nerad si připouštím strach."

"Nevím," opáčil muž, neskrývaje pochyby. "Nejsem pověřivý."

Umlkl a zapálil si cigaretu.

"Vlastně ani já ne," dodal O'Grady.

"Dnes ráno jsem vykročil špatnou nohou," pokračoval muž, tváře se zamyšleně.

"A ještě jste nesrovnal krok, že?"

"Ne."

"To bude v pořádku."

Kolonou se brzy roznesla zpráva, že major White a dva askariové byli zabiti. O'Grady hlasitě zaklel.

"Major byl správný chlap," řekl. "Stál za všechny zavšivené domorodce v celé Africe. Za to některého z nich dostanu!"

Nosiči byli neklidní a vystrašení. Kwamudi se obrátil k O'Gradymu.

"Moji lidé dál nejdou. Vracejí se domů," prohlásil.

"Měli by raději zůstat s námi," mluvil O'Grady. "Vrátí-li se, zemřou do jednoho. Nikdo z nás s nimi nepůjde, aby za ně bojoval. Zítra bychom měli být z území Bansutů venku. Měl bys je přemluvit, aby zůstali, Kwamudi."

Kwamudi cosi zabručel a vzdálil se.

"Jsou to jen plané řeči," otočil se O'Grady na druhého bělocha. "Nevěřím, že se sami vydají přes území těch divochů."

Kolona se dala znovu do pohybu, a s ní i Kwamudi a jeho lidé. Muži naložili těla majora Whitea a obou domorodců na jeden z vozů, aby je na příští zastávce pohřbili, jak náleží. Orman šel v čele, tváře se zadumaně. Askariové byli vyplašení a drželi se vzadu. Také Arabové nijak nespěchali. Důvěřovali toliko Whiteovi a jeho smrt jimi náležitě otřásla. Dosud měli na paměti Ormanovy důtky a jeho panovačné vystupování. Nebýt jeho neohroženosti, nikdy by s ním nešli.

Orman jim však již nespílal. Mluvil s nimi tak jako na počátku výpravy.

"Měli bychom pokračovat dál," řekl. "Vrátíme-li se, bude to horší. Zítra bychom z toho měli být venku."

Hrubosti teď používal jen tam, kde přesvědčování selhalo.

Jeden muž z pracovní čtyř odmítl poslušnost a zamířil na konec karavany. Orman jej přinutil silou vrátit se na své místo. Všichni to chápali. Jiného nezbyvalo - Orman věděl, že životy dvou set lidí závisí na tom, jak bude každý plnit úkol, který mu byl svěřen.

Na konci kolony byl dlouho klid, ale než dospěli k místu, kde hodlali rozbít tábor, vylétl odkudsi zpredu další roj šípů.

Tentokrát padli tři muži a samotného Ormana zachránila před smrtí jen jeho tropická helma.

Bezútěšný byl pohled na karavanu, jež se onoho odpoledne konečně rozhodla zastavit. Smrt majora Whitea přimkla domorodce blíže k bělochům. Dosud cítili jistou nezávislost, jako by se jich dění kolem netýkalo. Teď měli strach o holé životy a hrůzu z toho, co je čeká. Kdo přijde další na řadu? Kolik z nich si asi kladlo tuhle otázku?!

Výčitky svědomí

Atawí, mladý Arab, využíval své znalosti angličtiny a často se vmísal mezi Američany, vyptává se na vše možné a živě s nimi rozprávěje. Zvykli si na něho a v tom, že je neustále s nimi, neviděli nic neobvyklého. Stejně tak nehledali žádný postranní úmysl v jeho nezvyklé přichylnosti. Nezaújatému pozorovateli však muselo být záhy jasné, že má k člověku otevřené a dobré povahy na hony daleko. Byl jen náležitě prohnáný. Proto se mu dařilo tajit hlavní předmět svého zájmu, jímž byly obě mladé dívky. Nikdy se neobjevil v jejich blízkosti, pokud s nimi nebyl některý z bělochů. Onoho odpoledne seděla Rhonda Terryová před svým stanem a cosi psala do svého deníku, neboť bylo dosud vidět. Právě tehdy přišel Gordon Z. Marcus, aby s ní prohodil pár slov. Atawí jej zahlédl a přikradl se blíž.

"Dala jste se na literaturu, Rhondo?" zeptal se Marcus.

Dívka zvedla zrak a usmála se. "Snažím se vést si deník," vysvětlila.

"Obávám se, že půjde o neveselé čtení."

"Na tom nesejde. Mimochodem..." vyňala přeložený list papíru, "našla jsem v deskách tuhle mapu. Při natáčení poslední scény mě s ní zabírali zblízka. Jsem zvědavá, budou-li ji chtít zpátky. Nejraději bych si ji odnesla na památku." Sotva rozložila na kolenou zažloutlý dokument, Atawí se připlížil ještě blíž, blýskaje očima.

"Nechte si ji," navrhl Marcus. "Dokud se vás na ni nebudou ptát. Možná vám ji nechají. Vypadá věrohodně, že? Nebo ji snad vyrobili v dekorační dílně?"

"Ne. Bill říká, že ji Joe našel mezi stránkami knihy, kterou koupil v jednom antikvariátu. Když mu svěřili scénář, napadlo jej, že by se příběh mohl točit právě kolem téhle staré mapy. To přeci zabere, ne? Mnozí možná dokonce uvěří, že najít údolí diamantů není nic nemožného."

Složila mapu a zasunula ji zpátky do desek. Atawí ji sledoval ostřížím pohledem.

Marcus se na ni podíval laskavými očima. "Mluvila jste o Billovi," připomněl. "Co je to s vámi oběma? Býval vám neustále nablízku!"

Rhonda posunkem naznačila, že si to nedovede vysvětlit.

"Nemám nejmenší tušení," řekla. "Vyhýbá se mi, jako kdybych byla kupkou sena, z které by mohl chytit rýmu."

Vyvolávám snad týž pocit i u vás?"

Marcus se dal do smíchu. "Dovedu si představit, Rhondo, že dokážete u mužů vyvolat zvýšenou teplotu. Ale sennou rýmu?"

V té chvíli vyšla ze stanu Naomi Madisonová. Byla bledá a tvář měla zkřivenou bolestí.

"Ach Bože," vzdechla. "Jak můžete ještě zertovat? Vždyť každý z nás může být v nejbližší chvíli zabit!"

"Musíme si dodávat odvahy," vysvětlil Marcus. "Přemýšlet o potížích a oddávat se trudnomyslnosti není k ničemu."

"Jakkoli budeme truchlit, majora Whitea a ostatní neoživíme. Každému je to líto. Ale k tomu, abychom to dokazovali, nemusíme nosit smuteční pásy," dodala Rhonda.

"Měli bychom zůstat zdrženliví alespoň do pohřbu," namítla Naomi.

"Nebud' bláhová," opáčila Rhonda škrobeně.

"Kdy je pochovají, pane Marcusi?" chtěla vědět Naomi.

"Ne dřív než po setmění. Nechtějí, aby Bansutové věděli, kde jsou hroby."

Dívka se zachvěla. "Je to hrozná země! Cítím, že se odtud živá nedostanu!"

"Určitě se odtud nedostaneš mrtvá," řekla Rhonda. Ač jen zřídka dávala průchod svým citům, tentokrát nedokázala zakrýt podrážděnost.

Naomi vzdechla. "Mě tu nikdy nepochovají! Moje obecenstvo by to nedovolilo! Uloží mě v Hollywoodu!"

"Dost už!" zvolal Marcus. "Mladé dámy jako vy by se neměly zabývat takovými skličujícími věcmi. Co takhle dát si před večeří partičku?"

"Jsem pro," souhlasila Rhonda.

"Ty můžeš," dodala Naomi. "Máš nervy ze železa. Já ale v téhle chvíli nedokážu hrát bridž. Jsem příliš rozrušená."

Myslím, že takoví jsou všichni skuteční umělci. Nemám pravdu, pane Marcusi? Jsme přecitlivělí jako aristokraté."

"Dobrá," vmísila se Rhonda, obracejíc se k Marcusovi. "Budeme potřebovat ještě dva do hry. Možná přemluvíme Billa a Jerrolda. Třeba si budou chtít přilepšit!"

Billa Westa našli, jak cosi upravuje na kamerách. Pozvání odmítl, tváře se zachmuřeně.

"Řekněte Obroskimu," navrhl, "jestli se vám ho podaří probudit."

Rhonda jej přeměřila strohým pohledem.

"Další přecitlivělý umělec," poznamenala, aby vzápětí dodala sama k sobě: "To už je podruhé, co si dobírá Obroskiho. To není samo sebou!"

"Kam teď, Rhondo?" ptal se Marcus.

"Najděte Jerrolda. Já se pokusím přemluvit Obroskiho."

Stalo se, a nakonec se všichni čtyři sešli u jednoho stolu. Bill West jim věnoval sotva letmý pohled. Marcusovi se

zdálo, že Rhonda se onoho dne směje víc než obvykle a hlasitěji, než je nutné.

V noci vynesli mrtvá těla z ležení a pochovali je. Mohly by být zarovnané se zemí a pokryty větvemi a listím. Ze zbylé hlíny pak vytvořili na opačném konci tábořiště hromady, připomínající rovy. Skutečné hroby ležely přímo na trase zítřejšího pochodu. Třiadvacet nákladních vozů a pět osobních aut mělo zahladit poslední stopy po smutečním obřadu. Všichni doufali, že díky tmě je při práci nikdo nevidí. Přesto neunikli pozornosti neznámé postavy, ukryté v hustém listoví vysokého stromu. Když se poslední z bělochů uložil ke spánku, zmizela tiše v hloubi pralesa.

Až do rána ležel Tom Orman na svém polním lůžku. Snažil se zbavit myšlenek, které mu nedaly spát, nebo alespoň myslet na něco jiného. V matném světle lucerny, jež mu visela u hlavy, se ostré rysy jeho tváře podobaly pitoreskní masce.

Na druhém lůžku v opačném rohu stanu se Pat O'Grady probíral ze spánku, otevřel oči a pohlédl na svého spolunocležníka.

"Hej, Tome," řekl. "Snaž se usnout, nebo se z toho zblázníš!"

"Nejde to," odpověděl Orman. "Pořád před sebou vidím Whitea. Zabil jsem ho. Jeho i všechny ostatní."

"Ale kde!" hvízdal O'Grady. "Nebyla to tvá chyba. Studio tě sem vyslalo natočit film a tys udělal, cos pokládal za nutné. Nikdo tě z ničeho vinit nebude."

"Ba ne, byla to moje vina. White mě varoval, abych se téhle cestě vyhnul. Měl pravdu. A já věděl, že je to tak. Byl jsem příliš tvrdohlavý, abych to přiznal."

"Potřebuješ se napít. To tě postaví na nohy. A snad potom usneš."

"S tím už jsem skoncoval."

"To je v pořádku, ale nesmíš najednou, nýbrž postupně."

Orman pohodil hlavou. "Neměl jsem pít jako duha," řekl. "Nic ani nikdo jiný nenese vinu. Jen já sám. Kdybych nepil, nebylo by se to stalo a White a ti ostatní ubožáci mohli žít."

"Jedna sklenička ti neuškodí, Tome, a ty to potřebuješ."

Orman se na okamžik pohřížil do myšlenek. Pak odhodil moskytiéru a vstal. "Možná máš pravdu, Pate," připustil. Sklonil se k vaku z vepřovice, který stál u jeho lůžka, a vyňal z něho objemnou láhev a pohárek. Sotva naplnil poslední, otřásl se.

O'Grady se usmál. "Říkal jsem jedna sklenička, ne čtyři."

Orman zvolna zvedl číšku k ústům. Chvilí ji tam podržel, pozoruje ji upřeným pohledem. Náhle jej napadla jakási myšlenka, aby vzápětí opustila stan a zamířila nocí do éteru, kamsi k čerstvým hrobům. S kletbou na rtech mrštil plnou sklenicí o zem. A pak učinil totéž s lahví, která se roztříštila na tisíc kousků.

"To bude pro bosé nohy hotový očištěc," poznamenal O'Grady.

"Promiň, Pate," opáčil Orman. Pak usedl na lůžko a skryl tvář v dlaních.

O'Grady vstal, nazul sandály a vykročil napříč stanem. Sedl si ke svému příteli a objal jej kolem ramen.

"Seber se, Tome," řekl. Víc nic. Přátelský stisk ruky byl v té chvíli nade všechna slova či plné sklenice.

Odkudsi zvenku zazněl do temné noci řev lva a vzápětí divoký skřek, při němž tuhla krev v žilách. Nepodobal se ani hlasu zvířete, ani člověka.

"Kristepane!" ulevil si O'Grady. "Co to bylo?"

Orman zvedl hlavu. "Snad předzvěst dalšího neštěstí," řekl, jako by měl zlou předtuchu.

Chvilí seděli mlčky, naslouchající.

"Rád bych věděl, kdo dokáže vydat takový zvuk," zašeptal O'Grady.

"Pate," opáčil Orman vážným hlasem, "věříš na duchy?"

O'Grady okamžik váhal, než odpověděl. "Nevím, ale už jsem v životě viděl spoustu podivných věcí."

"Já také," přitakal Orman.

Ale vše, co v nich vyvolalo představu čehosi nadpřirozeného, nebylo ničím proti skutečnosti. Jak mohli tušit, že slyší vítězné volání anglického lorda a obrovského lva, kteří právě úspěšně dokončili společný lov?

Pohroma

Chladné a pochmurné ráno jako by odráželo stísněnou náladu a odevzdanost členů výpravy. Příští chvíle je však měly z této netečnosti probudit. Bill West byl první, kdo zjistil, co se stalo. Chvilí se bezradně rozhlížel tábořem, aby vzápětí vyběhl k chatrným příbytkům, postaveným předešlého večera černochoy. Hlasitě volal na Kwamudiho a několik jeho soukmenovců, které znal jménem, leč nedostalo se mu žádné odpovědi. Prohledával chýši za chýší, po hledaných však nebylo nikde ani stopy. Rozběhl se tedy k Ormanovu stanu. Režisér právě vycházel, následován svým spolunocležníkem.

"Co je se snídání?" ptal se O'Grady. "Nevidím naše kuchaře."

"A také je neuvídíš," opáčil West. "Jsou pryč, jako by se po nich zem slehla. Jestli chceš snídání, musíš si ji uvařit sám."

"Co myslíš tím pryč, Bille?" nechápal Orman.

"Zmizeli se všim všudy," vysvětlil kameraman. "V táboře není ani noha. Dokonce i askariové utekli. Tábor je bez ochrany, a jen Bůh ví, jak dlouho!"

"Pryč!" Ormanův hlas prozrazoval překvapení. "Ale to přece nemohou! Kam zmizeli?"

"Těžko říci," odpověděl West. "Vím jen, že s sebou vzali spoustu našich věcí. Výbrojili se, jak nejlíp mohli. Několik nákladů vypadá, že je úplně vydrancováno."

Orman tlumeně zaklel. Pak se vzpřimil a přestal se tvářit odevzdaně. O'Grady naň upřel pátravý pohled. Vzápětí vydechl úlevou a usmál se - šéf byl opět ve své kůži!

"Všichni z postelí!" zavelel Orman. "Řidiči ať zkontrolují náklad. Dohlédni na to, Bille! Pat ať zatím rozestaví strážu kolem tábora! Ostatní se sejdou u jídelního stolu. Musíme si promluvit."

Zatímco se tak dělo, Orman se vydal na obchůzku tábořištěm. Konečně měl v hlavě opět jasno. Rozladěnost po bezesné noci byla zažehnána tíšňovým voláním po rozvaze a chladném rozumu. Nehodlal déle ztrácet čas výčitkami svědomí, jakkoli si byl vědom, že k vážnosti situace přispěl valnou měrou. Když dorazil k jídelnímu stolu, ostatní již byli na místě a vzrušeně diskutovali o útěku černochoů a nejbližší budoucnosti, jež zřejmě nebude nijak růžová.

Vtom Orman zaslechl čísi poznámku: "To skotská nás dostala do téhle šlamastyky, a sotva nás z ní dostane ven!"

"Všichni víte, co se stalo," reagoval. "A myslím, že víte také proč. Vzájemné obviňování nám nepomůže. Situace ve skutečnosti není tak beznadějná. Máme dost lidí, zásob, zbraní i dopravních prostředků. To, že nás nosiči opustili, neznamená, že tu budeme sedět a plakat si na ramenou. Stejně tak nemá smysl se vracet. Nejkratší cesta z území Bansutů je před námi, a ne za námi. Když se dostaneme ven, můžeme najmout černochoy ze spřátelených kmenů, abychom pohnuli s natáčením. Do té doby nás všechny čeká tvrdá práce. Budeme muset dělat to, co dřív dělali černoši - stavět tábor, vykládat a nakládat vybavení, vařit, prosekávat džungli, vytahovat vozy z bahna a držet stráž cestou i v táboře. Bude to nebezpečné, ale nikdo se tomu nevyhne. Nikdo kromě dívek a kuchařů. Právě oni jsou nejdůležitějšími členy výpravy." A na Ormanově rtu pohlál šibalský úsměv.

"A teď," pokračoval, "je tím hlavním jídlo. Kdo umí vařit?"

"Já," ozvala se Rhonda Terryová.

"To mohu potvrdit," dodal Marcus. "Okusil jsem u Rhondy kuře s oblohou."

"I já mohu vařit," ozval se mužský hlas.

Všichni se otočili. Ten hlas mohl patřit jen jedinému muži.

"Kde jste se to naučil, Obroski?" divil se Noice. "Jednou jsem s vámi tábořil. A tehdy jste uměl jen rozdělat oheň a jídlo, které připravil někdo jiný, na něj položit."

Obroski zrudl. "Někdo by přece měl Rhondě pomoci," řekl. "A nikdo jiný se nepřihlásil."

"Tady Jimmy umí vařit," upozornil jeden z elektrikářů. "Dělal zástupce šéfa v kavárně v Los Angeles."

"Nechci vařit," bránil se Jimmy. "Nechci žádnou lehkou práci. Sloužil jsem u maríny v Nicaragui. Dejte mi pušku a nechte mě dělat stráž!"

"Kdo ještě umí vařit?" pokračoval Orman. "Potřebujeme tři lidi."

"Shorty," ozval se kdosi na konci stolu. "Měl stánek s hot-dogy na Ventura Boulevardu."

"Dobrá," souhlasil Orman. "Slečna Terryová bude šéfkuchařkou. Jimmy a Shorty jí budou pomáhat. Pat každý den vybere ještě další tři na službu do kuchyně. A teď do práce! Zatímco kuchaři udělají něco kjídla, ostatní strhnou stany a naloží auta."

"Ach, Tome," vzdechla Naomi, stojící v té chvíli Ormanovi za zády. "Můj osobní sluha utekl. Urči, prosím, někoho na jeho místo!"

Orman se otočil, tvář se, jako by si právě na něco vzpomněl.

"Úplně jsem na tebe zapomněl, Naomi," řekl. "Jsem rád, žeš mě na to upozornila. Jestli neumíš vařit - a já předpokládám, že nikoli - můžeš loupat brambory, obsluhovat u stolu nebo mýt nádoby."

Naomi naň zírala se zděšením v očích. Pak se ledově usmála.

"Myslíš si, že jsi vtipný," řekla. "Ale teď není čas na žerty."

"Nežertuji, Naomi," opáčil. Jeho hlas zněl stroze a ve tváři měl vážný výraz.

"Chceš říci, že ode mě, Naomi Madisonové, očekáváš, že budu škrábat brambory, roznášet jídlo a dělat fícku? Nebuď směšný! Nic takového dělat nebudu!!!"

"Jen nech na hlavě, Naomi! Než tě Milt Smith objevil, roznášelas jídlo v lokále na Main Street. A budeš to dělat i tady, nebo nebudeš jíst!"

Otočil se a odešel.

Během snídaně seděla Naomi na zadním sedadle svého vozu s rezervovaným výrazem ve tváři. Ani neobsluhovala u stolu, ba dokonce ani nejedla.

Američané a Arabové postavili strážu na čele i konci kolony, a ta se záhy dala znovu do pohybu. Na pročesávání džungle zůstali sami Američané - Arabové byli ochotni bojovat, ale práci se vyhýbali. Pracovat bylo pod jejich důstojnost.

Ještě nebyl umyt a sklizen poslední talíř, když Rhonda Terryová odešla k autu, v němž cestovala společně s Naomi.

Cítila se unavena. Naomi na ni hleděla se sevřenými rty.

"Jsi pošetilá, Rhondo," pravila po chvíli. "Neměla by ses snižovat k podřadné práci! Nebyly jsme najaty jako pomocnice v kuchyni!"

Rhonda pohodila hlavou směrem k čelu kolony. "Žádný z těch hochů nemá smlouvu na osekávání větví a boj s kanibaly!"

Pak vyňala z kabely balíček.

"Přinesla jsem ti nějaké sendviče," řekla. "Myslela jsem, že budeš mít hlad."

Naomi jedla mlčky, zabrána do myšlenek.

Kolona postupovala jen zvolna. Muži, určení k pročesávání pralesa, nebyli na takovou práci zvyklí a v tropickém vedru se brzy unavili. Prosekat cestu šlo ztěžka a pomalu. Jako by se proti nim spikli všichni zdejší duchové!

Orman pracoval s ostatními. Klestil mohutné větve, a sotva byla cesta volná, držel stráž.

"Dřina," poznamenal Bill West, opíraje jednou rukou sekuru o bok a druhou stíraje pot z očí.

"To ještě není to nejhorší," opáčil Orman.

"Jak to?"

"Od chvíle, kdy utekli nosiči i s průvodci, nevíme, kam jdeme."

West hvízdal. "Na to jsem nepomyslel!" přiznal.

Po dlouhém a namáhavém putování se před nimi konečně rozevřela planina bez stromů, porostlá toliko travou, sahající do výše dospělého muže.

"To nevypadá zle," pochválil si Orman. "Tudy to půjde rychle."

První nákladní vůz vjel do porostu, rozrážeje stvolý svými mohutnými pneumatikami.

"Nahoru na korbu!" zavolal Orman na strážné a muže se sekýrami. "Tady nás ti mizerové nechají na pokoji. Nejsou tu stromy, za které by se mohli schovat."

Na pláň se postupně přemístila celá dlouhá kolona. Všem se ulehčilo, když za sebou nechali tísnivé přítmi džungle.

Avšak sotva poslední vůz opustil les, spustila se zpoza vysoké trávy sprška šípů. Následoval divoký válečnický pokřik a pak se objevili Bansutové, vedeni lučištníky, vřeštícími nenávistí a bojechtivostí.

Řidič prvního kamiónu se svezl ze sedadla, zasažen šípem přímo do srdce. Jeho vůz zabočil doleva a nakloněn na bok vřít se mezi divochy.

Třeskly výstřely z pušek. Ozvaly se kletby a výkřiky raněných. Kolona se zastavila. Všichni se chopili zbraní. Naomi se skrčila na podlahu svého automobilu. Rhonda ji vytrhla revolver a několikrát vystřelila na přibíhající černochoy. Několik mužů přispěchalo chránit vůz, který vezl obě dívky.

Kdosi vykřikl: "Podívejte! Jsou i na druhé straně!!!"

V téže chvíli se hlavně pušek otočily oním směrem. Palba neustávala. Bansutové se dali na ústup, vybíhající do všech stran. Kanonáda střel je provázela až do chvíle, kdy poslední z nich zmizel ve vysoké trávě. Mnohý projektil našel mezi prchajícími neomylně svou oběť.

Brzy bylo po boji. Trval sotva pár minut. Přesto zanechal v karavaně neblahé stopy. Několik mužů bylo zabito, jeden nákladní vůz vyřazen z provozu, a klid ostatních znovu narušen. Orman nařídil Westovi, aby převzal velení čelní stráže, a pak se vydal na obchůzku kolonou. O'Grady mu vyběhl v ústřety.

"Měli bychom odtud co nejrychleji zmizet, Tome!" volal. "Ti ďáblové mohou zapálit trávu!"

Orman zbledl. Na něco podobného nepomyslel.

"Naložte mrtvé a raněné na nejbližší vozy a pryč!" rozhodl. "Kontrolu budeme muset odložit!"

Úlevu, již všichni zpočátku pocítili na otevřené pláni, vystřídal nyní týž pocit, jakmile se ocitli znovu v hustém, vlhkém pralese. Tady byla hrozba ohně nepoměrně nižší.

O'Grady procházel od vozu k vozu se seznamem členů výpravy a kontroloval stav. Těla Noiceho, Baina, sedmi dalších Američanů a tří Arabů již byla na korbě jednoho z nich.

"Obroski!" zvolal náhle O'Grady. "Obroski! Viděl někdo z vás Obroskiho?"

"Proboha!" vzpomněl si Marcus. "Viděl jsem ho! Teď si vzpomínám. Když se ti ničemové objevili, vyskočil z auta a zmizel ve vysoké trávě na opačné straně."

Orman zamířil na konec kolony.

"Kam jdeš, Tome?" ptal se West.

"Hledat Obroskiho."

"Nemůžeš jít sám! Půjdu s tebou!"

Pomoc nabídlo ještě několik dalších. Hledali dobrou hodinu, ale po Obroskim - živém, či mrtvém - nebylo ani památky. V tichosti a bezútěšné náladě rozložila karavana pozdě odpoledne svůj tábor. Muži spolu mluvili tlumenými hlasy, bez radosti a smíchu. Zachmuřeni usedli k večeři a nikdo ani slovem nekomentoval, že je obsluhuje slavná Naomi Madisonová.

Zbabělec

Každý z nás je nějak poznamenán tím, co zdědil po předcích, či tím, kde vyrůstal. Jednomu je takové dědictví přítěží, druhému odměnou. Stanley Obroski byl spíše prvním z obou případů. Do vínku dostal sílu, nenucené vystupování a pohlednou tvář. Prostředí, v němž se pohyboval, jej hýčkalo a chránilo. Každý, kdo se s ním setkal, nemohl neobdivovat jeho tělesné dispozice a nepřičítat mu i tomu odpovídající odvalu.

S výjimkou několika posledních dní dosud nikdy nestál tvář v tvář nebezpečí, které by pro ni bylo zatěžkávací zkouškou. A tak si celý život lámal hlavu, zda taková situace nastane a zda v této zkoušce obstojí. Přemýšlel o tom častěji než ostatní smrtelníci, neboť věděl, že se od něho očekává více než od ostatních smrtelníků. Ta představa jej pronásledovala na každém kroku. A navíc i strach, že očekávání nedokáže splnit. Nakonec se počal bát - toho, že se bojí.

Není pro muže nic horšího než posměch ostatních. Byl to proto i strach z výsměchu, silnější než hrůza z tělesného utrpení. Možná že si to Obroski ani sám neuvědomoval. Byl to duševní stav, do jehož tajů nebylo snadné proniknout. Jeho důsledky však byly více než patrné. Způsobily podvědomou snahu vyhýbat se nebezpečí, spíše než dát najevo strach a vystavit se tak posměchu okolí.

Sotva se na projíždějící kolonu spustil první přívál šípů, Obroski vyskočil z auta na opačnou stranu a zmizel ve vysoké trávě. Jeho reakce na nebezpečí byla živelná - cosi mimo dosah jeho vůle. Poté co vyrazil naslepo vpřed, počínal si stejně bezhlavě jako vyplašené zvíře, prchající před pronásledovatelem.

Uběhl sotva pár yardů a narazil na urostlého černého bojovníka. Nyní již hrozilo opravdové nebezpečí. Černoch nebyl překvapen o nic méně než Obroski. Možná se domníval, že běloši přešli do útoku. Měl strach. Chtěl uprchnout, ale bílý muž byl příliš blízko. A tak po něm skočil, volaje přítom na své druhy.

Pro Obroskiho bylo již pozdě, aby se vyhnul srážce. Jestli něco neudělá, divoch jej určitě zabije! Podaří-li se mu vyváznout, může se vrátit k ostatním. Musí se odtud dostat!

Černoch jej uchopil za šaty. Obroski viděl, že v ruce třímá nůž. Stál teď smrti tváří v tvář! Dosud si nebezpečí vždy jen

představoval, nyní bylo holou skutečností.

Hrůza opanovala jeho mysl. Nezbylo než jednat. Popadl černocho, zvedl jej nad hlavu a mrštil jím vši silou o zem. Divoch se jen s námahou zvedl, třesa se strachy o život. Obroski, zmítán týmně pocitem, svého soka znovu vyzdvihl a odhodil stranou. Sotva se tak stalo, vrhlo se na něj několik domorodců a strhlo ho k zemi.

Bez sebe strachy, Obroski bojoval jako zvíře, zahnané do kouta. Černoši se mu silou nemohli rovnat. Setřásl je a jednoho po druhém srazil k zemi. Zaútočili však znovu. Uchopili jej za nohy a smýkli jím o zem. Bylo jich stále víc. Nakonec jej zavalili tíhou svých těl a podařilo se jim svázat mu ruce za zády.

Dosud nikdy v životě Stanley Obroski takhle nebojoval. Díky své povaze nevyhledával spory. Navíc jeho mohutná postava vzbuzovala náležitý respekt. Nevěděl, jakou má sílu. Teď cítil především strach. Měl spoutané ruce a byl bezmocný. Zdálo se mu, že jeho dny jsou sečteny.

Postavili jej na nohy. Proč ho dosud nezabili, nechápal. Možná byli zaskočení jeho silou a obrovitou postavou. Vlekli jej do pralesa, živě gestikulující. Obroski slyšel divoký válečný pokřik a třeskot výstřelů z pušek, který prozrazoval, že jeho přátelé se dosud brání. Náhle si zbloudilá kulka našla cestu až sem a zasáhla jednoho z divochů přímo do srdce. Postupovali džunglí po klikaté stezce, kde se k nim záhy přidali další příslušníci kmene. Brzy byl kolem něho zástup divochů, kteří jej postrkovali a poháněli vpřed. Ohmatávali mu svaly, jako by je chtěli porovnat se svými. Z divoce pomalovaných tváří blýskaly podmračené oči. Sršely záští, jež nepotřebuje slov. Někteří jej pobízeli kopími a noži. Obroski byl tak vyděšen, že kráčel v jakémsi vyšinutí mysli, nedávaje najevo sebemenší odpor. Divoši pak přičítali tuto netečnost jeho nebývalé odvaze.

Nakonec se k nim zezadu připojil obrovitý bojovník. Honosil se pestrými válečnickými barvami a péroým chocholem a byl celý ověšen náramky a náhrdelníky. Nesl bohatě zdobený štít a také kopí a toulec byly nápadnější než u ostatních bojovníků. Byla to však více vážnost, jíž se těšil mezi svými soukmenovci, co vedlo Obroskiho k přesvědčení, že jde o náčelníka.

Zatímco muži sdělovali, jak se vše sběhlo, měřil náčelník zajatce opovrhlivým pohledem. Pak udělal jakési rozkazy a vzdálil se do předních řad. Od té chvíle nechali ostatní vězně na pokoji.

Putovali celé odpoledne, míříce stále hlouběji do neproniknutelné džungle. Provazy se Obroskimu zařezávaly do masa a působily mu bolest. Také kolem krku měl smýčku, za níž jej jeden z domorodců vedl. A kdykoli jí muž trhl - což činil často a s nemalým potěšením - měl Obroski dojem, že se zadusí. Cítil se zbědovaně, ale byl příliš vyděšený, aby jakkoli protestoval. A pak - cítil, že by to bylo stejně k ničemu. Proto se snažil upozorňovat na sebe co nejméně.

Svým uchvatitelům nerozuměl jediného slova. Netušil, že právě vychvalují odvahu cizince, který nedal najevo sebemenší strach. Během úmorného pochodu často přemýšlel o svých přátelích, které opustil. Jak asi dopadl jejich zoufalý boj? Věděl, že mnozí naň pohlíželi jako na slabocha. Co si o něm pomyslí teď? Marcus jej musel vidět, jak zbaběle prchá! Obroski sebou škubl a znovu pocítil důvěrně známý strach z opovržení. Ten ale nebyl ničím proti strachu, který ho opanoval, když se rozhlédl kolem a neviděl víc než divoké tváře Bansutů. Kolik hrůzoplých historek o jejich krutosti a zabíjení slyšel!

Odkudsi z čela průvodu zazněly radostné výkřiky. Stezka totiž právě ústila v rozlehlou pláň, v jejímž středu stála domorodá vesnice. Tvořily ji chýše se slaměnými střechami, obehnané palisádou.

Bylo pozdě odpoledne. Obroski věděl, že od chvíle, kdy byl zajat, museli urazit notnou vzdálenost. Napadlo jej, zda by se dokázal vrátit ke svým lidem, kdyby ho domorodci pustili, nebo kdyby se mu podařilo uprchnout. Zdálo se mu to nemožné.

Ledva vkročili do vesnice, přihnuly se k němu ženy a děti. Cosi na něho volaly. Z výrazů ve tvářích divošek vytušil, že mu nejspíše spilají a nadávají. Některé se po něm dokonce počaly sápat. Děti po něm házely kamením.

Bojovníci, kteří ho střežili, zjednali záhy pořádek a zajatce odvedli hlavní ulicí k chatrči, která stála na jejím konci.

Pobídli ho, aby vstoupil. Vchod však byl tak nízký, že dospělý muž tudy sotva prolezl po čtyřech. A protože Obroski měl paže spoutány za zády, zůstal v té chvíli bezradný.

Srazili jej na kolena a vstřčili dovnitř. Vnitřek chatrče byl tmavý a vládl tu nepořádek. Jakmile Obroski přivykl přítmi, počal rozeznávat jednotlivé věci. A tehdy zjistil, že v příbytku není sám. Spatřil tři mužské postavy. Jeden z mužů ležel na hliněné podlaze, druhí dva klečeli na kolenou. Zjistil, že jej pozorují. Co tu vlastně dělají? Jsou to snad také vězni? Konečně jeden z nich promluvil.

"Jak to, že tě Bansutové chytili, bwana Simba?" zeptal se. Tak Obroskiho oslovovali domorodí nosiči, protože ve filmu hrál Lviho muže.

"Kdo k čertu jsi?" nechápal Obroski.

"Kwamudi," zněla odpověď.

"Kwamudi! Tos daleko neuprchl!" Chtěl totéž dodat i o sobě, ale včas se zarazil. "Napadli kolonu krátce po poledni. Zajali mě. A jak chytili tebe?"

"Dnes časně ráno. Spěchal jsem za svými muži a snažil jsem se je přemluvit, aby se k vám vrátili."

Obroski věděl, že Kwamudi nemluví pravdu.

"Narazili jsme na skupinu bojovníků, kteří se vraceli ze sousední vesnice ke svému kmeni. Zabili mnoho mých mužů. Některým se podařilo utéci. Většinu zajatců povraždili na místě. Mě a tyhle dva přivedli sem," pokračoval černoch.

"Co s námi chtějí udělat? Proč vás nezabili, a ostatní ano?"

"Nezabili tebe, mě, tyhle dva. Všechny ze stejného důvodu. Zabijí nás postupně."

"Proč? Co s námi udělají?"

"Snědí nás!"

"Cože?! Chceš říci, že Bansutové jsou kanibalové?!"

"Nejsou jako jiní. Nejedí každého. Jen náčelníky, statečné a silné muže. Věř, že se tím stanou též moudřími, statečnými

a silnými."

"To je strašné!" zděsil se Obroski. "Ale mě nemohou sníst. Nejsem náčelník, ani statečný a silný muž. Jsem zbabělec," dodal šeptem.

"Cos říkal, bwana?"

"Ale nic. Kdy myslíš, že to udělají? Hned?!"

Kwamudi pohodil hlavou. "Možná. A možná že až za dlouho. Kouzelník musí uvařit lektvar a promluvit s duchy a měsícem. Ti mu řeknou, kdy se tak stane. Možná dříve, možná později."

"To nás nechají do té doby spoutané? Boli to a je to velmi nepohodlné. Ale ty nejsi svázán, že?"

"I Kwamudi je svázán. Na rukou i nohou. Proto klečí na kolenou."

"Znáš jejich jazyk, Kwamudi?"

"Trochu."

"Řekni jim, ať nás rozváží."

"To je zbytečné."

"Poslouchej, Kwamudi. Chtějí, abychom byli silní, až se nás rozhodnou sníst, ne?"

"Ano, bwana."

"Dobrá. Řekni jejich náčelníkovi, že jestli nás nechá spoutané, zůstaneme slabí. Snad je dost chytrý, aby to pochopil. Má spoustu bojovníků na to, aby nás hlídali. Stejně bychom se odtud nedostali - všude je plno divokých ženských a jejich spratků."

Kwamudi cítil, že bílý muž má pravdu.

"Až budu mít příležitost, řeknu mu to," slíbil.

Venku se setmělo. Úzkým vchodem sem doléhalo jen matné světlo ohňů. Ženy oplakávaly bojovníky, kteří padli v bitce s bělochy. Mnohé si potíraly tělo i hlavu popelem, což jim dodávalo ještě výhružnějšího vzezření. Jiné spolu živě rozmlouvaly.

Obroski měl hlad a žízeň. Nedostal však ani najíst, ani napít. Čas se nekonečně vlekl. Bojovníci se zatím dali do tance na oslavu vítězství. Temnou nocí zněly tamtamy. Nárek truchlících, stejně jako válečný pokřik tanečníků, sílil v divokém souzvuku s okolní džunglí, a úzkost zajatců rostla.

"Takhle se chovat k lidem, od kterých chcete, aby byli silní a tuční!" lál Obroski. "Musíte je vykrmit, a ne nechat zemřít hlady!"

"Bansutům nezáleží na tom, jestli budeme vykrmení," upozornil Kwamudi. "Snědí naše srdce a maso z dlaní a chodidel. Z tebe snědí svaly, ze mě můj mozek."

"Tos mě potěšil a uklidnil," odvětil Obroski s trpkým úsměvem. "Ať už si vyberou z kohokoli cokoli, oba skončíme ve stejné díře."

Zrada

Orman spolu s Billem Western vstoupili po večeři do stanu kuchařů. "Jdeme pomoci s nádobím," řekl režisér. "Nejsou lidi. Spoustu jich potřebuje Pat na stráž. Jimmy a Shorty budou dál vařit, ale když bude třeba, pomohou i jinde."

Rhonda pohodila hlavou. "Měli jste perný den, zatímco my jsme seděli v autě. Udělejte si pohodlí, dejte si cigaretu a něco nám povídejte. Potřebujeme se rozptýlit. O nádobí se postaráme sami. Je to tak?" A obrátila se k Jimmymu, Shortymu a Naomi.

"Ovšem," odpověděli oba muži jednohlasně.

Naomi přikývla. "Často jsem myla nádoby po tulácích na Main Street dlouho do noci. Myslím, že po vás to dokáží zrovna tak," řekla se smíchem. "Sedni si, Bille, a mluv. A řekni něco veselého! Nebo tady z toho zcvoknem!"

Chvilí bylo ticho. Všichni byli překvapeni, jako kdyby viděli královnu matku dělat přemety na Trafalgar Square. Pak se Tom Orman dal do smíchu, vstal a poplácal dívku po zádech.

"Správná holka," prohlásil.

Najednou tu byla nová Naomi Madisonová. A všichni byli přesvědčeni, že lepší než ta předchozí.

"Klidně si sednu," řekl West. "A klidně budu mluvit. Ale sotva mi bude do smíchu. Nemůžu zapomenout na Clarence, Jerrola a ostatní."

"Ubohý Stanley," dodala Rhonda. "Ani nebude mít řádný pohřeb."

"Žádný nezaslouží," zavrčel Jimmy. "Utekl jako kluk!"

"Nebudme na něho tak přísní," pravila Rhonda. "Nikdo není zbabělcem z rozmaru. Je to silnější než člověk sám. Měli bychom ho spíš politovat."

Jimmy odmítavě zamručel. Jeho námořnické duši se jakákoli bázlivost přčila.

Také Bill West si přisadil. "Snad bychom mohli, kdyby za to stál."

Rhonda jej přeměřila vyčítavým pohledem. "Jistě má své chyby," řekla. "Ale nepamatuji se, že by o komkoli z nás pronesl jediné špatné slovo."

"Nikdy nebyl tak dlouho vzhůru," opáčil Jimmy s opovržením v hlase.

"Nevím, co si bez něj počnu," přiznal Orman. "Nemám za něj náhradu."

"Snad po tom všem, co se stalo, nechceš pokračovat v natáčení?!" divila se Naomi.

"Proto jsme tady, a tak to uděláme, ať to stojí, co stojí," odpověděl Orman.

"Ztratil jsi herce pro titulní roli, zvukaře a řadu dalších. Nemáš průvodce ani nosiče. Jestli chceš za téhle situace pokračovat, jsi cvok, Tome."

"Neznám dobrého režiséra, který by nebyl cvok," poznamenal Bill West.

Vtom do stanu strčil hlavu Pat O'Grady.

"Je tu šéf?" zeptal se. "Á, tady jsi! Poslouchej! Atawí říká, že starý al-Ghaním postaví své lidi na stráž od dvanácti do

šesti, pokud my se o to postaráme do půlnoci. Chce vědět, jestli souhlasíš. A říká také, že Arabové by pracovali raději spolu než s Američany, se kterými se nedomluví."

"Dobrá," odpověděl Orman. "Snad to není zase nějaký podraz. Alespoň si moji chlapci do rána odpočinou. A ví Bůh, že to potřebují! Řekni Arabům, že nás mohou o půlnoci vystřídat."

Muži, kteří nebyli vybráni na hlídku, brzy usnuli, zmožení na těle i na duchu. Pro ostatní pak nastalo nekonečné čekání na půlnoc uprostřed monotónního ticha spící džungle. Jen tu a tam zdáli zazněl některý důvěrně známý zvuk. Vypadalo to, jako by dokonce i samy šelmy opustily tato místa. Konečně nadešla kýžená hodina a O'Grady vzbudil Araby. Jejich unavení předchůdci doklopýtali na lůžka a během několika okamžiků všichni tvrdě usnuli.

Ze spánku je nevyrušila ani neobvyklá aktivita Arabů, ačkoli nutno říci, že snědí synové pouště si počínali tak tiše, jak jen bylo za daných okolností možno. Pouze práce, kterou se zabývali, byla poněkud jiná než ta, již měli za povinnost - střežit ležení.

Bylo dávno po rozbřesku, když se první z Američanů probudil - tentokrát mnohem později než obvykle. Byl to Gordon Z. Marcus. Staří lidé mají lehčí spánek než mladí. Ve chvatu se oblékl, neboť jej zarazilo pokročilé denní světlo a neobvyklé ticho kolem. Aniž vyšel ze stanu, cítil, že cosi neklape. Opustil příbytek a rozhlédl se tábořem. Vypadal opuštěně. V ohništích doutnaly poslední oharky. Na stráži nestál jediný muž. Marcus se rozběhl ke stanu, kde spali Orman a O'Grady, a bez jakýchkoli formalit vtrhl dovnitř.

"Pane Ormane!" volal.

Orman a O'Grady, probuzení z hlubokého spánku známým hlasem, odhodili sítě na moskyty a vyskočili z lůžek.

"Co se děje?" nechápal Orman.

"Arabové!" volal Marcus. "Jsou pryč! Vzali stany, koně, všechno!"

Oba muži beze slova vklouzli do obleků a vyrazili ven. Orman rychle obhlédl tábořiště.

"Musí být pryč už celé hodiny," řekl. "Ohniště jsou dávno vyhaslá." Pak pokrčil rameny. "Musíme dál bez nich, ale to neznáměná, že o hladu. Kde jsou kuchaři? Marcusi, probudte, prosím, dívky a přiveďte Jimmyho se Shortym."

"Myslím, že ti hoši byli velmi uznalí, když se nabídli držet po půlnoci stráž," poznamenal O'Grady.

"Mělo mi dojít, že je v tom nějaký úskok," zavrčel Orman. "Naletěl jsem jim. Jsem starý hlupák!"

"Marcus se vrací," upozornil O'Grady. "Zdá se, že ho něco trápí. Vypadá neklidně."

Ano, Gordon Z. Marcus byl rozrušen. Než dorazil k oběma mužům, zavolal na ně. "Dívky zmizely!!! A v jejich stanu je hotová spoušť!"

Orman se otočil a zamířil ke stanu kuchařů.

"Možná dělají snídani," usoudil. Příbytek však zel prázdnotou.

Všichni byli rázem na nohou. Prohledávali tábor, ale po Naomi Madisonové a Rhondě Terryové nebylo nikde ani stopy. Bill West prohlížel tatáž místa znovu a znovu. Nemohl uvěřit tomu, co se stalo. Orman zatím sbalil něco jídla, pár příkrývek a municí.

"Proč je vlastně unesli?" nechápal Marcus.

"Nejspíš kvůli výkupnému," mnil O'Grady.

"Kéž bych si tím mohl být jist," posteskl si Orman. "Ale v Africe dosud existuje volný trh s dívkami."

"Nechápu, proč ve stanu všechno zničili," zamyslel se Marcus. "Vypadá to tam jako po tornádu!"

"K boji nedošlo. Kdyby tomu tak bylo, určitě by se někdo z nás probudil," uvažoval nahlas O'Grady.

"Možná hledali peníze," soudil Jimmy.

Bill West si vzal příklad z Ormana a počal balit. Režisér si toho všiml.

"Co chceš dělat?" zeptal se.

"Půjdu s tebou," odpověděl West.

Orman zavrtěl hlavou. "Nic takového! To je moje věc."

West pokračoval v balení, zůstav dlužen odpověď.

"Jestli půjdete hledat dívky, nezůstanu tady také," řekl O'Grady.

"Ani já ne," dodal kdosi.

Nikdo se nezdráhal pomoci.

"Půjdu sám," řekl Orman. "Jeden člověk, jdoucí po svých, bude rychlejší než kolona vozů či jezdců na koních, kteří by museli každou chvíli ze sedla, aby prosekali cestu."

"Ale co, k čertu, zmůže, padne-li těm ničemům do rukou?" namítl O'Grady. "Zabijí ho! Sám s nimi nemůže bojovat!"

"Nechci bojovat," vysvětlil Orman. "Dostal jsem obě dívky do nesnází, protože jsem nepoužil hlavu. Teď ji musím použít, abych je dostal ven. Arabové udělají pro peníze cokoli, a já jim za dívky nabídnu víc než jiní."

"Snad máš pravdu, Tome," připustil O'Grady, pokyvuje hlavou.

"Ovšem že mám pravdu," potvrdil Orman. "Zatímco budu pryč, dejte pozor na vybavení. Dopravte ho k vodopádům Omwamwi a počkejte tam na mě. Můžete najmout domorodce. Vyšlete posla do Jinje se zprávou pro studio, co se stalo. Neobjevím-li se do třiceti dnů, ať vydají další pokyny."

"Přece nepůjdeš bez snídane!" namítl Marcus.

"Ne, nejprve se najím," přikývl Orman.

"Co je s tím pokrmem?" houkl O'Grady.

"Račte vstoupit!" ozval se vzápětí ze stanu kuchařů Shortyho hlas.

Orman jedl ve spěchu, udíleje přitom poslední rozkazy. Když byl se snídání hotov, naložil na záda tornu a přes rameno přehodil pušku.

"Brzy na shledanou, hoši," řekl.

Potřásli mu pravicí a popřáli hodně štěstí. Bill West utáhl popruhy svého batohu. Orman jej bedlivě sledoval.

"Nemůžeš se mnou, Bille," pravil důrazně. "Musím se s tím vypořádat sám."

"Půjdu," opáčil West.

"Nedovolím ti to!" trval na svém Orman.

"Nedovolíš?!" opakoval West, aby vzápětí dodal, stěží ovládaje hlas: "Je tam přece také Rhondall!"

Ormanova neústupnost byla rázem ta tam.

"Už ti rozumím, Bille," řekl. "Pojď!"

Oba muži pak opustili tábor a vydali se planinou k severu, po stopách jezdců.

Mučení

Ještě nikdy nevítal Stanley Obroski rozednění s takovou úlevou. Možná že následující den bude jeho posledním, ale nebylo nic horšího než nekonečná a bezesná noc.

V místech, kde byl spoután, cítil palčivou bolest. Klouby měl ztuhlé od nečinnosti a chladu. Byl hladový, ale ještě větší muka mu působila žízeň. A navíc jej sužoval jakýsi hmyz. Kvílení pozůstalých, stejně jako ryk bubnů, mu nedaly klidně spát. Sil mu ubývalo. Cítil se velmi vyčerpan. Připadal si jako děcko, které se bojí a je mu do pláče. Nedokázal ten pocit potlačit. Snad by mu slzy ulevily od nesnesitelného napětí!

Zpola v mrákotách, počínal mít v myšlenkách zmatek. Pláč je přece známkou strachu a strach známkou zbabělosti!

Obroski neplakal. Jen polohlasně klel. Málokdy bral jméno boží nadarmo, a pokud ano, vždy tak činil s jistou noblesou. Probudil tím Kwamudiho, který spal, jako když jej do vody hodí. Oba muži spolu zapředli hovor na společné téma - hlad a žízeň.

"Zavolej a požádej o vodu a jídlo," vybídl černocho Obroski. "A křič tak dlouho, dokud je nepřinesou!"

Kwamudi usoudil, že to není špatný nápad, a přání svého spoluvězně vyhověl. Výsledek se brzy dostavil. Jeden z dozorců se probudil a přišel zjistit, oč běží. Mezitím procitli i zbylí dva vězňové. Ten, jenž ležel blíže vchodu, se připleťl stráží do cesty a bojovník jej surově udeřil násadou kopí do hlavy.

"Jestli budete dál takhle vyvádět," pohrozil strážný, "vyřiznu vám všem jazyky!" A na ta slova se neprodleně vzdálil, aby pokračoval v přerušené dřmotě.

"Ta myšlenka nebyla příliš originální," poznamenal Obroski.

"Jaká, bwana?" nechápal Kwamudi.

Ráno přešlo v poledne a vesnice dosud spala. Na vině byla slavnost, trvající dlouho do noci. Konečně se objevily ženy, aby přichystaly snídani.

Trvalo ještě celou hodinu, než do chatrče vězňů přišla černá eskorta a vyvlekla je ven z příbytku, nešetříc ranami a kopanci. Byli zbaveni pout na nohou a odvedeni k velké chatrči uprostřed osady, kde přebýval Rungula, náčelník Bansutů.

Rungula seděl na nízké stoličce před prahem. Vedle něho pak čekali jeho pobočníci a v půlkruhu zbytek mužské části vesnice - tisíc divoce vyhlížejících černochů. Zpoza dveří náčelníkovy chýše vyhlíželo několik jeho manželek a zástup zvědavých dětí.

Rungula přeměřil bílého vězně podmračenými zraky a poté konečně promluvil.

"Co říká, Kwamudi?" ptal se Obroski.

"Ptá se, co jste dělali v jeho zemi."

"Řekni mu, že tudy jen projíždíme. Jsme jeho přátelé. Musí nás nechat jít!"

Když Kwamudi tlumočil jeho slova, Rungula se usmíval.

"Upozorni bílého muže, že jen náčelník, mocnější než Rungula, smí Rungulovi říci, že něco musí. A takový náčelník není! Bílý muž zemře a zemrou i jeho lidé! Kdyby nebyl tak velký a silný, byl by zabit již včera."

"Nezůstanu silný, pokud nedostanu najíst a napít," vysvětlil Obroski ústy svého tlumočníka. "Nebudeme vám k ničemu, necháte-li nás hladovět a zůstaneme-li spoutaní."

Rungula se zamyslel a pak se obrátil na své pobočníky. Nato se zvedl a přistoupil k Obroskimu. Ohmatal jeho košili, cosi přitom mumlaje. Zdálo se, že se mu líbí i cizincovy jezdecké kalhoty a vysoké boty.

"Říká, abys svlékl šaty, bwana," objasnil Kwamudi. "Chce si je nechat."

"Všechny?" lekl se Obroski.

"Všechny, bwana."

Zlomen únavou a strachem, Obroski cítil, že na řadu teď přijde mučení a po něm strašná smrt. Navíc jej zachvátila hrůza z nahoty. Civilizovanému člověku dodává oděv pocit jakési sebejistoty. Obroski se však neodvážil protestovat.

"Řekni mu, že nemohu svléknout šaty, dokud mám svázané ruce," vyzval Kwamudiho. Sotva to Kwamudi přeložil, náčelník nařídil, aby vězni uvolnili pouta.

Obroski svlékl košili a položil ji před Rungulu. Pak náčelník ukázal na boty. Obroski pomalu rozvázal tkaničky a po chvíli tu stál bosý. Vzápětí Rungulu zaujaly podkolenky.

Obroski mu je podal a čekal, co bude dál. Rungula si se zájmem prohlížel jeho svalnatou postavu, cosi při tom sděluje svým stařešinům. Poté povolal nejvyššího z bojovníků a vyzval jej, aby se postavil vedle vězně. Obroski byl ještě o poznání vyšší. Černoši počali vzrušeně pokřikovat jeden na druhého.

Rungula ukázal na vězňovy jezdecké kalhoty.

"Chce je," oznámil Kwamudi.

"Proboha, řekni mu, ať má slitování!" žadonil Obroski. "Přece musím mít nějaké oblečení!"

Kwamudi a náčelník pak spolu chvíli rozmlouvali, živě rozkládající rukama.

"Sundej je, bwana," uzavřel Kwamudi. "Jiného ti nezbyvá. Náčelník říká, že ti za ně něco dá."

Když Obroski rozepínal a svlékal kalhoty, cítil stud před ženami, které se zájmem sledovaly celý výjev. Ale to nejhorší mělo teprve přijít - Rungulovi se zalíbily i hedvábné spodky!

Sotva se i ty staly Rungulovým majetkem, Obroski cítil, jak se jeho pleť, zalitá bronzem z pláží Malibu, rdí studem a hanbou.

"Řekni mu, ať mi dá něco na sebe," prosil.

Rungula se dal do hlasitého smíchu, vyslechnuv z úst Kwamudiho věžňovu prosbu. Pak se otočil a cosi sdělil jedné z žen. Vzápětí přiběhl malý černoušek a hodil Obroskimu k nohám pomačkanou a špinavou bederní roušku.

Po této ceremonii byli věžňové odvedeni zpátky do své chatrče. Pouta jim nebyla znovu nasazena. Zatímco Obroski zbavoval své spoluvězně zbylých provazů na zápěstích, přinesla jedna z žen jídlo a vodu. Konečně se alespoň trochu posilnili.

Dny se líně vlekly. Každá dlouhá, tísnivá noc se bílému zajatci zdála věčností. Chvěl se zimou, hledaje alespoň trochu tepla v blízkosti svých spolutrpiteľů. Navíc všechny čtyři sužoval neodbytný hmyz.

Uplynul týden. Pak jedné noci přišli bojovníci a odvedli prvního z černých zajatců. Obroski a zbylí dva domorodci se za ním dívali úzkým vchodem. Za rohem náčelníkovy chýše jim zmizel z dohledu. Od té chvíle ho více nespátřili.

Tamtam se znovu rozvířily v divém rytmu. Hlasy mužů sílily a slily se v mohutný chorál. Věžňové tu a tam zahlédli některého z tanečníků, když se na okamžik vynořil zpoza rohu náčelníkovy přibytky.

Vtom do změní hlasů zazněl zoufalý výkřik. A následující půlhodinu se s rykem válečníků mísily občasné steny, až nakonec i ty utichly.

"Je po něm, bwana," zašeptal Kwamudi.

"Díky Bohu," navázal Obroski. "Jaká muka musel asi vytrpět!"

Příští noc odvedli strážní druhého černocha. Obroski si zacpal uši, aby neslyšel jeho nářek. Bylo mu velmi chladno, neboť v chýši s ním zůstal jediný Kwamudi, aby ho hlál.

"Zítřka v noci, bwana," řekl černoch, "zůstaneš sám."

"A příští noc?"

"Žádná nebude, bwana."

Během nekonečných hodin, kdy nemohl usnout, přemýšlel Obroski o všem, co dosud prožil. Vzpomínal na Naomi Madisonovou. Postrádá jej? Cosi mu napovídalo, že nikoli. Většina ostatních jako by se mu vytratila před očima. Necítil vůči nim ani zášť, ani náklonnost. Jen na jednoho nemohl zapomenout. Na Ormana. Nenávist vůči němu byla ještě větší než láska k Naomi, i než strach z mučení a smrti. Doslova ji hýčkal v mysli a děkoval za ni Bohu, neboť mu dávala zapomenout na vše, co protrpěl, i na to, co ho ještě čeká.

Hodiny zvolna ubíhaly. Konečně nadešel den. Ale i ten uplynul a znovu tu byla noc. Obroski s Kwamudim vyhlíželi z chatrče. A pak uviděli bojovníky, jak se krok za krokem blíží.

"Přicházejí, bwana," řekl černoch. "Sbohem."

Tentokrát je však odvedli oba a na volném prostranství před Rungulovou chýší je přivázali ke kůlům.

Obroski viděl, jak nakládají s Kwamudim. Byl svědkem strašlivého, nelidského mučení. Zdálo se mu, že přijde o rozum, že to vše je snad jen výplod jeho šílených představ. Snažil se odvrátit, ale byl tím hrůzyplným divadlem zcela stržen.

Viděl, jak Kwamudi umírá.

A pak spatřil věci ještě odpornější, výjevy, při nichž se otřásal hnusem. Byl zvědav, kdy přijde řada na něj, a modlil se, aby jeho útrapy skončily co nejdříve. Pokoušel se nemyslet na svůj strach, ale věděl, že to nedokáže. Silou vůle se snažil nedat jej alespoň najevo. Viděl, jakou rozkoš působilo divochům Kwamudiho utrpení.

Bylo již k ránu, když uvolnili provazy, jež ho poutaly ke kůlu, a odvedli jej zpátky do chatrče. Zdálo se, že zatím nemají v úmyslu ho zabít. Alespoň ne tento den. Snad chtějí jen prodloužit jeho muka!

Onoho jitra choulil se sám na špinavé podlaze svého vězení, nevyspalý a zbědovaný. Hmyz jej bodal po celém těle.

Cítil, že je na dně a že nemá žádnou naději. Propadl naprosté netečnosti.

Konečně usnul a spal až do pozdního odpoledne. Bylo mu tepleji a do žil jako by počal proudit nový život. Cosi jej napadlo. Ne, nezemře jako ostatní, jako ovce, odvedená na porážku! Čím více o svém záměru přemýšlel, tím více jej toužil uskutečnit, netrpělivě očekáváje ty, kdo jej měli odvést k mučednickému kůlu.

Neměl v úmyslu utéci. Věděl, že to není možné. Chtěl jen zemřít bez mučení, a tak se svým uchvatitelům částečně pomstít. Jeho rozum byl již poněkud zastřený. Když uviděl bojovníky, jak se blíží k chatrči, vyšel jim vstříc s úsměvem na rtech. Odvedli ho pryč, tak jako tři jeho spoluvězně před ním.

Poslední oběť

Tarzan z rodu Opů se toulal místy, která pro něho byla velkou neznámou. Ke všemu neobvyklému a novému přistupoval s obezřelostí divoké šelmy. Vždy se dokázal přizpůsobit cizímu prostředí. Nic nebylo tak nedůležité, aby nezasluhovalo pozornosti. A pokud šlo o zvířata, ať malá či velká, vždy o nich věděl víc než většina těch, kteří se tu narodili.

Tři noci naslouchal zvuku tamtāmů, zaznívajících odkudsi zdaleka. A během dne, jenž následoval po poslední z nich, došel až tam, odkud bubnování vycházelo.

Věděl, jací lidé obývají tyto končiny. Byl svědkem jejich boje s bělochy, kteří vstoupili na cizí území. Nesympatizoval ani s jednou ze znepřátelených stran. Viděl Ormana, jak opilý bije černé nosiče. Neznal tyhle Tarmangani. Proto pro něj neznamenal o nic víc než kterýkoli zvířecí obyvatel pralesa, který se ostatně svému lidskému potomku v mnohém přinejmenším vyrovnal.

Snad chvilkový rozmar, snad jakýsi vnitřní popud by jej mohl vést k tomu, aby se k nim choval přátelsky - tak, jak se občas choval k Numovi, Sabor či Sheetovi, kteří byli jinak jeho odvěkými nepřáteli - leč k ničemu takovému nedošlo. Ponechával je svému osudu a věnoval jim pramalou pozornost.

Slyšel kanonádu výstřelů, jež byla odpovědí Bansutům na jejich útok. Byl však dalek toho, aby zasáhl. Podobných útoků zažil již bezpočet. Počinání Bansutů jej ovšem zajímalo. Tarmangani tahle území jednou opustí - ať živí, či mrtví.

Ale Gomangani tu budou stále. A chtěl-li zůstat nějaký čas v jejich zemi, musel se o nich dovědět co nejvíce. Zvolna putoval větrovým stromů směrem k vesnici. Byl teď sám. Jad-bal-ja, Zlatý lev, byl kdesi na lovu. A nebyl to ledajaký lov, pomyslel si Tarzan s úsměvem, sotva zahlédl mladou štíhlou lvici, která byla již hodnou chvíli středem dravcova zájmu!

Byla již tma, když dorazil k Rungulově osadě. Někteří válečníci se oddávali bujarému křepčení, upadající do jakéhosi divokého vytržení. Jejich počet stále rostl s rostoucím tempem tanečního kroku.

Tarzan je pozoroval ze svého úkrytu v koruně vysokého stromu na okraji mýtiny, jež obepínala osadu ze všech čtyř stran. Nebyl jimi nijak zvlášť zaujat - podobné obřady divochů pro něho nebyly ničím novým. Nebylo nic, co by jej v té chvíli upoutalo. Rozhodl se tedy vzdálit, když vtom zahlédl siluetu muže, jež se výrazně lišila od všech černých obyvatel vesnice. Právě vcházel na volné prostranství, zpola zaplněné tanečníky - vysoký, bronzově opálený, takřka nahý běloch, doprovázený ozbrojenou eskortou. Byl to nepochybně zajatec.

Tarzanova zvědavost vzrůstala každým okamžikem. Tiše seskočil na zem, a drže se stínu stromů stranou měsíčního světla, zamířil na opačný konec osady. Tady byl klid, neboť všichni vesničané se shromáždili kolem náčelníkovy chatrče. Obežele, leč zároveň rychle, proběhl měsíčním svitem zalitý průchod mezi palisádou a volnou džunglí. Ohradu tvořily dřevěné kůly, zaražené hluboko do země a pospojované provazci lán.

Krátký rozběh, pružný skok - a Tarzanovy prsty se v příštím okamžiku zachytily vrcholku bariéry. Vyšvihl se nahoru a rozhlédl se osadou. Tiše naslouchal a věřil, aby vzápětí, zjevně uspokojen, přehodil nohu přes okraj ohrady a s lehkostí šelmy seskočil do porostu. Byl ve vesnici.

Když domorodci kdysi káceli stromy před palisádou, několik jich uvnitř osady zůstalo, aby tvořily ochranný val před žhnoucím rovníkovým sluncem. Větve jednoho z nich přesahovaly přes Rungulův příbytek. Tarzan si toho všiml, když byl ještě na druhé straně. A právě onen strom zvolil jako pozorovatelnu, odkud bude moci zjistit víc o záhadném bílém zajatci.

Drže se za chatrčí a pohybuje se zvolna mezi stíny, konečně dosáhl svého cíle. I kdyby si nepočínal tiše, zvuk jeho kroků by zanikl v hluku tantamů a zpěvu účastníků slavnosti, leč zůstal obezřelý, jak bylo v džungli jeho zvykem. Jediná možnost, jak mohl být objeven, spočívala v tom, že by některý z domorodců dosud neopustil svou chatrč, aby se přidal k tanečníkům, spatřil by vetřelce a upozornil ostatní. Avšak syn divočiny dorazil na místo nepozorován. I tady mu štěstí přálo. Kmen stromu, kam se chtěl uchýlit, stál přímo před chatrčí a umožňoval pohled na celou osadu. Druhý, nižší, se tyčil za příbytkem a jeho větve se s větvemi prvního stromu proplétaly.

Když se syn divočiny vyhoupl do koruny a usedl na silné haluzi, jež ho snadno udržela, měl dokonalý přehled o všem, co se dole děje.

Tempo tance bylo stále rychlejší. Pomalovaní válečníci křepčili kolem hloučku svých soukmenovců i mučednického kůlu. Pohled na zajatce Tarzanovi prozradil, že muž je ve zjevném šoku. Jako by jeho duch shlížel odkudsi shůry na nebohé tělo. Alespoň tak se nešťastníkovy počínání pánu džungle jevílo. Výškou, snědou pletí, ba dokonce některými rysy ve tváři se synu divočiny podobal. Tarzan si to uvědomil okamžitě. Nebylo obvyklé, aby se setkal se svým dvojníkem. Jeho zájem o cizince tím ještě vzrostl. Kdo je ten muž a odkud přišel? Když obhlížel tábor bělochů, tohoto člověka tam neviděl. Proto se nedomníval, že by mohl patřit k nim. Jeho úsudek navíc potvrzovala mužova nahota. Skrovný oděv, který měl na sobě, hovořil dostatečně výmluvně. Jako by onen muž vyrostl v džungli mezi šelmami. Snad proto Tarzana zaujal od první chvíle.

Obroski, nemaje sebestmenší tušení, že kromě divochů jej sleduje ještě někdo jiný, hleděl kolem sebe nepřítomným pohledem. Jeho spoluvězni podstoupili kruté mučení a zemřeli hroznou smrtí. Obroski neměl v úmyslu vydat se témuž osudu. Měl plán.

Rungula si hověl na stoličce, pozoruje dění kolem sebe zarudlými očky, vystupujícími zpod hustých brv. Konečně vydal jakési příkazy válečníkům, kteří střežili zajatce, a ti ho odvedli ke stromu na vzdálenější straně planiny. Tady přichystali provaz, aby jej připoutali ke kmenu. A tehdy se vězeň rozhodl uskutečnit svůj plán. Plán, který se zrodil v mysli člověka, zmítaného bezuzdným strachem.

Uchopil nejbližšího bojovníka, zvedl jej nad hlavu a mrštil jím proti ostatním. Několik jich popadalo na zem, strženo vahou těžkého těla jejich soukmenovce. Pak Obroski vyrazil vpřed a srazil dalšího válečníka takovou silou, že ten zůstal ležet jako mrtvý.

Útok byl tak nenadálý a neočekávaný, že Bansutové zůstali jako přikovaní. První se vzpamatoval Rungula a vyskočil na nohy.

"Chopte se ho!" vykřikl. "Ale neublížejte mu!"

Náčelník měl v úmyslu nechat zajatce zemřít podle svých představ, nikoli rychlou smrtí.

Když válečníci vyběhli proti němu, Obroski je několika mocnými údery rozrazil na obě strany. Sám netušil, jakou má sílu. Strach jej proměnil v běsnící šelmu.

Výkřiky bojovníků a kvílení žen a dětí mu zněly v uších v šílené směsici. Chtěl vykřičet svůj strach, leč nevydal hlásku. Bojoval, maje proti sobě snad stovku nepřátel. Jeho boj však netrval dlouho. Přesila byla příliš veliká. Uchopili jej za ruce a nohy a strhli k zemi. A pak...

Mapa

Ajjad smutně povzdechl. "Myslím, že šejch neudělal dobře, když vzal s sebou dívky. Pohané nás teď budou pronásledovat s puškami. A nepřestanou, dokud nás neprobijí a nedostanou dívky zpět. Známe Angličany."

"Aby tě Alláh zatratil!" zavrčel Atawí.

"Našli jsme mapu. Což to nestačí? Kvůli mapě by nás nepronásledovali, ani nechtěli zabít, ale když jsme jim odvedli ženy, půjdou nám po stopě a budou zabíjet!" Ajjad vybuchl zlostí.

"Řeknu ti, hlupáku, proč jsme s sebou vzali dívky," opáčil Atawí. "Možná že žádné údolí diamantů není. Možná ho

nenajdeme. Máme se snad po všem tom úsilí vrátit domů s prázdnýma rukama? Ty dívky nejsou vůbec ošklivé. Mohou nám vydělat spoustu peněz. A možná že za ně pohané zaplatí tučné výkupné, aby je dostali zpátky! Pokud se jim nic nestane, budeme z toho mít jen užitek. To mi připomíná, Ajjade, že jsem tě viděl, jak je pozoruješ. Při Alláhovi! Toho, kdo jim ublíží, šejch bez milosti zabije! A neudělá-li to on, udělám to já!"

"Nepřinesou nám nic jiného než potíže," oponoval Ajjad. "Kéž bychom se jich mohli zbavit!"

"Je ještě jeden důvod, proč jsme je vzali s sebou," pokračoval Atawí. "Mapa je psána v jazyce Angličanů. Domluví se jím, ale neumím ho číst. Dívky mi mapu přečtou. Proto je dobře, že jsou s námi."

Ani poté nepřestal Ajjad reptat. Byl to mladý, svěhlavý beduín se zlýma očima. Nikdy neřikal, co si myslí. Pravda pro něho byla čímsi neznámým.

Časně ráno vydali se jezdci s oběma dívkami severním směrem. Objevili dobře značenou stezku a pustili se po ní. Proto se nijak nezdrželi.

Uprostřed karavany jely bok po boku obě zajatkyně. Byl to pro ně perný den. Jízda byla namáhavá, a pak - dívky prožily těžký nervový otřes, když Atawí a jeho kumpáni vnikli krátce po půlnoci do jejich stanu, umlčeli je pod pohrůžkou smrti, a zanechavše v příbytku hotovou spoušť, vyvlekli je do temné džungle.

Celý den čekaly na vysvobození, jakkoli cítily, že čekají marně. Muži, jdoucí pěšky, nemohou dosáhnout jezdce na koních. A žádný řidič nedokáže projet porostem, aniž by musel bezpočtukrát zastavit a proklestít cestu.

"Už to déle nevydržím," svěřila se Naomi. "Nemám sílu."

Rhonda přijela blíž.

"Pokud cítíš, že bys spadla z koně, opři se o mě," řekla. "Už to dnes nebude dlouho trvat. Brzy se utáboří. Byla to úmorná cesta - skoro jako když mě Ernie Vogt vzal na výlet do Coldwater Canyonu. Uf! Ti snad museli dát pod sedla kamení!"

"Nechápu, odkud bereš tak dobrou náladu."

"Dobrou náladu? Mám asi stejnou náladu jako novopečená hvězda, které neobnovili smlouvu."

"Myslíš, že nás zabijí, Rhondo?"

"Nevezli nás takovou dálku proto, aby nás zabili. Jde jim spíš o výkupné."

"Kéž bys měla pravdu. Tom zaplatí, co budou chtít, aby nás dostal zpátky. Ale co když nás mezitím prodají? Slyšela jsem, že prodávají mladé bílé dívky černým sultánům."

"Černý sultán, který mě dostane, nebude mít štěstí!"

Slunce se sklánělo k západu, když Arabové rozbili tábor. Šejch Abd-al-Ghaním nepochyboval, že bílí mstitelé jsou mu na stopě, zároveň si však byl jist, že jej zatím nedostihnou.

Když bylo po večeři, usedl se vzácnou listinou na místo, ozářené světlem táborového ohně. Atawí mu hleděl přes rameno.

"Ničemu nerozumím," zavrčel šejch. "Přiveď dívku, ať mi pomůže!"

"Přivedu je obě," navrhl Atawí. "Jsou stále spolu."

"Dobrá, přiveď je tedy obě," souhlasil šejch. A zatímco čekal, pokouje ze své vodní dýmky, snil o údolí diamantů a o tom, jak si koupí spoustu velbloudů a žen. Když se Atawí vrátil se zajatkyněmi, byl v dobrém rozmaru.

Rhonda se tvářila vzdorovitě, Naomi byla bledá a třásla se po celém těle.

Šejch ji pohlédl do tváře a usmál se. Pak cosi zamumlal ve své mateřštině.

"Říká," tlumočil Atawí, "že se nemusíte ničeho bát. Žádné nebezpečí vám nehrozí."

"Řekni mu," opáčila Rhonda, "že se dostane do nesnází, pokud se nám něco stane. A jestli si chce zachránit kůži, měl by nás co nejrychleji vrátit našim lidem."

"Beduíni se vašich lidí nebojí," ujistil ji Atawí. "Když uděláte, oč vás šejch požádá, nikdo vám nezkriví ani vlas."

"Co chce?" zeptala se Rhonda.

"Chce, abyste mu pomohly najít údolí diamantů," vysvětlil Atawí.

"Jaké údolí diamantů?!"

"Je na mapě, ve které se nevyznáme, protože neumíme číst řeč Angličanů," ukázal na arch papíru, který šejch držel v rukou.

Rhonda se dala do smíchu. "Snad nechceš říci, že nás ti tví hlupáci unesli jen proto, že věříš, že existuje nějaké údolí diamantů! Je to jen filmová rekvizita."

"Hlupáci? Rekvizita? Tomu nerozumím!"

"Tahle mapa nemá žádný význam. Měli jsme ji jen použít v našem filmu. Klidně nás můžete vrátit. Žádné údolí diamantů neexistuje!"

Atawí a šejch spolu počali vzrušeně rozmlouvat. Po chvíli se první z nich obrátil k dívce.

"Z beduínů si nebudeš tropit žerty!" řekl přísně. "Jsme chytřejší než ty! Víme, že údolí diamantů zapíráš, protože chceš všechny diamanty pro svého otce! Jestli chceš vyváznout se zdravou kůží, přečteš nám mapu a pomůžeš nám údolí najít. Jinak..." zavrčel a rukou si přejel po hrdle, naznačuje, jaký osud by ji stihl.

Naomi se zachvěla strachy. Rhonda však zůstala klidná. Věděla, že dokud Arabové nedostanou výkupné, neublíží jim.

"Nezabijete nás," pravila, "ani když vám mapu nepřečtu. Ale proč bych vám ji nepřečetla? Udělám to s radostí. Jen nebude mojí vinou, když žádné údolí diamantů nenajdete."

"Pojď sem, sedni si vedle šejcha a čti!" přikázal Atawí.

Rhonda poklekla a zadívala se do zažloutlé, zubem času ohlodané listiny. Prstem pak ukázala na její horní konec.

"Tady je sever," řekla. "A tady údolí diamantů. Vidíš ten bod západně odtud? Je tam šipka a nápis Žulový sloup u vchodu do údolí. Na jižním konci doliny je vodopád a pod ním řeka, která teče na jihozápad."

"Zeptej se, co znamená tohle," vybídl šejch Atawího, ukazuje na postavy, zakreslené na jižní straně mapy,

jihovýchodně od vodopádů.

"To znamená Vesnici kanibalů," vysvětlila dívka. "A tady napříč se táhne prales. Podívej na tuhle řeku, která pramení na jihovýchodě údolí a teče na východ, na jih a dál na západ, kde se vlévá do Velké řeky. Tohle kolem je Otevřená krajina a na západní straně zátočiny Holý kuželovitý pahorek sopečného původu. Tady je další řeka, která teče na jihozápad, kde se slévá se svým přítokem."

Šejch Abd-al-Ghaním prohrábl vous a hluboce se zamyslel. Nakonec ukázal na místo, označující vodopády.

"Podívej, Atawí," řekl. "To je vodopád Omwanwi a tohle osada Bansutů. My jsme tady," a ukázal na bod nedaleko soutoku druhé a třetí řeky. "Zítra překročíme řeku a vstoupíme do Otevřené krajiny. Tam najdeme pahorek."

"Při Alláhovi!" zvolal Atawí. "Podaří-li se nám to, brzy budeme na místě, protože zbytek cesty tvoří rovina!"

"Co říká šejch?" vmísila se Rhonda.

Atawí zopakoval jeho slova a dodal: "Všichni budeme bohatí. Koupím tě od šejcha a přivedu do své rodiny."

"Ty, a kdo ještě?"

"Při Bohu! Nikdo jiný! Koupím tě jen pro sebe!"

"Caveat emptor," opáčila dívka latinským úslovím, znamenajícím koupi bez záruky.

"Tomu nerozumím, bílá ženo," přiznal Atawí.

"Porozumíš, až mě koupíš," vysvětlila Rhonda. "A mluv se mnou slušněji. Tvůj tón se mi nelíbí!"

Atawí se ušklíbl. Přeložil šejchovi dívčina poslední slova a oba se dali do smíchu.

"Pro bílou ženu bude dům Abd-al-Ghanímův dost dobrý," prohlásil šejch, který nerozuměl ničemu z toho, o čem Atawí mluvil s Rhondou. "Až se vrátíme, ponechám si je obě. Budu dost bohatý, abych je nemusel prodávat. Tuhle budu mít pro pobavení. Její jazyk je ostrý jako koření v pokrmu mdlé chuti."

Atawí tím nebyl nijak nadšen. Chtěl Rhondu pro sebe. A rozhodl se, že ji získá, i kdyby se měl při tom zbavit samotného šejcha.

Arabové uchystali dívkám lůžka - na zemi, poblíž ohně a pod dohledem strážce, jež měla dbát, aby zajatkyň v noci nezmizely.

"Musíme těm intrikánům utéci," řekla Rhonda, sotva obě ulehly, tváře skryté pod příkrývkou. "Až zjistíš, že údolí diamantů není tam, kde se domnívají, rozzlobí se. Ti hlupáci opravdu věří, že je mapa pravá. Očekávají, že zítra narazíme na sopečný pahorek. A jestli ho neobjeví ani zítra, ani za týden, určitě nás budou chtít prodat!"

"Máš snad v úmyslu vydat se v noci sama do pralesa?" zhrozila se Naomi. "Pomysli na lvy!"

"Myslím na ně. Ale zároveň myslím na tlustého a špinavého černého sultána. To raději lva než jeho!"

"Obojí je strašné! Proč jsem jen opouštěla Hollywood?!"

"Je to zvláštní, když se žena bojí víc člověka než zvířete! Viš, Naomi, mám pocit, že se někde cosi zvrtno. Není snadné uvěřit, že Bůh stvořil k obrazu svému někoho tak špatného a zkaženého. Už chápu, proč naši předkové uctívali hady, krávy či ptáky. Myslím, že byli inteligentnější než my."

A zatím na kraji tábora rozmlouval Atawí s Ajjadem.

"Vím, že bys chtěl jednu z bílých dívek, Ajjade," řekl. "Viděl jsem ti to na očích."

Ajjad sraštil obočí. "Kdo by nechtěl?" odpověděl. "Nejsem snad muž?"

"Ale nezískáš ji, protože šejch si je chce ponechat obě. Ledaže..."

"Ledaže co?" nechápal Ajjad.

"Ledaže by šejcha stihla nehoda. Ani diamantů moc nezískáš, protože šejch si chce nechat největší podíl. Kdyby nebyl žádný šejch, zbylo by víc pro nás."

"Jsi jako jiskra, co zažehne oheň," poznamenal Ajjad.

"Ale takový oheň zahřeje," opáčil Atawí.

"Jaký bude tvůj díl?" zeptal se Ajjad po chvíli ticha.

Atawí vydechl úlevou. Ajjad souhlasí!

"Týž jako tvůj. Polovina diamantů a jedna z dívek."

"Když se něco zlého přihodí, nebývají ušetřeni ani šejchové," zafilosofoval Ajjad, přetahuje houni přes hlavu a chystá se ke spánku.

Na tábor beduíňů padlo ticho. Vzhůru byla pouze hlídka, sedící u ohně, jenž téměř dohasínal. Ostatní Arabové spali. Ne tak Rhonda Terryová. Slyšela dech spících mužů a viděla strážného, otočeného k ní zády. Naklonila se k Naomi.

"Poslouchej," zašeptala jí do ucha. "Ale nehýbej se a zůstaň tiše. Až vstanu, udělej totéž. Nic víc. Hlavně nedělej hluk."

"Co budeme dělat?" ptala se Naomi rozechvělým hlasem.

"Mlč a dělej, co ti říkám."

Rhonda uvažovala dopředu. Zdálo se, že má vše promyšleno. Natáhla se a uchopila jedno z polen, připravených na zátop. Tiše jako kočka vyklouzla zpod pokrývky. Naomi ji následovala, třesouc se po celém těle. Rhonda vstala, poleno připraveno v ruce. Přikradla se k nic netušícímu strážci. Rozmáchla se, a pak...

Duch

Orman a West se prodírali hustou džunglí. Den za dnem sledovali stopu jezdců na koních, až ji posléze ztratili. Ani jeden z nich nebyl zkušeným stopařem. Stezka přetínala bystřinu, ale na protějším břehu dál nevedla. V domněni, že Arabové pokračovali korytem, přebrodili, hledající otisky kopyt, ale vše nadarmo. Nezdálo se, že ti, koho sledují, byli kdy na této straně řeky. A možná že vůbec nedorazili do těchto míst.

Zásoby jídla, které s sebou nesli z tábora, byly téměř vyčerpány. Navíc neměli valné štěstí ani při lovu. Za obět jim padlo jen několik malých hlodavců, jimiž alespoň na chvíli zaplnili prázdné žaludky. Budoucnost se však nejevila nijak růžově. Uplynulo několik dalších dní a neulovili vůbec nic.

"Nejhorší na tom všem je," řekl Orman, "že jsme se ztratili. Od řeky, kde končila stezka, jsme již tak daleko, že cestu zpátky sotva najdeme."

"Nechci hledat cestu zpátky," upozornil West. "Dokud nenajdu Rhonu, nevrátím se."

"Obávám se, že je příliš pozdě pro ně ještě něco udělat, Bille."

"Alespoň pošlu pár zatracených Arabů na onen svět!"

"To bych také rád. Ale myslím teď na zbytek výpravy. Měl jsem je odtud vyvést. Myslel jsem, že al-Ghaníma najdeme během prvního dne a během druhého se vrátíme zpátky. Nic mi nevyšlo. Těch pár zatracených láhví skotské mě stálo milion dolarů. A kdo ví, kolik se nás vrátí do Hollywoodu! Pomysli, Bille - major White, Noice, Baine, Obroski a dalších sedm zabito, o Arabech a černoších nemluvě. A dívky jsou pryč. Když o tom přemýšlím, mám pocit, že se zblázním."

West neřikal nic. Také on o všem přemýšlel. Myslel i na den, kdy bude Tom Orman muset předstoupit před manželky a příbuzné mužů, které ztratili. Upřímně svého přítele litoval.

Když Orman znovu promluvil, z jeho slov číselo beznaděje.

"Kdyby nebylo všechno tak marné," povzdechl. "Nejradši bych se oddělal! Bylo by to snazší než to, co mě čeká, až se vrátím."

Takto rozmlouvající, ubírali se zvířecí stezkou, která se vinula odnikud nikam. Teď již věděli, že beznadějně zabloudili.

"Proč pokračovat dál?" poznamenal West. "Nevíme, kterým směrem jsme šli!"

"Ale to nezjistíme, když zůstaneme sedět na místě. Když půjdeme dál, snad se něčeho chytíme."

West se náhle otočil. "Zdalo se mi, že něco slyším," pravil tlumeně.

Orman pohlédl tímž směrem. "O důvod víc, abychom tu nezůstávali ani se nevraceli!"

"Je za námi celou dobu," mluvil West. "Slyším ho už dlouho, ale teprve teď jsem si to uvědomil."

"Doufám, že nemá něco za lubem."

"Co myslíš? Proč nás asi sleduje?" nechápal West.

"Třeba je osamělý."

"Nebo má hlad."

"To bude ten pravý důvod," potvrdil Orman.

"Tohle je přímo ideální místo, kde být napaden. Stezka je tu úzká a porost hustý po obou stranách. Odtud by se špatně utíkalo. A stromy mají koruny příliš vysoko, aby se do nich dalo vyšplhat."

"Můžeme ho zastřelit," navrhl Orman. "Ale moc nevěřím těmhle puškám. Major White říkal, že jsou příliš lehké na velká zvířata. A když ho nezabijeme, je s námi konec."

"Jsem mizerný střelec," přiznal West. "Možná bych ho ani nezasáhl."

"Zatím se nepřiblížil na dostřel. Pojďme dál a uvidíme."

Pokračovali v cestě stezkou, co chvíli se ohlížejíce. Pušky měli neustále připravené. Cítili, že neznámý stopař je jim stále v patách. V kterékoli zátočině se mohl znenadání objevit.

"Vypadá to tu podivně, že?" poznamenal West. "Tak nějak... nevím, jak to říci..."

"Divočejí," přitakal Orman. "A je tu cítit smrt."

Stezka náhle ústila do volného prostranství, kde byl porost řidší a stromů méně. Urazili sotva pár kroků, když také šelma odbočila z lesního přitími na prosvětlenou mýtinu. Na okamžik se zastavila, mávající oháňkou a cenící tesáky. Žlutozelené oči nespustily kořist ani na moment z dohledu. Pak se přikrčila a počala se plížit vpřed.

"Budeme muset střilet, Bille," mluvil Orman. "Chystá se zaútočit."

Režisér vystřelil první. Kulka z jeho pušky škrábala šelmu na temeni. Také West vypálil - a minul. S mohutným řevem vyrazilo zvíře vstříc nepříteli.

Westovi se prázdná nábojnice zasekla v závěru hlavně. Orman vystřelil ještě jednou. Stalo se tak ve chvíli, kdy lev byl od něho již jen několik stop. Ledva se jej dravec pokusil napadnout, počal se Orman ohánět pažbou jako kyjem.

Obrovská tlapa mu vyrazila zbraň z ruky a vzápětí srazila i jeho.

West stál jako přimrazen, svíraje v ruce pušku, jež teď vypadala jako dětská hračka. Viděl, jak se lev chystá na Ormana skočit. A pak uviděl ještě něco, co jej doslova omráčilo. Z větve nejbližšího stromu se snesl polonahý bílý obr a skočil šelmě rovnou na hřbet. Mohutná paže se lvu ovinula kolem šíje. Šelma se snažila otočit, aby se zbavila nenadálého útočníka.

Bronzově opálené nohy objaly lva na bříše. Vzduchem blýskl nůž a zaryl se zvířeti do slabin. Jednou, dvakrát, znovu a znovu. Lev sebou zmítal ze strany na stranu, snaže se protivníka setřást. Jeho pronikavý řev se rozléhal kolem, až se zem chvěla.

Orman, nezraněn, vyskočil na nohy. Oba muži, fascinováni úchvatným divadlem, sledovali pak nelitostnou bitku pralesních titánů. Výkřiky muže si v ničem nezačaly s řevem šelmy.

Nakonec se lev vymrštil do výše, a když dopadl, zůstal ležet bez známky života. Muž se zvedl, chvíli stál mlčky, pak nakročil na mrtvé tělo, a obrátiv tvář k obloze, vydal pronikavý skřek, při němž oběma divákům tuhle krev v žilách. Sotva jeho ozvěnu pohltil okolní prales, cizinec vyskočil na strom, a aniž by věnoval svým chráněncům jediný pohled, zmizel v hustém listoví.

Orman, bledý jako křída, se otočil k Westovi.

"Viděls to co já, Bille?" zašeptal roztřeseným hlasem.

"Nevím, cos viděl ty, ale vím, co jsem asi viděl já. I když si myslím, že něco podobného není v lidských silách."

"Věříš na duchy, Bille?"

"Nevím. A ty?"

"Oba víme, že to nemohl být on. Musel to tedy být jeho duch!"

"Nikdy jsme nevěděli jistě, že Obroski je mrtev, Tome."

"Teď to víme."

Šílenec

Zatímco Stanley Obroski ležel bezmocně na zemi, obklopen hordou černých válečníků, sledoval polonahý obr, oděný toliko bederní rouškou, z mohutné větve nedalekého stromu dění pod sebou, nespouštěje oči ze starého náčelníka. V ruce třímalo laso, upletené z lián. Na tváři mu pohrával lehký úsměv.

Náhle se provaz spustil dolů. Smyčka ovinula Rungulovo tělo a přikovala mu ruce k bokům. Z divochových rtů se vydral výkřik překvapení a hrůzy. Ti, kdo stáli kolem, se otočili, vyrušení jeho voláním. Viděli, jak se náčelníkově tělo zvedá ze země a stoupá vzhůru do koruny stromu, taženo jakousi nadpřirozenou silou.

Obroski byl zmaten. Obklopen ze všech stran bojovníky, neviděl tak dobře, aby mohl zjistit, co se stalo. Viděl jen, že zraky všech se nyní upírají ke stromu za náčelníkovou chatrčí. Nechápal, oč jde. Co upoutalo pozornost domorodců? Nikde neshledal nic neobvyklého. Jediné, co jej zaujalo, byl nenadálý vyděšený Rungulův výkřik.

Náčelník slyšel neznámý hlas, který k němu shůry promlouval jeho rodnou řečí.

"Podívej se na mě!" přikazoval.

Rungula zvedl zrak. Ve světle ohňů, jež probleskovalo listovím, rozeznal mohutnou postavu neznámého obra. Ztěžka vydechl a zavrával.

"Walumbe!" zašeptal, pln hrůzy.

"Nejsem bůh smrti," odpověděl hlas. "Nejsem Walumbe. Ale mohu přinést smrt stejně rychle, neboť jsem mocnější než Walumbe. Jsem Tarzan z rodu Opů."

"Co žádáš?" procedil Rungula skrz drkotající zuby.

"Přišel jsem, abych zjistil, jsi-li dobrý člověk a lidé tvého kmene dobří lidé. Rozdvojl jsem se a toho druhého poslal na místo, kde ho tví bojovníci zajali. Chtěl jsem vědět, co uděláš s cizincem, který ti nikdy neublížil. Teď to vím. Za to, cos provedl, bys měl zemřít. Co na to řekneš?"

"Jsi-li tady nahoře," opáčil Rungula, "a zároveň tam dole," a ukázal na Obroskiho, stojícího uprostřed houfu vyděšených válečníků, "pak musíš být démon. Jak mám odpovědět démonovi? Mohu ti dát jídlo, pití a zbraně. Mohu ti dát ženy, které ti budou vařit, nosit vodu a dřevo a pracovat celý den na poli - ženy s mohutnými boky a silnými zády. To vše ti dám, abys mě nechal naživu a abys odešel."

"Nechci od tebe jídlo, pití, zbraně, ani ženy. Chci od tebe jedinou věc jako odměnu za tvůj život."

"Co je to, Pane?"

"Slib, že už nikdy nebudeš válčit s bílými muži, a pokud budou procházet tvým územím, pomůžeš jim, místo abys je zabíjel."

"Slibuji, Pane."

"Teď zavolej na své lidi a řekni jim, ať otevrou bránu a nechají zajatce odejít!"

Rungula promluvil ke svým soukmenovcům. Ti okamžitě otevřeli těžká vrata a odstoupili od vězně, ponechávající ho jeho osudu.

Obroski slyšel hlas náčelníka z koruny stromu. Ničemu nerozuměl. Nechápal počínání domorodců a domníval se, že jde o lest. Proč ho tak najednou pouštějí na svobodu, když ještě před chvílí jej chtěli přivázat ke stromu? Proč otevřeli bránu? Nehýbal se. Čekal. Báł se, že bude přinucen k pokusu o útěk a pak znovu polapen. Vtom se ze stromu za náčelníkovým příbytkem ozval jiný hlas, promlouvající k němu anglicky.

"Odejděte z vesnice," vyzval jej. "Neublíží vám. Budu vás následovat v džungli."

Obroski nevěřil svým uším. Klidný hlas, a navíc v jazyce, který mu byl vlastní, ho však přesvědčil. Otočil se a vyrazil hlavní ulicí k bráně.

Tarzan sňal smyčku z náčelníkových ramen, svinul laso a po větvích sešplhal až za Rungulův příbytek, kde se spustil na zem. Proběhl vesnicí, přehoupl se přes palisádu a zamířil planinou do pralesa. Zanedlouho dosáhl místa, kde se právě nacházel Obroski. Ten neslyšel sebemenší hluk. Měl pocit, že je docela sám. Vtom se za ním ozval známý hlas.

"Pojďte za mnou," řekl.

Obroski se otočil. V pološeru noci zahlédl siluetu postavy muže, který se mu podobal.

"Kdo jste?" zeptal se.

"Tarzan z rodu Opů," zněla odpověď.

Obroski zůstal mlčky stát. Slyšel o Tarzanovi, ale domníval se, že je to pouhá legenda - výplod fantazie domorodých Afričanů. Chtěl svému protějšku vidět do tváře. A také vědět, co zamýšlí. Tarzan však pokračoval dál v cestě. Jen se otočil a opakoval:

"Pojďte za mnou!"

"Ještě jsem vám nepoděkoval, že jste mě odtamtud dostal," pravil Obroski, následuje cizince. "Bylo to od vás šlechetné. Nebýt vás, byl bych již v této chvíli mrtev."

Obr kráčel dál beze slova, Obroski za ním. Ticho jej zneklidňovalo. Zdálo se mu, že onen muž není jako jiní lidé. Každý jiný člověk by se vyptával na spoustu věcí, kdyby se za tak podivných okolností setkal s někým, koho nezná! Obroskiho úvahy nebyly daleko pravdě. Tarzan vskutku nebyl jako jiní smrtelníci. Zkušenosti a instinkt divoké šelmy působily na jeho chování i pohled na svět. Mlčel, a mluvil jen tehdy, pokládal-li to za nutné. V noci, kdy dravci vycházejí na lov, není nejvhodnější čas na zbůhdarmé tlachání. A pak - Tarzan vždy věřil méně slovům, než výrazu ve tváři.

Mlčky putovali pralesem. Obroski se držel těsně za svým průvodcem, aby jej neztratil z dohledu. Kdesi před nimi zařval lev. Obroski čekal, že se jeho společník vyhoupne na strom, leč ten tak neučinil a nerušeně pokračoval v cestě.

Tu a tam znovu zazněl řev krále zvířat, vždy blíže a blíže. Obroski, neozbrojen, se cítil bezmocný. Vtom jeho společník

hlasitě vykřikl - bylo to cosi mezi výkřikem člověka a řevem šelmy. Pak nastalo na okamžik ticho, aby se vzápětí nedaleko od nich ozvalo temné vrčení. Lev! Obroski cítil nutkání vylézt na strom, zůstal však na svém místě, sleduje muže před sebou.

Konečně vešli na planinu mezi lesem a řekou. Měsíc se právě vyhoupl na oblohu. Jeho stříbrné paprsky se rozlily kolem. Stíny stromů a křovin, zvedajících se z vysoké trávy, se roztančily po zčeřené hladině říčky. Malebný výjev však upoutal Američanovu pozornost na pouhý okamžik - jako by šlo o bleskový záběr kamery. Vzápětí zůstal ohromen, hledě na obrovitou šelmu, ozářenou měsíčním svitem. Mohutný lev tu stál bez hnutí a díval se přímo na ně.

Obroski viděl mohutnou hřívu, s níž si lehce pohrával půlnoční vítr, a zlatavé tělo, jehož lesk se odrážel od záře měsíčních paprsků. A pak se objevila lvice, vyzývavě vrčíc.

Bílý obr se otočil k Obroskimu.

"Zůstaňte, kde jste," řekl. "Tu lvici neznám. Mohla by být nebezpečná."

Obroski se zastavil, očividně uklidněn. Ulevilo se mu, neboť zjistil, že stojí nedaleko vysokého stromu. Kéž by měl pušku, aby mohl zachránit neznámého šilence, kráčejícího bez známky strachu vstříc jisté záhubě! A pak zaslechl hlas muže, který si říkal Tarzan z rodu Opů. Nerozuměl však jedinému ze zvuků, jež se mu linuly ze rtů:

"Tarmanganiyo. Jad-bal-ja tandbundolo. Sabor tandbundolo."

Ten člověk hovořil ke lvu! Obroski se zachvěl, když viděl, jak se blíží k šelmě stále víc.

Lvice se zvedla a vykročila vpřed.

"Kreeg-ah, Sabor!" zvolal muž.

Samec se otočil a vyrazil samici vstříc, nepřestávaje vrčeti. Ta se skrčila a odskočila stranou. Lev stanul na okamžik nad ní a pak zamířil k muži.

V Obroskim by se krve nedořezal. Viděl, jak muž hladí šelmu po hřívě. A pak Američana oslovil.

"Už můžete dál," pravil. "Jad-bal-ja zná nyní váš pach a ví, že jste přítel. Nikdy vám neublíží - pokud mu sám neřeknu."

Obroski byl bez sebe strachy. Chtěl se dát do běhu, vyšplhat na strom, udělat cokoli. Báł se však opustit muže, který se k němu chová tak přátelsky. S hrůzou v očích vykročil vpřed. Vída, že si jeho chráněncem dodal odvahy, Tarzan vydechl úlevou.

Jad-bal-ja nepřestával vrčeti. Tarzan k němu promluvil a lev okamžitě ztichl. Obroski přišel blíž a před lvem se zastavil.

Jad-bal-ja mu očichal nohy. Obroski cítil jeho horký dech snad až pod kůži.

"Pohladte ho," vyzval jej bílý obr. "Jestli máte strach, nedávejte to najevo!"

Američan učinil, k čemu byl vyzván. Jad-bal-ja se mu otřel o boky. Pak k němu Tarzan znovu promluvil. Lev se zvedl a poslušně odkráčel k lvici, kde ulehl po jejím boku.

Teprve nyní spatřil Obroski svého průvodce v záři měsíčních paprsků. Vykřikl úžasem. Jako by v té chvíli hleděl do zrcadla!

Tarzan se usmál - jedním ze svých řídkých úsměvů.

"Pozoruhodné, že?" řekl.

"Neuvěřitelné!" potvrdil Obroski.

"Proto jsem vás zachránil před Bansuty - nechtěl jsem vidět sám sebe umírat."

"Jsem si jist, že byste mě zachránil i tak," mínil Obroski.

Tarzan pokrčil rameny. "Proč myslíte? Neznám vás!"

Na ta slova se položil do měkkého pažitů.

"Dnes v noci zůstaneme tady," rozhodl.

Obroski vrhl pohledem po lvím páru, který si hověl jen několik yardů odtud. Tarzan okamžitě pochopil, co se mu honí hlavou.

"Nebojte se," řekl. "Jad-bal-ja dohlédne, aby se vám nic nestalo, a ohlídá lvici. Našel si ji teprve nedávno. Ještě se se mnou nespřátelila, a kdo ví, zda se tak vůbec stane. A teď mi povězte, co děláte v těchto končinách."

Obroski krátce vylíčil vše, co se seběhlo. Tarzan napjatě poslouchal.

"Kdybych věděl, že patříte k výpravě, snad bych byl nechal Bansuty, aby vás zabili."

"Proč?" nechápal Obroski. "Proč jste proti nám?"

"Viděl jsem, jak váš předák trestá domorodce bičem," odvětil suše Tarzan.

Obroski chvíli mlčel. Musel uznat, že muž, který si říká Tarzan z rodu Opů, je pozoruhodná osobnost a že síla, s jakou hájí dobro proti zlu, se v těchto končinách těší náležitému respektu. Rád by se s ním spřátelil. Myslel přitom na to, jak překazit Ormanovi natáčení. Neměl Ormana rád. Měl k tomu dostatek důvodů. Jedním z nich byla Naomi Madisonová. Ale byly tu i jiné věci. Peníze, investované filmovou společností, kariéry jeho kolegů, a nakonec i Orman sám - Orman, velký režisér.

Vše Tarzanovi vypověděl. Vše, až na svou nenávisť.

"Orman," řekl, "byl vždycky opilý, když bil černochoy. Měl horečku a byl na smrt vyčerpaný. Ti, kdo ho znají, tvrdili, že se nikdy předtím takhle nechoval."

Tarzan se zdržel komentáře - a Obroski víc neřekl. Díval se do měsíce a přemýšlel. Myslel na Naomi. Co je asi s ženou, kterou miluje? Byla malicherná, bezohledná, arogantní a zhýčkaná. Její povaha nesnesla srovnání s Rhondou Terryovou - například. Ta byla nejen půvabná, ale i milá.

Nakonec usoudil, že to bylo jméno a sláva, co jej na Naomi Madisonové zaujalo. Jakkoli to nazýval láskou, nebylo to víc než chvilkové poblouznění, jaké pocítí muž v přítomnosti ženy s pohlednou tváří a pěknou postavou.

Myslel na ostatní z výpravy. Jak by se asi tvářili, kdyby ho viděli ve společnosti divocha a dvou obrovských lvů? S touto myšlenkou a úsměvem na rtech usnul. Neviděl, jak se lvice zvedla a v doprovodu svého samce majestátně odkráčela do džungle za lovem.

Strach

Sotva Rhonda Terryová stanula s připravenou zbraní za sedícím strážcem, muž se náhle otočil. Okamžitě si uvědomil nebezpečí, které mu hrozí, a pokusil se vstát. V téže chvíli však těžké poleno dopadlo na jeho hlavu a muž se skácel k zemi, nevydav hlásku.

Dívka se rozhlédla spícím táborem. Nikdo se neprobudil. Pokynula třesoucí se Naomi, aby ji následovala, a vyrazila k místu, kde leželo několik čabrak. Jedno sedlo a uzdu podala své společnici, druhé vzala pro sebe. Obě pak zamířily k poníkům, uvázaným nedaleko. Naomi byla zcela bezradná. Rhonda osedlala obě zvířata, v duchu blahorečíc své zvědavosti, díky níž se tomu od Arabů naučila.

Naomi nasedla a Rhonda jí podala otěže svého poníka.

"Drž je!" zašeptala. "Pevně!"

Pak vyběhla k ostatním hřebcům a jednoho po druhém odvázala. Tu a tam vrhla letmý pohled po spících mužích. Kdyby se jediný z nich probudil, bylo by s nimi zle! Podaří-li se však uskutečnit její plán, budou zachráněny. A za to přece stálo riskovat!

Konečně byl poslední kůň volný. Sotva si to zvířata uvědomila, rozběhla se do všech stran. Hrozilo nebezpečí, že probudí své pány!

Rhonda se vyhoupla do sedla. "Zkusíme je hnát před sebou," zašeptala. "Když se nám to podaří, je vyhráno. Alespoň pokud jde o Araby."

Co nejtíšeji vedly dívky své koně za stádem, ženouce je z ležení. Rhonda nemohla uvěřit tomu, že hluk neprobudil Arabů.

Poníci byli uvázaní na severní straně tábora. A právě tím směrem je dívky nyní hnaly. Nebyl to směr, jímž by dorazily k výpravě, Rhonda však měla v úmyslu celý tábor obejít a pak se na správný směr znovu napojit.

Krok za krokem ubírali se čtvernožci k temným stínům pralesa. Byli již téměř na okraji ležení, když vtom se za nimi ozval hlasitý výkřik. A za ním následovalo zběsilé volání Arabů, kteří právě zjistili, co se stalo.

Byla jasná měsíčná noc. Rhonda věděla, že je Arabové uvidí. Věděla, že jim záhy budou v patách. Ze všech sil vykřikla a pobídla svého poníka do slabin. Vyděšená zvířata se zvolna rozběhla.

"Křič, Naomi," vyzvala svou spolujezdkyni. "Dělej vše, abys je vylekala a přinutila k běhu!"

Naomi učinila, co bylo v jejích silách. Zvířata byla čím dál neklidnější. Vtom jeden z Arabů vystřelil z muškety. Kulka hvízdla dívkám nad hlavou. Poníci vyrazili tryskem vpřed a brzy zmizeli i s oběma dívkami pronásledovatelům z dohledu.

Vedení prvním z nich, cválali hřebečkové zvířecí stezkou. Každý jejich krok znamenal pro dívky nebezpečí. Zavadit o některou z větví a zřítit se ze sedla by znamenalo konec. Přesto se dívky nesnažily zpomalit.

Sotva hlasy mužů utichly, Rhonda pobídla koně k volnému kroku.

"Dokázaly jsme to," řekla. "Vsadím se, že jsou zlostí bez sebe. Jak se cítíš? Unavena?"

Naomi neodpověděla. Rhonda slyšela, jak tiše vzlyká.

"Co se děje?" zeptala se. "Jsi snad zraněna?"

Její hlas zněl starostlivě a soucitně.

"Strašně se bojím," stkala Naomi. "Ještě nikdy jsem neměla takový strach!"

"Hlavu vzhůru, Naomi! Ani já jsem se ještě nikdy tolik nebála. Ale naříkat nám nepomůže. Unikly jsme jim - a ještě před pár hodinami se to zdálo nemožné. Teď se musíme dostat k výpravě! Snad najdeme některého z hochů, kteří nás hledají."

"Žádného z nich už neuvidím," počala znovu bédovat Naomi. "Věděla jsem, že v téhle strašné zemi zemřu!"

Rhonda přivedla svého poníka blíž a položila jí ruku na rameno.

"Je to těžké, Naomi," řekla. "Ale dostaneme se z toho! Jednou budeme ležet na pláži v Malibu a tomuhle všemu se jen smát!"

Na ta slova obě dívky zmlkly. Poníci se zvolna ubírali džunglí. S nimi zůstalo několik kusů ze stáda. Tu a tam se některý zastavil a zavěťřil, jako by cítil něco, o čem dívky neměly ani tušení. V takové chvíli je Rhonda znovu pobídla k rychlejšímu kroku.

Noc zvolna přešla v den. Konečně, po dlouhém mlčení, Naomi promluvila.

"Rhondo," oslovila svou spolujezdkyni. "Jak to, že jsi na mě taková laskavá? Chovala jsem se k tobě špatně. Teď to vím. Posledních pár dnů mi otevřelo oči. Doufám. Neříkej nic - chci jen, abys to věděla. To je všechno."

"Rozumím ti," opáčila Rhonda měkce. "Takový je Hollywood. Všichni se snaží být tím, čím nejsou. A většina dokáže jen to, že právě taková není."

Stezka se náhle po obou stranách rozestoupila a koně odmítli pokračovat dál. Rhonda se je snažila pobídnout do kroku, ale ti jen chodili dokola a zdráhali se poslechnout.

"Nevím, co to může být," poznamenala, směřujíc svého poníka k brodu, přetínajícímu stezku. Nebyla to široká řeka a Rhonda se ji rozhodla přejít, ale zvířata se vzpěchovala.

"Co budeme dělat?" ptala se Naomi.

"Tady nemůžeme zůstat," odpověděla Rhonda. "Musíme prostě dál. Když se vrátíme, padneme do rukou Arabům."

"Ale jak přejdeme řeku?"

"To nevím. Někde tu musí být vhodné místo. Stezka vede přímo do řeky. Musíme zjistit, jak je bystřina hluboká. Půjdu se podívat!"

"Rhondo, utopíme se!"

"Říká se, že je to milosrdná smrt. Pojďme!" Pobídla svého poníka vpřed. "Nerada bych opustila zbylé koně,"

pokračovala. "Arabové je najdou a půjdou nám po stopě. Ale pokud se nám podaří převést je na druhou stranu,

budeme v bezpečí."

Její poník se počal vzpírat, nakonec však poslechl, hlasitě odfrknuv.

"Drž se u mě, Naomi. Myslím, že koně společně přebrodí snáze než každý sám. Jestli se dostaneme do hloubky, snaž se hřebce udržet ve směru na druhý břeh!"

Svížným krokem postupovali nyní oba poníci proudem. Nebyl prudký a řeka nebyla hluboká, takže se záhy uklidnili. Za nimi vkročilo do řeky celé stádo.

Když dosáhli protějšího břehu, Rhonda slyšela, jak se za ní čeří hladina. Ohlédla se a spatřila zbylé koně.

Dala se do smíchu. "Něco jsem se naučila," řekla. "Lopotíme se s nimi celou noc, a když je necháme na pokoji, jdou za námi sami."

Světlo nového dne jim otevřelo pohled do krajiny plné stromů a bujného porostu. Na severozápadě se zvedal mohutný horský hřeben. Byl to zcela jiný svět, než jaký dosud viděly.

"To je krása!!!" zvolala Rhonda.

"Všechno je krásnější než neprostupný prales," opáčila Naomi. "Už jsem ho počala nenávidět!"

Náhle Rhonda trhla uzdou a překvapeně vykřikla.

"Vidíš to co já?" zeptala se.

"Myslíš ten kopec?"

"Vzpomeň si. Překročily jsme řeku a vstoupily do otevřené krajiny s kuželovitým pahorkem sopečného původu!"

"Ty myslíš..."

"Mapa! A tady, směrem na severozápad, jsou hory. Jestli je to jen náhoda, pak jde o neuvěřitelnou náhodu!"

Naomi se chystala odpovědět, když vtom se oba poníci zastavili a s rozevřeným chřípím a nastraženými slechy zírali před sebe do porostu. Dívky pohlédly tím směrem - a v té chvíli vystoupilo z houštiny obrovité zvíře a mocně zařvalo. Stádo poníků se obrátilo a dalo se na útek. Hřebečkové, nesoucí obě dívky, stáli v tu chvíli vedle sebe. Lev se počal blížit z Rhondiny strany.

Naomi hleděla na dravce jako u vytržení. Blížil se neuvěřitelnou rychlostí. Viděla, jak vyskočil a zakousl se svými mocnými tesáky Rhondinu poníků do slabin, aby vzápětí dopadl na kořist plnou vahou. Zvíře vyhodilo Rhondu ze sedla. Lev strhl oběť k zemi přímo před užaslou Naomi.

Její poník ji unášel odtud. Ještě jednou se ohlédla. Viděla lva, opřeného předními tlapami o úlovek. Jen pár kroků od něho ležela Rhonda bez hnutí. Vyplašené stádo se rozběhlo zpět podél stezky. Naomi nebyla s to udržet svého oře, který ji unášel kamsi do neznáma.

Řeka, již se poníci dříve tolik báli, nebyla pro ně nyní překážkou. Voda stříkala vysoko do vzduchu a její údery o hladinu se nesly ozvěnou do všech stran.

Na smrt vyděšená a zoufalá, držela se dívka svého koně kolem šíje. Tentokrát však, snad poprvé v životě, Naomi nemyslela na sebe. Myslela na nehybné tělo své přítelkyně a vedle něj strašnou šelmu. Strach a děs, jež se jí zmocnily, měly tentokrát svého jmenovatele v Rhondě Terryové.

Ajjad

Jeden nekonečný den střídal druhý a Orman s Westem dosud marně pátrali v neprostupné džungli po stezce, kterou ztratili. Již celé dva týdny uplynuly od chvíle, kdy opustili tábor a vydali se po stopě obou dívek, aby pak narazili na lva a tajemného "ducha" herce Obrosiho.

Nenadálé setkání je zastihlo ve zbědovaném stavu, neboť oba byli vysíleni hladem a psychicky vyčerpaní ze všeho, co dosud prožili, i strachem o osud Naomi Madisonové a Rhondy Terryové.

Chvilí stáli nad mrtvolou krále zvířat, zírajíce před sebe a čekajíce, zda se přízrak znovu objeví.

"Myslíš," začal West, "že hlad a únava způsobily, že to, co jsme viděli, jsou pouhé představy? A co jsme to vlastně viděli?"

Orman ukázal na mrtvé zvíře.

"Copak si můžeme představit něco takového?" zeptal se. "Měli jsme snad oba tytéž halucinace v tutéž chvíli? Ne!"

Viděli jsme, co jsme viděli! Já v duchy nevěřím. Nebo spíš jsem na ně dosud nevěřil. Ale pokud to nebyl Obrosiho duch, musel to být on sám! Oba ovšem víme, že Obroski by nikdy neměl odvahu pustit se do boje se lvem!"

West prohrábl bradu, jsa zamyšlen.

"Napadlo mě jiné vysvětlení. Obroski byl zbábělec světového formátu. Možná že utekl Bansutům a ztratil se v džungli. Pokud ano, prožíval dny i noci v bezuzdném strachu. A strach možná způsobil, že se pomátl. Pravděpodobně je teď šílený - a jak víš, šílenci dokáží vyvinout mnohem větší sílu než normální lidé."

"Nevím, jsou-li šílenci opravdu tak silní," namítl Orman. "Je to lidová teorie. A takové se často mýlí. Je ale pravda, že pomatený člověk dělá věci, jež by jako zdravý nedělal. Možná že se Obroski opravdu zbláznil. Jen cvok skočí lvu rovnou na hřbet! A Obroski by mě jistě nechtěl zachránit, kdyby byl normální. Nemá jediný důvod, aby mě měl rád."

"Ať tak či onak, udělal alespoň dobrý skutek - nechal nám tu něco k jídlu," pokývl West hlavou směrem k mrtvému lvu.

"Doufám, že bude stravitelný," řekl Orman. "Vypadá jako potažený prašivinou."

"Nemám kočičí maso rád," dodal West. "Ale teď bych snědl i svého domácího miláčka!"

Když pojedli a odřízli několik porcí do zásoby, dali se znovu na cestu. Jídlo jim dodalo nových sil. Nikterak však nepovzbudilo jejich mysl.

Blížil se večer, když West, který šel první, náhle zastavil a otočil se, vyzýváje Ormana, aby zůstal tiše. Orman se k němu opatrně přikradl. Viděl, jak jeho přítel ukazuje před sebe na postavu vysokého muže, sedícího u ohně na břehu říčky.

"Je to jeden z al-Ghanimových mužů," zašeptal West.

"Je to Ajjad," doplnil Orman. "Vidíš ještě někoho?"

"Ne. Co tu asi dělá sám?"

"To zjistíme. Buď připraven střilet, jestli se pokusí o nějakou nekalost, nebo jestli se objeví někdo další!" Orman učinil několik kroků vpřed, pušku připravenou k výstřelu. West se držel těsně za ním. Urazili sotva několik yardů, když vtom Ajjad vzhledl od ohně a uviděl je. Chopil se muškety a vyskočil na nohy. Orman reagoval okamžitě.

"Skloň pušku!" zavelel

Ajjad nerozuměl anglicky. Z mužova tónu však vycítil pohružku a ochotně sklopil hlaveň ústím k zemi.

Oba muži byli v příští chvíli u něho.

"Kde je al-Ghaním?" chtěl vědět Orman. "Kde je slečna Madisonová a slečna Terryová?!"

Ajjad rozpoznal obě jména a tázavý tón. Ukazuje na sever, počal mluvit arabsky. Ani West, ani Orman nerozuměli tomu, co říká, ale neuniklo jim, že je silně rozrušen. Viděli také, že je na kost pohublý, otrhaný a tvář a celé tělo má plně podlitin. Bylo zřejmé, že hodně zkusil.

Jakmile si Ajjad uvědomil, že mu Američané nerozumějí, uchýlil se k posunkům, doprovázeným tu a tam slovy v rodné mluvě.

"Poznáš, co chce říci, Tome?" zeptal se West.

"Pár slov znám od Atawího, ale není jich moc. Zdá se, že zbytku Arabů se přihodilo něco špatného. Tenhle vypadá, že je na dně. Vím, co znamená šejch, d-badawí a banát. Mluvil o al-Ghanímovi, ostatních Arabech a také o dívkách. Vím, že banát je množné číslo od bint, a to znamená dívka. Jednu z dívek údajně zabila šelma. Podle toho, jaké Ajjad vydával skřeky, šlo o lva. Zbytku Arabů se pak muselo přihodit něco strašného.

West zesinal. "Vl, která z dívek nežije?" naléhal.

"Těžko říci. Možná že jsou mrtvé obě dvě."

"Musíme to zjistit! Půjdeme je hledat. Může nám povědět, kde byly, než se to stalo?"

"Řeknu mu, ať nás vede," opáčil Orman. "Ale na to vyrazit dnes v noci je příliš pozdě. Vyrazíme ráno."

Rozbili skrovný tábor a upekli několik porcí masa. Ajjad jedl hltavě - bylo zřejmé, že dlouho hladověl. Pak se uložili a zkusili usnout. Ale strach jim nedovolil téměř zamhouřit oka.

Několik mil jižně odtud choulil se Stanley Obroski na rozečkané větvi vysokého stromu a chvěl se zimou. Pod ním hodoval lví pár nad tělem jeleniho samce. Za hlasitého chechtotu kroužily kolem nedočkávané hyeny. Obroski zahlédl jednu z nich, již hlad dodal odvahy přiblížit se ke lvům a pokusit se uzmout alespoň sousto. Velký lev se otočil, uviděl zloděje a ohnal se po něm, divoce vrče. Hyena ustoupila, ne však dost rychle. Mohutná tlapa ji nemilosrdně zasáhla a způsobila jí smrtelné zranění. Hyena klesla v krvi mezi své družky. Obroski se zachvěl a přitiskl úžeji ke stromu. Měsíc v úplňku shlížel z oblohy na toto strhující přírodní divadlo.

Náhle se na palouk snesla mužská postava. Lev zvedl zrak a zavrčel. Vzápětí stejným způsobem zavrčel i muž! A pak na něho zaútočila hyena. Obroski ani nedýchal. Co s ním bude, pokud ten muž zemře? Báł se ho, ale báł se ho méně než ostatních šelem z pralesa. Viděl, jak muž uskočil stranou. Pak bleskurychle vyrazil vpřed a sevřel mrchožrouta pod krkem. Trhl jím a mřstil mezi lvy. Lvice tělo uchopila do zubů a odhodila stranou. Ostatní hyeny divoce štěkaly.

Tarzan se ohlédl. "Obroski!" zvolal.

"Jsem tady nahoře," odpověděl Američan.

Tarzan se hbitě vyšvihl do větví. "Dnes jsem viděl dva z vašich lidí - Ormana a Westa."

"Kde jsou? Co říkali?"

"Nemluvil jsem s nimi. Jsou odtud několik mil na sever. Myslím, že zabloudili."

"Byl někdo s nimi?"

"Byli sami. Hledal jsem ostatní z jejich výpravy, ale nebyli poblízkou. Dále na sever jsem viděl jednoho z vašich Arabů. Také se ztratil a byl dlouho o hladu."

"Naše výprava tedy nezůstala pohromadě," soudil Obroski. "Co se mohlo stát? Co je s dívkami?"

"Zítřka se vydáme za Ormanem," rozhodl Tarzan. "Možná že zná odpověď."

Sama

Rhonda Terryová zůstala ležet tam, kde ji kůň vyhodil ze sedla. Lev nakročil na kořist a zlostně zavrčel za druhým poníkem, unášejícím Naomi Madisonovou kamsi do pralesa.

Když se Rhonda probírala, otevřela oči. První, co uviděla, byl lev, který k ní v té chvíli stál zády. Tehdy si uvědomila, co se stalo. Snažila se zjistit, co je s Naomi, aniž by hnula hlavou - nechtěla upoutat pozornost krále zvířat. Po její společnosti však nebylo nikde ani stopy.

Lev počal očichávat úlovek. Pak se zvedl a rozhlédl kolem. Spatřil dívku a zavrčel. Rhonda zůstala hrůzou jako přikovaná. Chtěla zavřít oči, aby šelmu neviděla, ale bála se, že by i tento nepatrný pohyb víček mohl lva vydráždit.

Kdysi slyšela o tom, že pokud má lev svého protivníka za mrtvého, nedotkne se ho. Zároveň se obávala, že o podobných lidožroutech to neplatí. Byla tak vyděšená, že by se sotva dokázala zvednout a dát se na útěk, jakkoli věděla, že by to byl její konec. Velká kočka by ji několika skoky dostihla.

Lev se zvolna otočil a pak zamířil přímo k ní. Co chvíli přitom zavrčel. Přišel blíž a očichal ji. Cítila jeho horký dech. Z jeho pachu se jí začalo dělat nevolno.

Šelma se zdála neklidná a nejistá. Náhle se sklonila a znovu zavrčela, blýskajíc očima. Dívce se zdálo, že nadešla její poslední hodina. Lev zvedl tlapu a otočil Rhondu na záda. Slyšela, jak větrí a vrčí. Zdálo se jí, že nad ní stojí celou věčnost. A pak cítila, jak se vzdaluje.

Sotva se probírala z mrákot, sledovala jej pootevřenými očima. Vrátil se k mrtvému koni. Uchopil jej a vlekl za sebou do houští, odkud předtím zaútočil. Dívka byla unesena silou, s níž táhl koně hustým porostem. Nevěděla, zda vyvázla, či zda se pro ni šelma vrátí.

Zvedla hlavu a rozhlédla se. Asi dvacet stop odtud spatřila nevelký strom. Ležela nyní uprostřed cesty mezi ním a

křoviskem, odkud se ozývalo vrčení šelmy. Opatrně se počala plížit vpřed, nespouštějíc houštinu z dohledu. Píď po pídi ukrajovala vzdálenost, jež ji dělila od cíle. Patnáct stop! Deset! Pět! Ohlédla se a viděla hlavu mohutné kočky, tyčící se z porostu.

Na otálení nebyl čas! Vyskočila na nohy a rozběhla se ke stromu. Za sebou slyšela divoký řev lva, který vyrazil za ní. Skočila na nejnižší větev a počala šplhat vzhůru. Strach jí dodával síly, jaké by jindy byla sotva schopna. Drápajíc se stále výš, cítila, jak se strom kymácí nárazy mohutného těla a kůra praská pod drápy obrovitých tlap.

Neustala, dokud nedosáhla vrcholku. Přitiskla se k štíhlému kmeni a pohlédla dolů. Lev tu stál a hleděl vzhůru. Poté ještě chvíli chodil kolem stromu, aby nakonec zařval a vrátil se zpátky do houštiny.

Dívka slezla níže, kde našla pohodlnou a bezpečnou větev. Tady usedla, třesouc se po celém těle. Teprve za hodnou chvíli se uklidnila. Před lvem se zachránila - alespoň prozatím. Co jí ale čeká dál? Zůstala sama, beze zbraně, ztracena v divoké pustině, kde život visí na vlásku. Co se stalo s Naomi? Kéž by byly nikdy Arabům neuprchly! Jestli je Tom Orman, Bill West a ostatní hledali, jistě by je našli! Ale což jí mohou najít teď a tady?

Ze své skrýše na stromě viděla do všech stran. Zalesněná planina na severozápadě končila horským hřebenem. A severovýchodně odtud se vypínal kuželovitý pahorek. Celá tato krajina, která tak nepochopitelně odpovídala popisu na mapě, podněcovala dívčinu zvědavost a úvahy o údolí diamantů. Náhle si uvědomila něco, o čem jí řekl Atawí.

Vodopády na úpatí doliny musí přece být Omwamwi, k nimž výprava směřuje! Je-li to pravda, pak má šanci najít své přátele. Vydá se tedy k vodopádům a vyčká tam! Netušila, že by jednou mohla využít mapy, ale byla v situaci tonoucího, který se chytá každého stébla.

Nezdálo se, že by hory byly odtud příliš daleko. Dívka však věděla, že vzdálenosti klamou. Domnívala se, že by k nim mohla dorazit za den, a doufala, že vydrží bez jídla a pití, dokud nedojde k řece.

Každá minuta byla nyní drahá, leč Rhonda Terryová se neodvážila vydat na cestu, dokud lev ležel v nedalekém porostu. Slyšela, jak vrčí, trháje na kusy nedávný úlovek.

Uplynula hodina. Lev konečně opustil houštinu. O dívku se přestal zajímat a zamířil k řece. Rhonda jej sledovala, dokud nezmizel v kravinách, rostoucích mezi břehy. Pak seskočila ze stromu a vydala se na severozápad k horám.

Bylo krátce po rozbřesku, cesta nebyla nikterak obtížná, a tak se Rhonda cítila poměrně svěží a silná, jakkoli ji předešlá noc notně vyčerpala. Má přece dosud naději!

Plán byla porostlá stromy. Dívka volila cestu tak, aby měla vždy některý z nich nablízku. Občas proto musela zabočit, což prodlužovalo cestu, leč po příhodě se lvem neměla odvahu pustit se někudy, kde by neměla záchrany.

S každou další hodinou páliło slunce stále silněji. Rhonda počala cítit hlad a žízeň. Její krok byl čím dál těžší. Jako by na nohou nesla závaží. Stále častěji musela zastavit a odpočinout si ve stínu stromů. A hory byly pořád stejně daleko.

Počala mít náhle pochyby o zdaru svého počínání.

Náhle se přes cestu mihl stín. Pohlédla nahoru. Přímě nad ní kroužil sup. Zachvěla se. "Doufá, že se dočká kořisti?" pomyslela si. "Nebo si je jist?"

Přesto pokračovala dál. Neměla v úmyslu se vzdát - alespoň pokud bude mít sílu žít. Jen nevěděla, jak dlouho to ještě potrvá.

Když se blížila k mohutné černé skále, cosi jí přeběhlo přes cestu. Byl to nosorožec. Zvíře chvíli pobíhalo kolem, aby vzápětí vyrazilo do útoku. Rhonda vyšplhala na strom. Zvíře, podobné rozjeté lokomotivě, se jej snažilo porazit, nepřestávajíc hlasitě supět. Po chvíli odběhlo a dívka se usmála. Uvědomila si, že v takové chvíli zapomněla na únavu, tak jako lidé, upoutaní na lůžko, zapomenou na svou nemohoucnost v okamžiku, kdy v domě vypukne požár.

Příhoda s nosorožcem posílila její víru, že dokáže dojít k řece, a tak s novou nadějí vyrazila na další pochod. Leč jedna hodina v nesnesitelném parnu stíhala druhou a žízeň byla stále palčivější. Dívka počala pociťovat slabost, jež pronikala až do morku kostí.

Nekonečná pláň v ní počala vyvolávat tísnivý pocit. Neviděla teď víc než mírně zvlněný obzor před sebou. Den se blížil ke konci. Její stín, jenž jí zůstal jediným společníkem, byl stále delší a slunce v očích zvolna pohasínalo.

Chtěla usednout a odpočinout si, ale bála se, že by již nedokázala vstát. A pak - chtěla vědět, co se skrývá za nejbližším návrším. Cesta vzhůru, již měla nyní před sebou, byla strmější, než předpokládala. Dosáhnout vrcholku, kde končila skaliska, vyžadovalo kromě síly i notnou dávku odvahy. Pohled, který se jí záhy naskytl, byl však tou nejlepší odměnou za vynaložené úsilí. Dolinou se táhl les, kterým protékala řeka a který byl lemován pohořím. V té chvíli zapomněla na šelmy i divochy. Spalující žízeň ji hnala dolů k vodě. Sotva dorazila ke břehu, viděla, že řeka je plná života. Zpod hladiny se tyčila hroší hlava s mohutnými čelistmi, odhalujícími bezedný jícen, leč dívka se nezastavila před ničím. Poklekla a ponořila tvář do chladné vody, zatímco hroší ji sledovali se zjevnou nelibostí.

Té noci spala v rozsoše vysokého stromu, budíc se s každým nenadálým zvukem. Z planiny sem doléhal řev lovcích lvů. Od řeky se blížilo stádo hrochů, aby se napáslo. Jejich funění a chrochtání jí nedaly spát. Kdesi v dáli vyli šakali a hyeny. Zněl tu i bezpočet jiných zvuků, které nedokázala rozpoznat.

Ráno ji zastihlo unavenou a nevyspalou. Cítila, že si musí opatřit něco k jídlu, ale nevěděla jak. Doufala, že výprava v dohledné době dorazí k vodopádům. Rozhodla se k cestě proti proudu v naději, že by mohla brzy spatřit známé tváře. Byla to nepatrná naděje, leč naděje. A ta umírá vždy poslední.

Objevila dobře značenou zvířecí stezku, vinoucí se podél řeky, a vydala se po ní kýženým směrem. Náhle upoutal její pozornost vytrvalý hukot, znějící kdesi v dáli. Čím víc se k němu blížila, tím byl silnější. Nebylo pochyb - byl to vodopád.

K polednímu dorazila na místo. Otevřel se jí nádherný pohled, který dal okamžitě zapomenout na únavu. Proud vody se valily přes okraj mohutného srázu. Bělostný oblak vodní tříště halil průrvu i dno vodopádu do mlžného závoje. Hukot padajících vod byl ohlušující. Rhonda byla jako ve snách. Cítila pojednou zvláštní sílu. Stála tu sama, tváří v tvář běsnícímu živlu, uchválena nádhrou nevšedního úkazu.

Leč to, že je sama, byl klamný dojem. Odkudsi shora od samého vrcholku strže shlížela dolů mohutná zarostlá postava, mžikajíc nevelkými očky, usazenými pod husté brvy. Vzápětí se k ní přidala další. Oba tvorové chvíli sledovali dívku, a pak počali sestupovat srázem. Lehce jako vážky snášeli se dolů. V místech, kde sráz končil, seskočili do korun vysokých stromů, vyrůstajících ze stěn skaliska. Spouštěli se stále níž - dva prapředkové dnešního člověka, zarostlí od hlavy k patě, obrovití, hroziví. Postupovali rychle, aniž by je dívka byť jen na okamžik zahlédla.

Ač unesena krásou okolní scenérie, cítila se Rhonda bezmocná. Po jejich přátelích nebylo ani památky. A pokud táboří na druhé straně řeky, je to, jako by tábořili v jiném světě - tak nepřekonatelný se jí zdál skalní masív, který se tu před ní tyčil vysoko do oblak.

Cítila se jako kapka v moři. S hlubokým povzdechem usedla pod balvan a opřela se o jeho hladkou stěnu. Všechny síly jako by ji náraz opustily. Zavřela oči a po tváři jí skanulo několik krupějí slzí.

Sotva počala klímat, probudil ji neznámý hlas. Ten, komu patřil, nebyl daleko. Rhonda měla zprvu pocit, že sní.

"Je sama," řekl hlas. "Přivedeme ji Bohu. Bude rád."

Zněl anglicky, leč sám podoben více skřekům. Podivná slova dívku jen utvrdila v domněnce, že to vše je pouhý sen.

Otevřela oči a vykřikla hrůzou. Před ní stály dvě gorily!

Jedna z nich znovu promluvila.

"Pojď s námi," řekla. "Odvedeme tě k Bohu."

A pak dívku uchopila obrovitou, kosmatou tlapou.

Gorilí král

Rhonda se chtěla vyprostit, ale sevření bylo příliš silné. Únosce ji zvedl jako pírk a posadil si ji do náruče. "Ticho!" řekl. "Nebo ti zlomím vaz!"

"Raději ne," namítl jeho společník. "Bůh se bude zlobit, jestli mu ji nepřivedeš živou a zdravou. Dlouho si takovou ženu přál."

"Co od ní chce? Je tak starý, že sotva rozžvýká jídlo!"

"Možná ji věnuje Jindřichu Osmému."

"Ale ten už má šest žen. Myslím, že ji schovám a nechám si ji pro sebe."

"Přivedeš ji Bohu!" trval na svém jeho druh. "A když ne ty, tak já!"

"Uvidíme!" zvolal druhý. Postavil dívku na zem a skočil po svém protivníku. Sotva se do sebe pustili, trhající a kousající, Rhonda se dala na útěk. Vše jí připadalo jako děsivá noční můra. Ale bylo to tak skutečné, že nemohlo jít o sen!

Ledva se vzdálila, oba sokové zanechali sváru a jali se ji pronásledovat. Snadno ji dostihli a zmocnili se jí.

"Vidíš, co se může stát," zavrčel ten, který trval na tom odevzdat dívku komusi, koho nazýval Bohem, "budeme-li ztrácet čas hádkami."

Druhý zamručel a vzal znovu dívku do náruče.

"Dobrá," souhlasil. "Ale Jindřich Osmý ji nedostane! Nemám ho rád. Myslím si, že je víc než Bůh."

S mrštností malých opiček šplhali vzhůru - nejprve větvemi stromů a poté po strmém skalisku. Rhonda zavřela oči, jsouc bez sebe hrůzou ze závratné výšky. Neustále přesvědčovala sama sebe, že to vše se jí jen zdá. Leč skutečnost byla příliš hmatatelná. Věděla, že nespí a že je opravdu v moci dvou obrovitých goril, které hovoří anglicky. Jaký osud ji s nimi čeká? Z jejich rozmluvy nabyla dojmu, co by mohlo následovat. Ale kdo je Jindřich VIII.? A kdo Bůh?

Gorily s ní stoupaly stále výš, až konečně stanuly na samém vrcholku strže. Na jižní straně se řeka řítí přes okraj útesu, tvoříc vodopád Omwamwi. A severně odtud se prostíralo údolí, sevřené klínem hor. Možná údolí diamantů...

Šok, jaký prožila, když první z goril promluvila anglicky, jí natolik otřásl, že se neodvažovala připustit možnost se s únosci domluvit. Zdálo se jí to natolik neuvěřitelné, že stále ještě pochybovala, je-li při smyslech.

První otřes z únosu byl vystřídán hrůzou z nervy drásajícího výstupu po strmé skalní stěně. Když bez úhony dosáhli vrcholu, mohla konečně rozvažovat střízlivěji. A tehdy si uvědomila, že s únosci může hovořit.

"Kdo jste?" zeptala se. "A proč jste mě zajali?"

Obě gorily neskryvaly překvapení.

"Mluví anglicky!!!" vykřikla jedna.

"Ovšemže mluvím anglicky," potvrdila Rhonda. "Ale řekněte mi, co ode mě chcete. Nemáte právo mě držet! Nic jsem vám neudělala. Jen jsem čekala na své přátele. Nechte mě jít!"

"Bůh bude potěšen," opáčila druhá gorila. "Vždycky říkal, že jestli získá anglickou ženu, udělá pro nás víc!"

"Kdo je ten, jehož nazýváte Bohem?"

"Je to muž," odpověděla gorila, jež ji nesla v náručí. "Je velmi starý. Je to nejstarší tvor na světě, a také nejmodřejší. To on nás stvořil. Ale jednoho dne zemře a zůstaneme bez Boha."

"Jindřich Osmý by se rád stal Bohem," pokračovala druhá gorila. "Ale to se nestane, dokud žije Wolsey. Wolsey by byl mnohem lepším Bohem než on!"

Rhonda zavřela oči a štípla se do ruky. To vše se jí musí zdát! Jindřich VIII.! Thomas Wolsey! Jak neskutečné se najednou jeví tyto důvěrně známé osobnosti XVI. století, zmíněné ústy pralesních primátů!

Gorily se na vrcholku srázu nezastavily, nýbrž pokračovaly v cestě směrem do údolí. Ani jedna nejevila sebemenší známky únavy, byť i jen zrychleným dechem. Dívka nyní mohla jít sama, ač jeden z únosců ji držel za ruku, pobízející ji do kroku.

"Nemohu jít tak rychle," řekla Rhonda konečně. "Dlouho jsem nejedla a jsem slabá."

Beze slova ji jedna z goril znovu vzala do náručí a nesla do doliny. Nebylo to příliš pohodlné a Rhonda navíc cítila únavu a strach. Několikrát se o ni pokoušely mdloby.

Jak dlouho putovali, nevěděla. Vždy, když se na okamžik probírala z mrákot, přemýšlela o svém budoucím osudu. Může

vůbec čekat od těchto divokých bytostí slitování? A to i u vědomí skutečnosti, že věří v jakéhosi Boha? Zkoušela si jej představit - není-li ovšem pouhým výmyslem oněch zvláštních tvorů...

Konečně zaslechla hlasy, které stále sílily. A pak ji gorila, jež ji dosud nesla, postavila na zem. Dívka se rozhlédla a viděla, že stojí na dně strže před jakýmsi městem. Cesta k němu byla lemována plantážemi bambusu, zeleniny a ovoce, které obhospodařovaly gorily ručně vyrobenými, primitivními nástroji. Jakmile zahlédly zajatkyňi, opustily pole a shromáždily se kolem eskorty, vyptávaly se na vše možné a zvědavě si dívku prohlížely. Únosci se je snažili rozehnat. Sotva vstoupili do města, obklopil je opět dav zvědavců. Nikdo se na zajatkyňi nedopustil žádného násilí - chování goril bylo mnohem přátelštější než chování lidí, s nimiž se v této divočině setkala.

Čtvrť, kde se právě nacházeli, byla tvořena bambusovými chýšemi s doškovými střechami ve tvaru kužele. Některé budovy dál ve městě však byly pravoúhlé, z nepálených cihel či z kamene. Poblíž paty útesu se tyčila třípatrová stavba s věžemi a cimbuřím, vzdáleně připomínající středověkou anglickou architekturu. Výše na skalisku, na široké římse, stála další tvrz v podobném stylu, snad ještě o něco větší a výstavnější.

Gorily vedly Rhondu přímo k oně bližší budově, jejíž vchod byl strážěn obzvláště urostlými primáty, ozbrojenými bojovými sekerami. Tady eskorta zastavila a dala se se strážci do řeči. Ani na okamžik nespustily gorily Rhondu z očí. Znovu a znovu si dívka musela opakovat, že nesní. Vše, co dosud v životě prožila, nebylo ničím proti fantastickým událostem několika posledních hodin. Gorily, které hovoří anglicky, obdělávají pole, žijí v kamenných hradech... To vše viděla nyní na vlastní oči!

Jako ve snách dívala se kolem a poslouchala, zatímco jeden z únosců požádal o slyšení u krále. Slyšela, jak stráž odmítá, neboť panovník teď nesmí být rušen - zasedá právě ve státní radě.

"Dobrá, odvedeme ji k Bohu," rozhodl jeden z únosců. "A až se král dozví, že jste nás nepustili dovnitř, půjdete pracovat do lomu. Se zahálkou bude konec!"

Konečně byla předvolána mladá gorila a vyslána do královského paláce se vzkazem. Po chvíli se vrátila a oznámila, že král si přeje, aby mu dívku ukázali.

Rhonda byla uvedena do rozlehlého sálu, jehož podlaha byla vyložena suchou travou. Na pódiu v rohu přecházela sem a tam mohutná gorila, zatímco kolem posedávala spousta jejích družek - obrovitých, zarostlých šelem. V místnosti nebyla jediná židle či stůl. Uprostřed výstupku se tyčil holý kmen s větvemi, zbavenými listů.

Sotva dívka vstoupila, gorila na pódiu přestala chodit a počala si ji prohlížet.

"Kdes ji našel, Buckingham?" zeptala se.

"U vodopádu, Sire," odpověděl tázaný.

"Co tam dělala?"

"Říká, že hledala své přátele, s nimiž se měla u vodopádu sejít."

"Říká?! Znamená to, že mluví anglicky?" podivila se gorila, již příslušel titul panovníka.

"Ano, mluví anglicky," pravila Rhonda. "A jestli nespím, a ty jsi král, žádám, abys mě poslal zpátky k vodopádu za mými lidmi."

"Jestli nespíš? Co tě to napadlo?"

"Nevím," přiznala Rhonda. "Někdy se mi zdá, že spím."

"Ne, nespíš," ujistil ji král. "A či zásluhou pochybuješ, že jsem král?! Vypadá to na Buckinghama!"

"Vaše Veličenstvo se mýlí," opáčila gorila, nesoucí jméno Buckingham. "Byl jsem to právě já, kdo naléhal, aby vám ji přivedli."

"Dobře jsi udělal," pochválil jej král. "To děvče se mi líbí. Ponechám si je."

"Ale Veličenstvo," vmísil se druhý únosce. "Je vaší povinností odvést ji k Bohu. Přivedli jsme ji nejdříve za vámi, abyste si ji prohlédl. Musíme ji ale představit Bohu. Již léta doufá, že získá takovou ženu."

"Cože, Cranmere?! Chceš se snad i ty obrátit proti mně?"

"Cranmer má pravdu," poznamenal jeden z urostlých samců, sedících na podlaze. "Tato žena by měla být odvedena k Bohu. Nezapomínejte, Sire, že už máte šest žen!"

"To jsi celý ty, Wolsey," zavrčel král. "Vždycky na jeho straně!"

"Všichni musíme mít na paměti," opáčil Wolsey, "že za vše vdčíme Bohu. To on nás stvořil a udělal z nás to, co jsme. A je to on, kdo nás může zničit!"

Král znovu počal přecházet sem a tam po travnatém výstupku. Náhle se zastavil u stromu a divoce jím zatřásl, jako by ho chtěl vytrhnout ze zdiva, do něhož byl zapuštěn. Nato vyšplhal na jednu z větví a shlédl dolů na ostatní. Chvilí zůstal sedět, ale pak s hbitostí malé opičky seskočil na podlahu, Mohutnými pěstmi se počal bít v prsa, vydávaje přitom divoké skřeky, otřásající budovou.

"Já jsem král!!!" hřimal. "Mé slovo je zákonem! Odved'te dívku do ženských komnat!"

Gorila, již král oslovoval Wolsey, vyskočila na nohy a také ona se počala bít do kosmaté hrudi.

"To je rouhání!!!" volala. "Ten, kdo se vzepře Bohu, zemře! Takový je zákon! Kaj se a odved' dívku k Bohu!!!"

"Nikdy!" dušoval se panovník. "Je moje!!!"

Obě gorily nyní bušily do svých rozsochatých hrudníků a řvaly tak silně, že jejich slovům bylo sotva rozumět. Ostatní samci zneklidněli, ježili srst a cenili tesáky.

Konečně Wolsey vynesl své eso.

"Pošli dívku k Bohu," opakoval, "nebo budeš vyobcován z církve!!!"

Král však byl běsný zuřivostí a neohlížel se na nic.

"Stráž! Stráž!" volal. "Suffolku! Zavolej stráž a nech odvést kardinála Wolseye do věže! Buckinghame, vezmi dívku do ženských komnat, nebo přijdeš o hlavu!"

Pozoruhodné představení ještě pokračovalo, když Buckingham vlekl Rhondu Terryovou z královské komnaty. Vedl ji

po točitém schodišti a dále úzkou chodbou do druhého poschodí. Na jeho konci byla prostorná komnata, kde na travnaté podlaze sedělo několik dospělých goril, zatímco mláďata pobíhala kolem a vesele dováděla. Některé gorily žvýkaly celerovou nat', bambusové výhonky či ovoce.

Ledva Buckingham dotáhl dívku do jejich středu, vše rázem ztichlo.

"Co tu chceš, Buckinghame?" zavrčela stará samice.

"U vodopádu byla zadržena tato žena," pravil opičák. "Král rozhodl, abych ji odvedl sem, Vaše Veličenstvo."

Pak se obrátil k zajatkyňi. "To je královna Kateřina," představil gorilu. "Kateřina Aragonská."

"Co od ní chce?" zeptala se královna Kateřina podrážděně.

Buckingham pokrčil rozložitými rameny a vrhl pohledem po šesti dospělých samicích.

"Vaše Veličenstva mohou hádat," řekl.

"Chce si snad vzít tohle titěrné stvoření s holou kůží za ženu?!" vmísila se jedna z nich, sedící nedaleko Kateřiny Aragonské.

"Ovšem, milá Anno Boleynová," zavrčela Kateřina. "Jinak by ji sem neposílal."

"Což nemá dost žen?" otázala se další.

"To je věc králova rozhodnutí," opáčil Buckingham, opouštěje komnatu.

V té chvíli se dospělé samice shlukly kolem zajatkyně. Počaly ji očíhávat a osahávat její oděv. Jedna z mladších ji zatahala za sukni. Jiná, očividně silnější než ostatní, popadla Rhondu za nohy a strhla ji na podlahu. Sotva dívka upadla, dala se gorila do křepčení kolem komnaty, šklebíc se a vyražejíc divoké skřeky. Když se Rhonda pokusila vstát, vyrazila proti ní. Rhonda ji udeřila v domnění, že se opice zalekne. Ta se však rozběhla ke Kateřině Aragonské a společně pak uchopily dívku za ramena a smýkly ji tak prudce, až narazila vší silou na stěnu.

"Jak se opovažuješ vztáhnout ruku na prince z Walesu?" supěla první gorila.

Princ z Walesu, Kateřina Aragonská, Anna Boleynová! Rhondu nemohlo napadnout nic jiného, než že pokud nespí, musela se zbláznit. Jak jinak si vysvětlit groteskní počínání goril, které hrají role historických osobností a mluví anglicky? Musí to být sen, nebo šílenství! Jiná možnost není!

Opřela se o stěnu, kam byla odhozena, a skryla tvář v dlaních.

Zoufalství

Vyplašený poník unášel Naomi Madisonovou ve stopě prchajícího stáda. Zoufale se držela v sedle, šílená strachy, že ji kůň shodí do porostu. Konečně v místě, kde stezka ústila do rozlehlé planiny, se koně na čele stáda zastavili. A učinil tak i Naomin poník.

A pak dívka zjistila, co je toho příčinou. Byl to šejch Abd-al-Ghaním a jeho kumpáni. Pokusila se pobídnout svého oře a uprchnout. Ocitl se však uprostřed stáda, které bylo záhy pochyťáno. A tak se znovu stala zajatkyňi.

Šejch byl velmi rád, že má většinu svých koní zpátky. Dokonce se již ani nehněval, že mu byli ukradeni. A byl také rád, že má alespoň jednu ze zajatkyň. Přečte mu mapu a bude užitečná i jinak - pokud se ji nerozhodne prodat.

"Kde je ta druhá?" zeptal se Atawí.

"Zabil ji lev," odpověděla Naomi.

Atawí pokrčil rameny. "Dobrá, máme ještě tebe. A mapu. Nedopadli jsme tak špatně."

Naomi si vzpomněla na vulkanický pahorek a vzdálené hory. "Když vás zavedu do údolí diamantů, vrátíte mě mým lidem?" zeptala se.

Atawí tlumočil její slova al-Ghanimovi. Starý šejch přikývl. "Řekni jí, že uděláme, oč žádá, jestli nás zavede do údolí. Při Alláhovi! A pak, až údolí diamantů objevíme, možná zapomeneme, co jsme slíbili. Tohle jí ale neřikej!"

Atawí se usmál. "Zaved' nás tam," vyzval dívku. "A vše, co si přeješ, se ti splní."

Nejsouce zvyklí chodit pěšky, k čemuž byli až dosud přinuceni, Arabové rozbili tábor, sotva dorazili křeče. Druhého dne překročili planinu. A když je Naomi upozornila na kuželovitý pahorek a hory, jak ukazovala mapa, byli očividně spokojeni. Avšak ledva dorazili k vodopádu, neskrývali obavy, že tenhle úsek cesty nepřekonají. Proud zde byl neobyčejně silný, plný virů, a vodní tok značně široký.

Té noci se utábořili na východní straně řeky a dlouho do noci přemýšleli, jak ji přebrodit, neboť mapa ukazovala jediný přístup k údolí diamantů, a ten byl několik mil severozápadně odtud.

Ráno se vydali po proudu, aby našli brod, ale trvalo celé dva dny, než takové místo objevili. S největším vypětím a za cenu ztráty dalšího dne nakonec dorazili na druhý břeh. Cestou přišli o dva muže a stejný počet koní.

Naomi Madisonová byla hrůzou bez sebe. Děsil ji proud a především krokodýlové, jimiž se řeka jen hemžila. Promočená na kůži choulila se u ohně, aby nakonec hladová a zbědovaná usnula únavou.

Zásoby, které s sebou Arabové vezli, pohltila řeka. Vlastní přechod je pak natolik vyčerpal, že před setměním již nebyli schopni vypravit se na lov. Synové pouště však byli zvyklí na odříkání a tvrdý život. Navíc se kojili naději, že vše, oč přišli, vyváží diamanty z pohádkového údolí, které nyní leželo doslova na dosah.

Putování po proudu, spojené s neúspěšnými pokusy o překonání divoké řeky, zabralo Arabům spoustu času. Na východním břehu byla cesta značně neschůdná, zatímco zde, na západní straně, záhy objevili dobře čitelnou zvířecí stezku, po níž se okamžitě vydali.

Pozdě odpoledne dalšího dne zavolala Naomi Atawího, který jel vedle ní.

"Podívej," řekla, ukazujíc před sebe. "Tady stojí sloup z červené žuly, zakreslený na mapě. A východně od něho je vchod do údolí."

Atawí, planoucí nedočkavostí, okamžitě tlumočil tato slova šejchovi a jeho kumpánům. Jejich kamenné tváře se rozjařily úsměvem.

"A teď," pokračovala Naomi, "když jsem vás zavedla do údolí diamantů, splňte svůj slib a pošlete mě zpátky k mým lidem."

"Počkej ještě," opáčil Atawí. "Ještě tam nejsme. Musíme mít jistotu, že je to opravdu údolí diamantů. Musíš s námi dál."

"Tak nezněla dohoda," namítla dívka. "Měla jsem vás dovést k údolí, a to jsem udělala. Teď se vrátím ke svým přátelům, ať už mě za nimi pošlete, nebo ne." A obrátila svého poníka opačným směrem. Nevěděla, kde její přátelé jsou. Ale od Arabů slyšela, že vodopád, který minuli, je vodopád Omwamwi, a věděla, že výprava se ubírá právě tam. Proto nemohou být daleko!

Uskutečnit své předsevzetí jí však nebylo dopřáno. Jen obrátila koně, přispěchal Atawí, uchopil otěž a udeřil dívku do tváře.

"Ještě jednou zkusíš něco podobného, a bude to horší!" zvolal.

Pocit'ující pálivou bolest, bezmocná a odevzdaná, dívka propukla v pláč. Zdálo se jí, že se ocitla až na samém pokraji zoufalství. Leč netušila, co ji ještě čeká.

Té noci Arabové tábořili na východní straně červeného žulového monolitu, o němž věřili, že označuje vchod do vytouženého údolí, tvořený úzkou soutěskou.

Časně ráno se pak vydali na cestu kaňonem. Cestu, jež je měla dovést k pohádkovému bohatství. Z výše sem shlížely divoké, zamračené oči, sledující každý jejich krok.

"Pojd' se mnou!"

Ve světle nového dne shlížel Tarzan z rodu Opů dolů na muže, který se mu natolik podobal, že si syn divočiny připadal jako duch, vystoupivší ze svého vlastního těla. Bylo to onoho rána, kdy se vydali po stopě Ormana a Westa. Tarzan věděl, že nějakou dobu potrvá, než Obroski bude znovu moci pokračovat po svých.

Američana zcela nečekaně zachvátila horečka. Jeho blouznění a výkřiky ze spaní Tarzana probudily. Teď však upadl znovu do komatu.

Pán džungle promýšlel situaci. Nechtěl nechat toho muže samotného na pospas džungli, ale stejně tak neměl v úmyslu s ním zůstat. Rozhovor s Obroskim jej utvrdil v tom, že kromě soucitu nemá jiného důvodu, proč být nápomocen Ormanově výpravě. Situace, v níž se ocitly obě dívky, působila na jeho vrozenou rytířskost. A učinit rozhodnutí bylo pro něho vždy dilem okamžiku.

Zvedl bezvládného Američana, přehodil si jej přes rameno a vyrazil s ním větrovým stromů jižním směrem.

Putovali celý den. Jen tu a tam přerušili cestu, aby se napili, zdržující se jídla. Američan ležel většinou bez hnutí, občas však propadl záchvatu. A pokud se probral, prosil Tarzana, aby zastavil a nechal jej odpočinout. Tarzan ale nedbal jeho prosb a pokračoval dál.

K večeru dorazili do domorodé vesnice mimo území Bansutů. Byla to osada náčelníka Mpugua, o kterém Tarzan věděl, že je bělochům nakloněn, a navíc byl synu divočiny zavázán, neboť mu kdysi zachránil život.

Když vstoupili do bran osady, byl Obroski v bezvědomí. Tarzan jej uložil do chýše, již mu dal Mpugu okamžitě k dispozici.

"Až bude v pořádku, vezmi ho do Jinje," požádal náčelníka. "A zmocněnci řekni, ať ho odešle na pobřeží."

Pán džungle zůstal ve vesnici jen tak dlouho, dokud nezaplnil prázdný žaludek. Hned poté vyrazil na cestu do sešereleho pralesa, míře na sever.

A zatím daleko odtud, v městě gorilího krále, choulila se Rhonda Terryová na otepi suché trávy, jež pokrývala podlahu komnaty panovníkových žen, a přemýšlela o chmurné budoucnosti, která jí tu patrně čeká.

Od chvíle, kdy ji sem odvedli, uplynul týden. O králových ženách se leccos dověděla, leč jejich původ jí nadále zůstal utajen. Nechovaly se k ní přátelsky, ale žádná jí neublížila. Snad jen jedna jí věnovala o něco více pozornosti a hovořila s ní častěji než ostatní. A právě od ní se nakonec dostalo dívce vysvětlení.

Šest dospělých samic - to byly královny manželky. Nosily historická jména skutečných žen skutečného anglického krále Jindřicha VIII. A tak tu byla Kateřina Aragonská, Anna Boleynová, Jane Seymourová, Anna de Clèves, Kateřina Howardová a Kateřina Parrová. Byla to právě Kateřina Parrová, nejmladší z goril, která se k Rhondě chovala nejpřátelštěji. Snad také proto, že musela snášet ústrky ostatních a nenáviděla je.

Rhonda jí vyprávěla, že před čtyřmi stoletími vskutku žil v jedné zemi daleko odtud panovník jménem Jindřich VIII. Měl šest žen stejných jmen, jaké nosí ony. Nechápala, jak je to možné. Jak zde, v údolí odříznutém od světa, mohl gorilí král najít šest družek s takovými jmény?

"To nebyla naše jména, než jsme se staly královými manželkami," vysvětlila Kateřina Parrová. "Dostaly jsme je až po svatbě."

"Dal vám je král?"

"Ne, Bůh."

"Jak váš bůh vypadá?"

"Je velmi starý. Nikdo neví, kolik mu je let. Byl tady v Anglii odedávna. Je to její Bůh. Ví všechno a je velmi mocný."

"Vidělas ho někdy?"

"Ne. Nevyšel ze svého zámku již celé roky. Teď vede s králem spor. Proto tu král od chvíle, kdys přišla, nebyl. Bůh je rozhodnut krále zabít, bude-li mít další ženu."

"Proč?"

"Bůh řekl, že Jindřich Osmý smí mít jen šest žen. Pro další již nejsou jména."

"To nedává smysl," soudila Rhonda.

"Nepřisluší nám ptát se Boha na jeho důvody," vysvětlila gorila. "Stvořil nás a je vševědoucí. Musíme v něho věřit, nebo nás zahubí."

"Kde váš bůh žije?"

"Ve velkém zámku na skalisku nad městem. Nazývá se Zlatá Brána. Jí projdeme do nebe, až zemřeme, jestli budeme věřit v Boha a oddaně mu sloužit."

"Jak zámek vypadá uvnitř?" ptala se Rhonda.

"Nikdy jsem tam nebyla. Jen král a několik šlechticů, kardinál, arcibiskup a kněží vstoupili do Zlaté Brány a vrátili se. Duchové zemřelých tam vstupují, ale nikdy se nevrací. Někdy si Bůh pošle pro mladého muže nebo ženu. Co se s nimi stane, nikdo neví. Ani oni se již nikdy nevrátí. Říká se..." zaváhala.

"Co se říká?" Rhonda byla zcela zaujata tajemstvím tohoto podivného boha, jenž střeží cestu do nebes.

"Hrozné věci se říkají, ale já se neodvážuji něco takového vyslovit byt' i jen šeptem. Už se mě na nic nevyptávej! Jistě tě poslal nějaký démon, abys mě svedla do neštěstí!"

Kateřina Parrová se odmlčela. Přes veškerou snahu z ní dívka žádnou další informaci nedostala.

Časně ráno příštího dne probudily Rhonu divoké výkřiky, které vycházely z paláce a jeho okolí. Gorilí samice, zavřené tu spolu s ní, byly čím dál neklidnější. Nahruly se k oknům a vrčely, shlížejíce na nádvoří a do přilehlých ulic. Rhonda se jim dívala přes ramena. Viděla, jak se gorily nelítostně bijí a zápasí u brány, procházející vnějším opevněním, na dvoře i před vchodem do paláce. Jejich zbraněmi byly kyje a sekery, ale nezřídka postačily ostré tesáky a drápy.

"Osvobodili Wolseye z věže," řekla Jane Seymourová. "A ten teď vede přívržence Boha proti králi."

Kateřina Aragonská usedla na travnatý koberec a jala se loupat banán.

"Jindřich se s Bohem nikdy nesmíří," soudila, "a nikdy z toho nic dobrého nevzejde. Vždycky, když král chce novou ženu, dojde ke sporu."

"A vždycky ji dostane," dodala Kateřina Howardová.

"Dřív měl Wolseye na své straně - ale teď je to jinak. Slyšela jsem, že Bůh chce tuhle bezsrstou pro sebe. Jestli ji dostane, nikdo ji už neuvidí. A to se mi hodí!" vmísila se Kateřina Aragonská, vycenila zuby a věnovala se dál svému banánu.

Bojový ryk se šířil z nižšího patra až k nim. Brzy ho bylo slyšet z chodby za zavřenými dveřmi jejich pokoje. Náhle se dveře otevřely a dovnitř vtrhlo několik samců.

"Kde je bezsrstá?" zahřměl první. "Aha, tady!" Priskočil k Rhondě a hrubě ji uchopil za ruku.

"Pojď se mnou!" zavelel. "Bůh pro tebe poslal."

Únos

Arabové ujížděli úzkým kaňonem k vrcholku průsmyku, který vedl do údolí diamantů. Shora je sledovaly divoké, nelítostné oči. Abd-al-Ghaním se spiklenecky usmíval. Již si představoval poklad, který z něho učiní boháče. Ve své bezmezné hrabivosti doufal, že skutečnost předčí veškerá očekávání. Atawí přijel blíže k Naomi, aby ji střežil.

Konečně dorazili ke strmé stěně, po níž žádný kůň nebyl s to vylézt. Kolmé skály soutěsky se tu téměř setkávaly.

"Koně dál nemohou," řekl šejch. "Ajjade, zůstaneš s nimi. My ostatní budeme pokračovat pěšky."

"A dívka?" ptal se Atawí.

"Vezmeme ji s sebou, aby Ajjadovi neuprchla, až bude hlídat koně. Nerad bych o ni přišel."

Drápali se po skalnatém srázu, vlekouce Naomi Madisonovou za sebou a doufajíce, že nahoře bude cesta schůdnější.

Kamenitý val nebyl vysoký, leč pro poníky by znamenal nepřekonatelnou překážku.

Sedě v sedle svého koně, sledoval Ajjad ostatní, jak stoupají kaňonem, který se směrem vzhůru rozšiřoval. Okolní svahy již byly mírnější a porostlé stromy, stejně jako temeno hory. Neušli daleko, když Ajjad spatřil černou, zarostlou postavu zvící dospělého muže, jak je sleduje zpoza bambusové křoviny. Vtom se za ní objevila druhá, potom třetí a nakonec jich byla celá smečka. V tlapách třímaly kyje a sekery s dlouhými násadami.

Ajjad vykřikl, aby své soukmenovce varoval. Přinutil je tak zastavit, ale zároveň upoutal pozornost zarostlých tvorů. S hlasitým vrčením a křikem vyrazily šelmy do útoku. Muškety zaštěkaly. Kaňonem se rozlehla ozvěna střelby. Mezi útočníky zavládla panika. Několik goril bylo smrtelně zraněno, jiné, vydrážděné bolestí k šílené zuřivosti, zaútočily znovu. Vyrazily Arabům zbraně z rukou a odhodily je stranou. Uchopily muže do svých mamutích tlap a zaťaly do nich své ostré tesáky. Pár jich použilo palic a širočin.

Divoce křičíce, dali se zbylí Arabové na útěk. Pohled na krvavý masakr vyvolal v Ajjadovi bezuzdnou hrůzu. Viděl, jak obrovitý samec zvedl dívku do výšky a vyrazil s ní vzhůru soutěskou. Viděl, jak dva jiní opičáci sbíhají dolů přímo k němu. Okamžitě nasadil koni ostruhy a zvíře se rozběhlo kaňonem. Ajjad slyšel, jak ozvěna řeže stále slabne, až posléze umlkla docela.

Zatímco mizel na dně kaňonu, nesl Buckingham Naomi Madisonovou do pralesa nad městem. Byl zmaten. Domníval se, že tato žena je táž, které se zmocnil před několika dny u vodopádu. Ještě dnes ráno viděl Wolseye, jak ji odvádí do zámku k Bohovi!

Zastavil se těsně za vrcholkem v místě, odkud byl dokonalý výhled na město. Nevěděl si rady. Chtěl ženu pro sebe, ale chtít ji bude také král a Bůh. Stál tu jako přikovaný a škrábal se v zátylku. Jak to udělat, aby mu žena zůstala a on přitom nerozhňeval dva tak mocné soky?

Naomi, pevně držena v jeho sevření, se třásla hrůzou. Arabové byli strašní, ale tahle divoká šelma? Kdy a jak ji zabije?

Náhle ji netvor postavil na nohy a počal si ji prohlížet.

"Jak jsi uprchla před Bohem?" nechápal.

Naomi vytřeštila oči. A vzápětí dostala nový strach, snad ještě větší než z netvora. Bála se, že ztratila rozum.

Stála jako přimrazená, zírajíc na šelmu. A pak se najednou dala do šíleného smíchu.

"Čemu se směješ?" zavrčel Buckingham.

"Tobě!" odpověděla. "Myslíš si, že mě zmateš, ale to se ti nepodaří. Vím, že se mi jen zdáš! Zanedlouho se probudím a uvidím, jak sluneční paprsky vnikají oknem do mé ložnice. Uvidím oranžovíky v zahradě. Uvidím Hollywood a jeho červené střechy a zelené trávníky."

"Nevím, o čem mluvíš," přiznal Buckingham. "Ne, nespíš! Jsi vzhůru. Podívej se dolů a uvidíš Londýn a Temži." Naomi pohlédla směrem, jímž ukázal. Viděla podivné město na březích nevelké řeky. Štípla se do ruky. A zvolna si počala uvědomovat, že nespí a že to vše kolem je skutečnost.

"Kdo jsi?" zeptala se gorily. "Co jsi?!"

"Odpověz na mou otázku! Jak jsi uprchla Bohu?" opakoval opičák.

"Nerozumím, co tím míníš," odpověděla dívka. "Zajali mě Arabové. Jednou jsem jim utekla, ale chytili mě znovu."

"Bylo to předtím, než jsem tě chytil já?"

"Nikdy jsem tě neviděla."

Buckingham se znovu prohrábl v huňatém zátylku.

"Což jste dvě?!" podivil se. "Určitě jsem před týdnem u vodopádu chytil buď tebe, nebo někoho, kdo vypadal jako ty!"

Naomi svitlo. "Chytils dívku jako já?"

"Ano."

"Měla na krku červený šátek?"

"Ano."

"Kde je teď?"

"Pokud ty nejsi ona, pak ona je s Bohem na jeho zámku. Tady," nahnul se přes okraj převisu a ukázal na kamennou stavbu, vypínající se na plošině hluboko pod nimi. Pak se znovu otočil k dívce, jako by jej cosi napadlo.

"Když nejsi ona," začal, "pak Bůh má jinou! A ty zůstaneš se mnou!"

"Ne!" vykřikla dívka. "Nech mě odejít. Nech mě vrátit se k mým lidem!"

Buckingham ji znovu uchopil a sevřel v náručí jako v kleštích. "Ani Bůh, ani Jindřich Osmý tě nikdy neuvidí!" zavrčel.

"Odnesu tě někam, kde tě nenajdou. Tebe už si uloupit nenechám! Znáš jedno místo, kde je jídlo i pití. Postavím mezi stromy přístřešek. Tam budeme v bezpečí před Bohem i králem!"

Udeřila jej. Nevěnoval tomu však žádnou pozornost a rozběhl se jižním svahem do údolí.

Podvodník

Pán džungle se probudil a protáhl celé tělo. Nastal nový den. Téměř celou noc putoval z Mpuguovy vesnice bez odpočinku. Nabyv nových sil, vydal se dál na sever. Cestou bude třeba něco ulovit, neboť cítil hlad. Vyržet delší dobu bez jídla byl však zvyklý. Rozhodně více než kterýkoli smrtelník, zhýčkaný civilizací.

Nedošel daleko, když zachytil pach Tarmangani - bílých mužů. Dříve než je uviděl, vycítil, o koho jde. Zastavil se na stromě přímo nad nimi a bedlivě je sledoval. Byli tři - dva běloši a jeden Arab. Na noc rozbili skrovný tábor. Tarzan nikde neviděl stopy po jídle. Muži vypadali zbědovaní a vyčerpaní. Nedaleko se pásal antilopí samec, ale muži jej neviděli. Tarzan o něm věděl dobře, neboť Usha, vítr, donesl jeho pach až sem.

Obávaje se, aby nepoplašil zvíře dřív, než je skolí, obešel kořist nepozorován. Wappi se pásla na nevelkém palouku.

Ukousla několik stvolů, pak zvedla hlavu, rozhlédla se a naslouchala - vždy ve střehu. Přesto netušila, že se k ní kdosi tiše blíží. A pak znenadání vyrazila vpřed. Zaslechla drobný šramot, ale na útěk bylo již pozdě. Z přilehlého stromu se na ni vrhla divoká šelma.

Asi čtvrt míle odtud se Orman konečně zvedl.

"Můžeme jít, Bille," řekl.

"Jak tomuhle chlapíkovi vysvětlíme, aby nás zavedl k místu, kde naposledy viděl jednu z dívek?"

"Už jsem to zkusil. Dokonce jsem mu pohrozil smrtí. Ale buď nerozumí, nebo rozumět nechce."

"Jestli brzy neseženeme něco k snědku, nenajdeme už nikdy nikoho. Pokud..." zbytek věty mu uvázl v hrdle. V té chvíli se totiž džunglí rozlehl divoký křik. Všem třem mužům ztuhla krev v žilách.

"Duch!" zašeptal Orman.

West se zachvěl jako osika.

"Viš, že je to celé nesmysl, Tome," odpověděl.

"Vím," souhlasil Orman. "Ale..."

"Třeba to vůbec nebyl Obroski. Muselo to být nějaké zvíře."

"Podívej!!!" zvolal Orman, ukazuje stranou.

West se otočil a spatřil polonahého bílého obra, jak kráčí přímo k nim, nesa přes rameno mrtvou antilopu.

"Obroski!!!" vykřikl.

Tarzan viděl, jak na něho muži hledí s úžasem. Zaslechl Westovo zvolání a bylo mu jasné, že on a Obroski jsou pokládáni za tutéž osobu. V očích mu blýskly plamínky úsměvu, když stanul před oběma Američany a hodil jim k nohám úlovek.

"Myslím, že máte hlad," řekl.

"Obroski!" zamumlal Orman. "Jste to opravdu vy?"

Přistoupil k Tarzanovi a položil mu ruku na rameno.

"Mysleli jste, že jsem duch?" zeptal se syn divočiny.

První se z překvapení probral Orman. "Domnívali jsme se, že jste mrtvý. Nečekali jsme, že vás ještě uvidíme. A pak - to, jak jste zabil lva... Zabil jste lva, ne?"

"Vypadal tak," potvrdil Tarzan.

"Ano, ovšem. Nevěřili jsme tomu, že jste to vy. Netušili jsme, že byste dokázal něco takového!"

"Bude toho asi víc, co o mně nevíte. Ale to nevadí. Jsem tu, abych zjistil, co víte o dívkách. Jsou v pořádku? A co ostatní?"

"Dívek se zmocnili Arabové asi před dvěma týdny. Šli jsme jim s Billem po stopě. Kde je zbytek výpravy, nevím. Řekl jsem Patovi, aby vyrazil k vodopádům Omwamwi a počkal tam na mě, pokud se neobjevím dřív. Tohohle Araba jsme zajali. Je to Ajjad - možná si ho pamatujete. Té jeho hatmatilce nerozumíme. Ale pochopili jsme, že jednu z dívek zabila šelma a druhé se s Araby přihodilo cosi strašlivého."

Tarzan se obrátil k Ajjadovi. A pak, k jeho překvapení, se ho začal vyptávat arabsky. Orman a West zírali s otevřenými ústy.

Oba muži hovořili rychle a stručně. Pak Tarzan podal Ajjadovi šíp. Arab poklekl, dlaní odhrnul zeminu a počal do půdy hrotem střely cosi kreslit.

"Co to dělá?" nechápal West.

"Kreslí mapu, aby mi ukázal, kde došlo k bitce mezi Araby a gorilami."

"Gorilami?! Co říkal o dívkách?!"

"Jednu zabil lev asi před týdnem. Druhou unesl gorilí samec."

"Která nežije?!" naléhal West. "To neříkal?"

Tarzan se Ajjada zeptal a pak se obrátil k Američanům.

"Neví. Říká, že je nikdy nedokázal rozeznat."

Ajjad dokončil nákres a vysvětlil Tarzanovi, co znamená. Také Orman s Western se zajímali o jeho obsah.

Režisér se náhle dal do rezavého smíchu. "Ten chlap vás tahá za nos, Obroski," řekl. "To je kopie mapy, kterou jsme chtěli použít ve filmu. Je to pouhá rekvizita."

Tarzan se zeptal Ajjada, co o tom soudí. Pak se znovu obrátil k Ormanovi. "Myslím, že nelže," uzavřel. "Ať tak či onak, brzy se to dovím. Vyrazím do údolí a porozhlédnu se tam. Vy s Western pokračujte k vodopádu. Ajjad vás povede. Antilopu si nechte." Otočil se a vyhoupl se do větvi.

Muži stáli chvíli bez hnutí.

Orman pohodil hlavou. "Jsem úplně zmatený," přiznal. "Neviděl jsem na Obroskim nic dobrého. Ostatně jako každý. Proboha, ještě jsem nezažil u člověka takovou proměnu!"

"Dokonce i hlas má jiný," upozornil West.

"Je to tajnůstkář," řekl Orman. "Nikdy by mě nenapadlo, že umí arabsky."

"Myslím, že toho je víc, cos o něm nevěděl."

"Nebýt toho obličej a postavy, přísahal bych, že to není Obroski!"

"Ba ne," opáčil West. "Poznal bych ho mezi milióny!"

Člověk a šelma

Obrovitý gorilí samec našel Naomi Madisonovou podél zalesněného hřebene hor, mře na druhý konec údolí. Sotva dorazili do otevřené krajiny, rychle ji přeběhl, často se ohlížeje, jako by se obával pronásledovatelů.

Dívčin počáteční strach postupně slábl, aby jej nakonec nahradila podivná netečnost, jíž sama nerozuměla. Jako by ji ochrnil snad každý nerv. Možná že již vytrpěla tolik, že ztratila sílu přemýšlet o tom, co bude dál. Skutečnost, že hovořila anglicky s gorilou, byla přespříliš. Teď už věřila, že se může stát cokoli.

Nepohodlí a hlad - to bylo v dané chvíli to nejdůležitější.

"Nech mě jít samotnou," požádala svého únosce.

Pokračovali dál pralesem směrem na jih. Gorilí samec se občas zastavil, ohlédl se a naslouchal. Protože šli po větru, nedokázaly jeho citlivé nozdry zachytit téměř nic.

Během jedné ze zastávek uviděla Naomi jakési ovoce, rostoucí na přilehlém stromě.

"Mám hlad," připomněla. "Je tohle k jídlu?"

"Ano," potvrdil opičák a dovolil jí utrhnout několik plodů. Pak pokračovali dál. Dorazili téměř na konec doliny a překročili rozlehlou pláň, kolem níž tvořily hory kaskádu útesů, spadajících na dno údolí. Tady se gorila znovu zastavila a jako obvykle se počala ohlížet.

Dívka v domněnku, že Arabové jsou jim v patách, učinila totéž. Po pronásledovatelích však nebylo nikde ani památky. Zato spatřila jinou postavu, jež se vynořila z lesa - postavu dalšího gorilího samce.

Buckingham zavrčel, vzal dívku do náruče a dal se do běhu. Po chvíli prudce odbočil k útesu. Když dorazil k jeho kraji, hodil si dívku na ramena a vyzval ji, aby se jej chytla kolem krku.

Naomi pohlédla do propasti pod nimi. Zavřela oči a pak se počala modlit, aby měla dost síly a udržela se, až bude její únosce sestupovat dolů. Jak to dokázal, nevěděla, neboť neotevřela oči dřív, dokud opět nestáli na pevné zemi.

"Vrátím se pro tebe, až svedu Suffolka z cesty," vysvětlil gorilí samec a zmizel.

Naomi zjistila, že se nalézá v nevelké jeskyni uvnitř útesu. Odkudsi vyvěral úzký pramének vody a u vchodu vytvořil malé jezírko, aby pak pokračoval dál na své pouti po strmé stěně. Dívka přikročila k okraji převisu a pohlédla dolů.

Vzápětí ustoupila, pocíťujíc závrať. Podívala se tedy nahoru. Na stěně nebyl téměř jediný výstupek či hrbol. Jak mohla gorila s takovým nákladem na hřbetě sestoupit do bezpečí jeskyně?

Zatímco takto uvažovala, Buckingham se vydrápal na vrchol skaliska a zamířil na jih. Postupoval zvolna, a tak jej jeho pronásledovatel záhy dostihl.

"Kde je bezsrstá?" zavrčel.

"Nevím," opáčil tázaný. "Utekla mi. Hledám ji."

"A proč ty utíkáš přede mnou, Buckinghame?"

"Nevěděl jsem, že jsi to ty, Suffolku! Myslel jsem, že je to někdo z Wolseyových přívrženců a že se pokouší připravit mě o ženu pro krále."

Suffolk vycenil zuby. "Měli bychom ji najít. Král nemá dobrou náladu. Jak mohla utéci Bohu?"

"Neutekla Bohu. To není ona, i když se tamté podobá."

Na ta slova oba vyrazili do lesa.

Dva dny a dvě noci zůstala Naomi Madisonová sama v jeskyni. Nemohla ani nahoru, ani dolů. Stěna byla příliš hladká a příkrá. Jestli se gorila nevrátí, zemře tu hladu. To věděla, i když si vlastně přála, aby se tak stalo.

Nadešla třetí noc. Naomi měla hlad. Naštěstí se mohla alespoň napít. Slyšela divoké zvuky z pralesa, ale nebála se.

Jeskyň poskytovala bezpečný úkryt. Kdyby měla co jíst, jistě by tu vydržela déle.

První záchrvěvy hladu pominuly. Netrpěla. Jen cítila, jak slábne. Připadalo jí zvláštní, že ona, Naomi Madisonová, zemře hladu. A sama, opuštěná. Na celém světě je teď jediná bytost, která ji může zachránit - velká, divoká gorila! Jí, která mívala milióny obdivovatelů a jejíž každý krok byl bedlivě sledován novinami a časopisy. Cítila se teď zapomenutá a bezvýznamná. Tady nebylo místo pro pýchu a sobectví!

Během dlouhých hodin měla dost času o sobě přemýšlet. To, k čemu dospěla, nebylo nijak lichotivé. Uvědomila si, jak se během posledních týdnů změnila. V mnohém ji poučili ostatní členové výpravy, ale především příklad Rhondy Terryové. Věděla, že pokud dostane příležitost, bude se teď chovat jinak. Ale dostane ji ještě? Nechtěla žít ve společnosti šelmy. Modlila se, aby zemřela dřív, než se gorila vrátí.

Tě noci spala na půl oka. Na tvrdé zemi, jež se jí stala dočasným lůžkem, cítila každý dotek. Ranní slunce, zalévající svými paprsky vchod do jeskyně, jako by jí vlilo do žil nový život, jakkoli cítila, že její situace je prakticky beznadějná. Napila se a omyla ruce a tvář. Pak usedla ke vchodu a shlížela do údolí diamantů. Mohla je nenávidět, neboť bylo příčinou lidské hrabivosti, jež ji přivedla až sem, ale nedokázala to. Bylo příliš krásné.

Náhle byla vytržena z myšlenek podivným zvukem, připomínajícím skřípot kočičích tlap. Zbystřila pozornost. Co to může být? V příští chvíli se nad převísem objevila čemá huňatá tlapa a vzápětí před ní stanula gorila. Vrátila se! Dívka se schoulila do klubíčka a roztřásla se po celém těle.

Šelma se zastavila a zírala do pološera jeskyně.

"Pojď sem!" přikázala. "Vidím tě. Pospěš si! Nesmíme ztrácet čas! Budou mě pronásledovat. Suffolk je mi dva dny na stopě. Nevěř, žeš uprchla! Myslí, že jsem tě schoval. Pojď! Rychle!!!"

"Odejdi a nech mě," zaprosila dívka. "Raději zůstanu tady a zemřu."

Gorilí samec neodpověděl, nýbrž vykročil přímo proti ní. Uchopil dívku za ruku a vlekl ji ke vchodu do sluje.

"Nejsem pro tebe dost dobrý?" vrčel. "Což nevíš, že jsem vévoda z Buckinghamu?! Vezmu tě na ramena. Drž se pevně!"

Sotva tak učinil, sevřela jej kolem krku. Chtěla se vrhnout do strže, ale neměla k tomu odvahy. A tak se dál držela šelmy, která s ní šplhala na vrcholek skaliska. Neodvážila se ani pohlédnout dolů.

Když byli na místě, gorilí samec ji postavil na nohy a pak zamířil na opačnou stranu údolí, vlekouc ji s sebou.

Byla slabá. Cestou klopýtala a často upadla. Tehdy do ní prudce strčil a zavrčel.

"Nemohu dál," řekla. "Nemám sílu. Dva dny jsem nejedla."

"Pokoušíš se mě zdržet, aby nás Suffolk dohonil! Radši bys patřila králi, ale to se nestane! Krále nikdy neuvidíš! Chce mou hlavu, ale nebude ji mít! Ty ani já se nikdy do Londýna nevrátíme! Odejdemo z údolí a vyhledáme místo u vodopádů!"

Znovu zavravorala a upadla. Opičáka popadla zuřivost.

Když dívka ležela, kopl do ní. Pak ji uchopil za vlasy a táhl za sebou. Netrvalo to však dlouho. Učinili sotva pár kroků, když se gorila náhle zastavila. Divoce zavrčela a vycenila tesáky. Těsně před ní seskočila ze stromu neznámá postava. Také dívka ji spatřila a vytřeštila oči.

"Ach, Stanley, zachraň mě!!!" zvolala. "Zachraň mě, prosím!"

Byl to výkřik zoufalství a beznaděje. Věděla, že od Stanleje Obroskiho, zbabělce a slabocha, nemůže očekávat pomoc. Jako by se jí srdce zastavilo - jak si mohla dělat falešné naděje?

Opičák pustil dívku a ta klesla bez vlády do porostu. Tady zůstala ležet, nemajíc sil vstát, a zírala na šelmu a bronzově opáleného muže, který jí vstoupil do cesty.

"Odejdi, Bolgani," řekl Tarzan v jazyce opů. "Tahle žena je moje. Odejdi, nebo tě zabiji!"

Buckingham neznámému nerozuměl, leč cítil, že jeho slova znějí výhružně a rozhodně.

"Jdi pryč!" zvolal anglicky. "Jdi pryč, nebo zemřeš!"

Bylo to neuvěřitelné - op promluvil anglicky na Angličana, který naň mluvil v řeči opů! Tarzana málokdy něco vyvedlo z míry. Když ale uslyšel Bolgani mluvit lidskou řečí, napadlo jej, zda má v pořádku uši, či zda se nepomátá na rozumu.

Leč ať tomu bylo jakkoli, nic nemohlo změnit nepochybnou skutečnost, že před ním stojí obrovitý gorilí samec, bijící se pěstmi do prsou a vydávající hrozivé skřeky.

Naomi sledovala celý výjev vytřeštěnými očima. Viděla, jak muž, o němž se domnívala, že je to Obroski, se přikrčil, jako by očekával útok. Jak to, že neprchá? Nic jiného by od něho všichni, kdo jej znali, nemohli očekávat!

Náhle gorila zaútočila. Obrovské tlapy se chtěly zmocnit protivníka, ten však uskočil, takže máchly do prázdna. A než se gorila stačila otočit, vyskočil jí muž na záda. Bronzově opálená paže sevřela Buckinghamu kolem krku. Běsný hněvem zmítal sebou gorilí samec sem a tam, snaže se živé břemeno setřást. Cítil, jak se protivníkovy mohutné svaly napínají a stisk je stále drtivější. Netušil, že jeho sok bude mít takovou sílu!

Vrhl se k zemi ve snaze rozdrtit soupeře vahou svého těla, leč ten se vyvinul rychlostí blesku. Apak Buckingham cítil, jak se mužovy čelisti blíží k jeho krční tepně, a slyšel jeho divoké skřeky. Také Naomi je slyšela a zmocnila se jí ještě větší hrůza. Teď už věděla, proč Stanley Obroski nemá strach - ten muž ztratil rozum! Hrůza a utrpení, která prožil, z něho učinily běsnícího šílence!

Zachvěla se při tom pomýšlení, aby vzápětí strnula, ledva se mužovy bílé zuby zatály gorile do šije. Bojující šelmy se válely po zemi, divoce řvouce. Dívka je sledovala zpoza sepjatých dlaní očima plnými hrůzy. Věděla, že boj nemůže mít

jiný než tragický konec, jakkoli se zdálo, že muž je v určité výhodě. Síla obrovitého gorilího samce však nakonec jistě zvítězí!

A pak zahlédla záblesk dýky v ranním slunci. Viděla, jak nůž proniká šelmě do slabin. Slyšela ohlušující řev raněného zvířete, v němž se mísila bolest se zuřivostí. Viděla, jak se gorila marně snaží zbavit svého protivníka. Znovu a znovu pronikalo ostří nože do zmitajícího se těla. Náhle počal gorilí samec ochabovat. Pak sebou naposledy škubl a zůstal ležet bez hnutí.

Muž vyskočil na nohy. Dívce nevěnoval žádnou pozornost. Ve tváři měl výraz divoké šelmy. Naomi byla na smrt vyděšená. Chtěla odtud, ale byla příliš slabá.

A pak muž nakročil na bezvládné tělo mrtvé gorily a pohodil hlavou. Vzápětí se z jeho hrdla vydral pronikavý skřek, při němž se dívce zjezily vlasy hrůzou. Sotva jeho ozvěna zanikla kdesi daleko, muž se konečně otočil ke své chráněnce. Všechna divokost jeho výrazu byla ta tam. Oči mu zářily, ale nebyly to oči šilencovy.

"Jste raněna?" zeptal se.

"Ne," odpověděla. Pokusila se vstát, ale marně. Přistoupil k ní a pomohl jí na nohy. Byl tak silný! Dívka pocítila bezpečí a uklidnila se. Vztáhla k němu ruce a počala vzlykat.

"Ach, Stanleyi, Stanleyi," šeptala. Chtěla říci víc, ale pláč jí v tom zabránil.

Obroski Tarzanovi vyprávěl o všech členech výpravy. Syn divočiny znal jejich jména a dovedl k nim v mnoha případech přiřadit i tváře, jak si je pamatoval z dob, kdy expedici zpovzdálí sledoval. Věděl i o tom, co Obroski cítil k Naomi. Až toho, jak se dívka chová, usoudil, že je to právě ona. Hodilo se mu, že jej tihle lidé pokládají za Obroskiho, neboť krutý a drsný život, který vedl, občas vyžadoval zpestření v podobě nějakého žertu.

Vzal dívku do náruče. "Jak to, že jste tak slabá?" divil se. "Je to z hladu?"

"Ano," zašeptala a položila mu hlavu na prsa. Ještě stále se ho trochu bála. Nepočínal si jako šílenec, ale čemu jinému než šílenství přičíst pozoruhodnou odvahu a sílu, které tohoto muže změnily k nepoznání? Věděla, že má urostlou postavu. Ale nikdy by mu nepřičítala takové schopnosti. A pak - měla ho za zbabělce. Tenhle muž však rozhodně zbabělý nebyl!

Chvilí ji nesl a pak ji uložil do měkkého pažitů.

"Přinesu něco k jídlu," řekl.

Viděla, jak se vyhoupl do koruny stromu a zmizel v pralese. Znovu dostala strach. Jak klidně se cítila v jeho blízkosti! Svrážtila obočí, usilovně přemýšlejíc. Jak je možné, že v ní Stanley Obroski vyvolává takové pocity? Nikdy by si nepomyslela, že by dokázal někoho chránit. Všichni ho měli za zbabělce. A teď taková proměna!

Byl pryč jen chvíli. Vrátil se, nesa ořechy a ovoce.

Usedl vedle ní. "Pojezte trochu," vybídl ji. "Brzy přinesu maso, které vám vrátí sílu."

Dala se do jídla. "Změnil jste se, Stanleyi," řekla. Najednou mu opět počala vykat.

"Ano?"

"Mám vás teď raději. Když si pomyslím, že jste přemohl takovou šelmu holýma rukama! Bylo to neuvěřitelné!"

"Co to bylo za tvora?" zeptal se. "Mluvil anglicky!"

"To je mi záhadou. Sám si říkal vévoda z Buckinghamu a považoval se za Angličana. Jiný, který mu byl na stopě, si údajně říká Suffolk. Napadli nás, když mě tehle unesl Arabům. Žijí ve městě, které nazývají Londýnem. Rhonda je tam v zajetí na zámku ve skále, kde prý sídlí jejich bůh."

"Myslel jsem, že Rhondu zabil lev," poznamenal syn divočiny.

"Já také, dokud mi to stvoření neřeklo, že žije. Ubohá Rhonda! Snad by pro ni bylo lépe, kdyby skončila ve spárech lva. Pomyslete - být zajatkyň těch strašných pololidí!"

"Kde je to město?" ptal se Tarzan.

"Cestou zpátky mezi skalami. Z vrcholku útesu je dobře vidět."

Muž vstal a znovu zvedl dívku do náručí.

"Kam chcete jít?" zeptala se.

"Odnesu vás k Ormanovi a Westovi. Do setmění by měli být u vodopádů."

"Oni žijí?!"

"Hledali vás a zabloudili. Měli hlad, ale už je to v pořádku. Jistě vás rádi uvidí."

"A pak odejdeme z téhle strašné země?" naléhala.

"Nejdřív musíme zjistit, co se stalo s ostatními, a vysvobodit Rhondu," řekl.

"Ale té není pomoci," mínila dívka. "Viděl jste, jak tihle ďáblové bojují - Arabové, i když měli pušky, proti nim nic nezmohli! Není naděje vysvobodit nebohou Rhondu - jestli ještě vůbec žije. A já o tom pochybuji."

"Musíme se o to pokusit - a pak, rád bych viděl to gorilí město, jemuž říkají Londýn."

"Chcete tam jít?"

"Jak bych ho jinak viděl?"

"Ach, Stanleyi, prosím, nevracejte se tam!"

"Přijdu pro vás."

"Pak nechte Billa Westa, ať přivede Rhondu."

"Myslíte, že ji přivede?"

"Myslím, že ji nikdo nepřivede!"

"Možná ne," řekl. "Ale aspoň poznám město a dovím se něco o gorilách, co mluví anglicky. Je to záhada, již bych rád rozluštil."

Putovali na jih, kde se pahorky sklánějí k řece. Proud nad vodopádem nebyl tak silný. Tarzan do něho vstoupil, nesa dívku na rukou.

"Kam jdeme?" ptala se zděšeně.

"Musíme přebrodit řeku, a tady to půjde snáz než pod vodopádem. Proud je tam mnohem silnější a navíc jsou tam hroši a krokodýli. Chyťte se mě kolem ramen a držte se pevně!"

Postupoval vpřed, zatímco vyděšená dívka se k němu vši silou tiskla. Zdálo se, že druhý břeh je opravdu daleko. Zdáli bylo slyšet burácení vodopádu. Dívce jednu chvíli připadalo, že je k němu proud nakonec strhne. Leč pevný krok jejího zachránce ji záhy uklidnil. Ten muž nevypadal, že by měl strach! Přesto vydechla úlevou, když opět stanuli na pevné zemi. Její strach z vodopádu však nebyl ničím proti tomu, co zažila při sestupu do strže!

Muž sestupoval s neuvěřitelnou lehkostí, jako by zátěž ani necítil. Kde v sobě našel Stanley Obroski takovou schopnost, jíž by zahanbil kamzíky či malé opičky?

V půli cesty dívku upozornil na tři postavy na úpatí srázu.

"To je Orman, West a jeden z Arabů," řekl, leč dívka neměla odvahu pohlédnout dolů.

Muži, stojící pod vodopádem, hleděli vzhůru v němém úžasu. V postavě, sestupující dolů, poznali Obroskiho, kdo je však ten, jehož nese na zádech, dosud nevěděli.

Sotva dosáhla dvojice úpatí strže, Orman s Western jim vyběhli vstříc. Ormanovi vhrkly do očí slzy, když sevřel Naomi Madisonovou v náručí. Také West byl rád, že ji vidí, ale nemohl přestat myslet na Rhondu.

"Ubohé děvče," šeptal cestou k místu, kde postavili tábor. "Ubohá Rhonda! Jaká strašlivá smrt!"

"Ale ona není mrtva!" řekla Naomi.

"Není?! Jak to víš?"

"Je to horší než smrt, Bille." A Naomi vypověděla vše, co věděla o dívčině osudu.

Když domluvila, Tarzan vstal. "Stačilo vám maso, než jste sami něco ulovili?" zeptal se.

"Ano," potvrdil Orman.

"Mohu tedy odejít," řekl syn divočiny.

"Kam?"

"Najít Rhondu."

West vyskočil na nohy. "Půjdu s vámi, Stanley," zvolal.

"Ale človče! Teď jí nepomůžeš! Podle toho, co říkal Ajjad o těch bestiích a co prožila Naomi, nemáš šanci!" Orman mluvil smrtelně vážně.

"Mohu jít, kam chci," opáčil West. "Je to moje povinnost. Prostě půjdu!"

"Raději zůstaňte tady," radil Tarzan. "Nemáte naději."

"Jak to, že nemám stejnou šanci jako vy?" rozhořčil se West.

"Možná máte, ale šlo by to pomaleji," opáčil Tarzan a vyrazil k úpatí srázu.

Naomi mu pokynula na cestu. "Sbohem, Stanley," řekla.

"Sbohem," odpověděl syn divočiny a přidal do kroku. Záhy jej pohltila africká noc. West stál na okamžik bez hnutí, opanován hlubokým zármutkem.

"Jdu za ním," rozhodl konečně a vyrazil ke srázu.

"Nedokážeš tam vyšplhat za dne, natož v noci," varoval jej Orman.

"Nebud' blázen, Bille," dodala Naomi. "Vím, co cítíš, ale nemá cenu riskovat zbytečně další život! Stanley se nikdy nevrátí!" Rozvzlykala se.

"Možná ani já ne," opáčil West. "Ale půjdu!"

Bůh

Dosáhnuv vrcholku strže, syn divočiny pokračoval dál noční tmou. Slyšel důvěrně známé zvuky a jeho citlivý nos zachytil důvěrně známé výpary. Přebrodl řeku a vydal se hledat tajuplné město. Neměl žádný plán, neboť nevěděl, co jej čeká. Teprve až pozná, oč jde, rozhodne, co dál.

Postupoval rychle, tu a tam běže. Konečně před sebou uviděl mihotavou záři. To musí být vytoužené město! Opustil řeku a zamířil za světly, protínaje jednu ze zátok. Konečně dorazil k řadě staveb, ukrytých v nočním stínu. Město bylo obeháno valem, patrně proti lvům. To Tarzana nikterak nepřekvapilo. Když dorazil k první zdi, zjistil, že není nijak vysoká - ne víc než deset stop, leč pod klenbovím čnely ze země ostré kůly, tvořící šelmám dokonalou zábranu. Tarzan pokračoval dál podél ohrady až k místu, kde přiléhala ke stěně strže. Naslouchal, věřil, snaže se ujistit, že na opačné straně nikdo není. Uspokojen vyskočil na kolové hrazení. Zvolna se jím protáhl a vyšplhal na vrchol zdi. Odtud viděl do úzké aleje. Zdálo se, že je prázdná. Všude jen tma a pusto. Neváhal a rovnýma nohama seskočil do města goril. V dále nad úrovní střech zahlédl světlo a matné obrysy jakési budovy. To by mohl být zámek toho, jemuž říkají Bůh! Nemýlí-li se je právě tam cíl jeho cesty! Protože právě tam byla patrně vězněna druhá dívka. Zvolna se plížil úzkou klikatou uličkou, opisující profil skaliska nad sebou. Doufal, že cestou nepotká nikoho z obyvatel města - alej byla tak těsná, že by sotva unikl pozornosti. A také tak klikatá, že by jej nepřítel mohl napadnout dříve, než by našel útočiště za dvěma některého z nízkých domků.

Slyšel hlasy a viděl světlo. A pak zaslechl zvuk bubnů. Brzy nato narazil na schody. Vedly nahoru, kde se ztrácely v matném přití. Ukazovaly však směr k budově, kam se chtěl dostat. Syn divočiny po nich počal stoupat, zastavuje se jen tu a tam, aby se přesvědčil, že ho nikdo nesleduje.

Ušel pár kroků a otevřel se mu pohled na město. Nedaleko útesu se k nebi tyčily věže a cimbuří čehosi, co připomínalo středověký hrad. Doléhalo sem světlo z okolí. Zpoza hradeb zněly bubny. Jejich zvuk Tarzanovi připomněl scénu, jíž byl svědkem před mnoha lety a na zcela jiném místě. Jako by před sebou viděl postavy opů Kerchakova kmene. A obrovitý buben z navršené hlíny. Opi kolem něj vytvářejí kruh. Samice s mláďaty sedí po jeho obvodu, zatímco uvnitř se shromažďují dospělí samci. Před bubnem klečí tři samice. Každá tříná v tlapě mohutnou sukovici ze suché haluze. Zlehka a pomalu do něho počínají tlouci, jakmile se paprsky vycházejícího měsíce dotknou vrcholků okolních stromů.

A když světlo v amfiteátru zesílí, rychlost a síla úderů roste a jejich hlas se nese džunglí v divokém rytmu. A pak mezi bubenice a tanečníky skáče sám Kerchak. Stojí vzpříma, pohazuje hlavou a dívá se do měsíce, bije se v prsa a vydává ohlušující skřeky. Pak se přikrčí a vmísí se do kruhu tanečníků, jenž se střídavě přiklání a odvrací od těla mrtvého zvířete, ležícího před obřadním bubnem. Když kořist mjí, upře na ni dlouhý pohled. Do arény skáče jiný samec a snaží se napodobit pohyby a výkřiky vůdce smečky. Vzápětí jej následují další, až se okolní džungle otřásá jejich bojovým rykem..

Jak barvitě tohle vše vytanulo Tarzanovi na mysli, sotva zaslechl zpoza městských hradeb zvuky bubnů! Když vystoupal ještě výš, otevřel se mu pohled přes hradní val na nádvoří. Viděl spoustu goril, jak tančí do rytmu úderů. Prostranství bylo ozářeno svitem loučí a uprostřed planul oheň. Jeho plameny šlehaly vysoko k nebi, vydávající takovou záři, že noční tma se tu měnila v denní světlo. V něm se odrážely strmé stěny útesu i místo, kde stál Tarzan. Syn divočiny spěchal dál po kamenném schodišti, jež se vinulo po úbočí skaliska. Doufal, že ho přitom nikdo nevidí. Skutečně se zdálo, že zůstal nepozorován. Ani postava na stráži, shlížející z bašty, nejevila sebemenší známky neklidu, vyvolaného neznámým vetřelcem.

Když dorazil na konec schodiště, ocitl se na rozlehlé terase. Před ním se vysoko do oblak tyčila tmou zahalená stavba. Jediný vchod tvořila široká dvojí brána. Jedna z nich byla pootevřena. Snad tím měl být syn divočiny varován. Snad měl něco tušit. Ale přišel sem proto, aby se dostal dovnitř - a nemohl nevyužít možnosti, již mu dal sám Bůh!

Opatrně se blížil k bráně. Kolem byla všude tma. Strčil do prvních dveří a ty se zvolna otevřely. Byl rád, že veřeje nevrzaly. Na okamžik se zastavil a naslouchal. Zevnitř sem vanul pach goril a cosi jako lidské výpary.

Sotva jeho oči přivykly šeru, které vůkol panovalo, zjistil, že stojí na půlkruhovém nádvoří, obehnaném zdí, do níž vedou několikery dveře. Jedny z nich se pokusil otevřít - byly však zamčené. Zkusil druhé, leč s tímž výsledkem. Teprve třetí se otevřely a syn divočiny stanul na schodišti, padajícím kamsi dolů. Chvilí bedlivě naslouchal, leč neslyšel nic. Zkusil tedy čtvrté dveře, ale i ty byly zamčené. A totéž platilo o pátých a šestých. Vrátil se tedy ke třetím dveřím. Vstoupil a vydal se po schodišti. Všude bylo ticho. Nikde ani zvuk. Jako by tu byl sám. Ale Tarzan věděl, že tomu tak není. Jeho neomylný nos a instinkt pralesní šelmy mu prozradily, že zámek je plný živých bytostí.

Na konci schodiště nahmatal rukama další dveře a na nich petlici. Zvedl ji a dveře se otevřely. A pak ucítil vůni ženy - bílé ženy. Našel snad tu, kterou hledal?

Místnost tonula v temnotě. Vstoupil dovnitř. Dveře se za ním s tichým klapnutím zavřely. Okamžitě pochopil, že je v pasti. Přiskočil ke dveřím a pokusil se je otevřít. Leč jeho prsty zjistily, že závora je ta tam.

Stál tu bez hnutí, naslouchal a čekal. Vtom uslyšel čísi rychlý dech. Byla to žena! Opatrně vykročil po zvuku. Byl již na dosah, když hluk zvenku jej přiměl zastavit. Zněl jako skřipot zarezlých stěžejí. A pak náhle zalilo místnost světlo. Přímě před ním na chomáči trávy seděla bílá žena. Za ní byly zamřížované dveře, jimiž viděl do další komnaty. I ta končila dveřmi, u kterých stála na stráži obrovitá postava s pochodní. Těžko říci, zda člověk, či gorila. Přistoupila k mřížoví a rozhlížela se kolem. Žena odvrátila tvář od Tarzana a zírala na tvora vytřeštěnými zraky. Po chvíli se znovu otočila k neznámému. Podobala se Naomi a byla velmi hezká.

Sotva rozpoznala rysy jeho tváře, vydechla překvapením.

"Stanley Obroski!" zvolala. "Jste také vězeň?"

"Zdá se, že ano," potvrdil muž.

"Jak jste se sem dostal? Jak vás zajali? Myslela jsem, že jste mrtev."

"Jsem tu pro vás."

"Vy?!" Její hlas prozrazoval, že tomu nevěří.

Postava za dveřmi je bedlivě sledovala. Tarzan se nyní obrátil k ní. Měla tvář podobnou lidské, ale její plet' byla černá jako kůže gorily. Mezi masivními rty svítily dvě řady tesáků, právě takových, jakými se pyšní lidoopi. Huňatá srst pokrývala celé tělo, oděné toliko do bederní roušky a jakési haleny. Bosé nohy se podobaly nohám člověka. Ruce byly zarostlé a krabaté, zakončené ostrými nehty. Oči pak prozrazovaly, že jde o bytost starou - velmi starou.

"Už jste se seznámili?" řekl tvor. "Zajímavé! Přišel pro ni, že? Ale není slušné, když cizinec přijde v noci a bez pozvání - jako zloděj! Věděl jsem o tobě. Vděčím za to Jindřichovi. Dával jsem se ze svého zámku na nádvoří jeho paláce, když světlo ohně ozářilo Svaté schody - a tvou postavu!"

Slova řečníkova zněla klidně, pronášená kultivovanou angličtinou. Kontrast mezi jeho projevem a vzhledem byl zarážející.

"Ano, přišel jsem pro tuto dívku," potvrdil Tarzan.

"A teď jsi zajatec jako ona." Tvor se usmál, zjevně spokojen.

"Co od ní chceš?" ptal se Tarzan. "Nejsme tví nepřátelé. Neublížili jsme ti."

"Co od ní chceš? To je dlouhá historie. Ale vy dva možná pochopíte, o čem jde. Šelmy, s nimiž je mi dáno žít, slyší, ale nerozumí. Dříve než rozhodnu, ponechám si vás pro potěchu. Konečně si mohu porozprávět s lidskými bytostmi. Strašně dlouho jsem žádnou neviděl. Nemám je rád, ale musím přiznat, že jejich společnost je mi tu a tam příjemná. Vy oba vypadáte velmi dobře. Vaše cena pro můj plán se tím jen zvyšuje. Jsem rád, že dívka je půvabná. Vždy jsem měl slabost pro světlovlasé. Neznám nic lepšího než zkoumat, proč právě světlovlasé ženy přitahují muže všech ras."

Ze záhadří vyňal dva sežmoulané doutníky a jeden podal skrz mříže Tarzanovi.

"Zakuřte si, pane, eh... Obroski. Tak vás ta žena oslovila, že? Stanley Obroski. To vypadá na polské jméno, ale vy nevypadáte na Poláka. Jste Angličan - jako já."

"Nekouřím," opáčil Tarzan.

"Nevíte, o čem přicházíte. Tabák je tím nejlepším na pocuchané nervy."

"Nemám pocuchané nervy."

"Šťastný člověk! A štěstí i pro mě. Těžko bych hledal člověka tak urostlé postavy a pevných nervů, nemluvě o

příjemném zevnějšku. Cítím se jako znovuzrozený."

"Nevím, o čem mluvíte," řekl Tarzan.

"Ovšem, ovšem. Nemůžete rozumět tomu, co vím jenom já. Ale jednou vám to s radostí vysvětlím. Teď se musím jít podívat, co se děje v královském paláci. Musím mít Jindřicha stále na očích. Je posedlý nenávistí. On, Suffolk a Howardová... Nechám vám tu rozsvícenou pochodň - budete se cítit příjemněji. Chci, aby vám bylo co nejlépe, než... eh, na shledanou! Buďte tu jako doma!"

Otočil se a zamířil ke dveřím.

Tarzan vyběhl k mříži, oddělující oba pokoje.

"Vraťte se!" volal. "Pusťte nás ven, nebo nám alespoň řekněte, proč nás tu držíte a co s námi chcete udělat!"

Tvor se otočil a zavrčel. "Chcete mi rozkazovat?" zvolal.

"A proč ne?" opáčil Tarzan. "Kdo vlastně jste?"

Tvor učinil několik kroků zpátky ke mříži a zabušil na svůj kostnatý hrudník.

"Jsem Bůh!!!" odpověděl.

"Dříve než vás sním!"

Když tvor, který sám sebe nazýval Bohem, opustil komnatu a zamkl za sebou dveře, Tarzan se otočil k dívce, sedící na travnatém baldachýnu. "Viděl jsem v životě spoustu podivných věcí," řekl, "ale tahle je ze všech nejpodivnější. Někdy mám pocit, že se mi to všechno jen zdá."

"Také jsem si to zprvu myslela," odpověděla dívka. "Ale není to sen. Je to strašná skutečnost."

"I Bůh?"

"Ano. Dokonce i on je skutečný. Je to bůh zdejších goril. Bojí se ho a uctívají. Říkají, že je stvořil. Nechápu to - je to jako divoká chiméra."

"Co s námi zamýšlí?"

"Nevím. Ale jistě něco strašného," soudila dívka. "Ani ti, co tu žijí, nevědí, co je čeká. Bůh sem přivádí mladé gorily, a ty pak už nikdy nikdo nespátíš."

"Jak jste tu dlouho?"

"Na zámku od včera, ale byla jsem více než týden v paláci krále Jindřicha Osmého. Nezní to jméno zvláště, nosí-li ho gorila?"

"Nezažil jsem nic podivnějšího než dnes ráno, kdy jsem potkal vévodu Buckinghamu a mluvil s ním anglicky."

"Vy jste potkal Buckinghamu? To je ten, který mě unesl a přivedl do tohoto města. Unesl snad i vás?"

Tarzan zavrtěl hlavou. "Ne," odpověděl. "Unesl Naomi Madisonovou."

"Naomi?! Co je s ní?"

"Je s Ormanem a Western u vodopádů. Přišel jsem pro vás, abychom se k nim vrátili. A místo toho jsem tu uvězněn!"

"Jak Naomi uprchla Buckinghamovi?" divila se dívka.

"Zabil jsem ho."

"Vy jste zabil Buckinghamu?" vytřeštila dívka oči.

Z reakce všech, s nimiž se až dosud setkal, bylo Tarzanovi jasné, že Obroskimu nepřičítají sebemenší dávku odvahy. Bavilo jej, jak na tohoto příslovečného zbabělce mění pohled.

Dívka naň hleděla chvíli mlčky, jako kdyby se snažila číst v jeho myšlenkách. Pak pohodila hlavou.

"Nejste špatný chlapec, Stanley," řekla. "Ale nemusíte vyprávět tetě Rhondě báchorky!"

"Z vás nikdo neudělá hlupáka, že?" opáčil Tarzan.

"To by si musel hodně přivstat, aby nachytal Rhondu Terryovou. A co to máte na sobě? A proč? Myslím, že notně prochladnete!"

"Zeptejte se Runguly, náčelníka Bansutů," odvětil Tarzan.

"Co ten s tím má společného?"

"Sebral Obroskimu šaty."

"Začínám mít jasno. Ale pokud vás zajali Bansutové, jak se vám podařilo uprchnout?"

"Když vám to řeknu, neuvěříte mi. Nevěříte ani, že jsem zabil Buckinghamu."

"Jak bych mohla? Ledaže byste se k němu přikradl, když spal. Řekněte mi, Stanley, jak může člověk zabít gorilu, nemá-li pušku? Tak je to! Vy jste ho zastřelil!"

"A pak jsem pušku zahodil?"

"Pravda, nezní to pravděpodobné. Ba ne, Stanley, mám pocit, že si vymýšlíte."

"Díky."

"Nic ve zlém. Mám vás opravdu ráda. Ale viděla jsem v životě dost, abych nevěřila na zázraky. A to, že jste zabil Buckinghamu holýma rukama, není nic jiného než zázrak."

Tarzan se otočil a počal prohlížet místnost, v níž byli uvězněni. Bledé světlo louče ve vedlejším pokoji ji ozařovalo jen matně. Viděl, že se nacházejí ve čtvercové prostora, jejíž stěny byly postaveny z hrubé opracovaného kamene. Strop byl z dřevěných fošen, vyztužen mohutnými nosníky. Vzdálenější konec komnaty tonul ve tmě, takže na strop tu nebylo vidět. Zřetelný byl toliko stín, vrháný posledním pilířem.

Tarzan doufal, že ucítí čerstvý vzduch, proudící sem zpoza mřížoví nějakým otvorem. Nestalo se však. Když skončil obchůzku, vrátil se a usedl vedle Rhondy.

"Říkáte, že jste tu už týden?" zeptal se.

"Ve městě, ne tady," upřesnila. "Proč?"

"Dávají vám jíst, ne?"

"Ano. Celer, bambusové výhonky, ovoce, ořechy - pořád to samé."

"Nejde o to, čím vás krmí, ale jak. Kudy a kdy vám podávají jídlo? Myslím v tomto vězení."

"Včera přinesli jídlo na celý den. A dnes ráno opět. Přináší je do vedlejší místnosti a podávají skrz mříže. Žádné talíře, žádný příbor. Všechno nosí ve špinavých tlapách. Až na vodu - tu nosí v tykvi, co stojí tady v rohu."

"Neotevírají tedy dveře vaší kobky?"

"Ne."

"To je špatné."

"Proč?"

"Kdyby otevřeli dveře, máme naději na útěk," vysvětlil Tarzan.

"Není žádná naděje," namítla Rhonda. "Jídlo nosí statný gorilí samec. Ach, zapomněla jsem..." a dala se do smíchu.

"Možná ho roztrhnete ve dví, jako jste to udělal s Buckinghamem!"

Také Tarzan se usmál. "Zapomněl jsem, že jsem zbabělec," řekl. "Musíte mě upozornit, až bude hrozit nějaké nebezpečí."

"Vás netřeba upozorňovat, Stanley," opáčila dívka.

Dívala se mu do očí. "Neumím si to vysvětlit, ale budíte ve mně stále větší důvěru. Když jste mluvil s Bohem, jistě jste měl ty nejlepší úmysly. Myslíte, že několik posledních týdnů vás změnilo?"

Jejich hovor byl náhle přerušen rachotem zámku. Dveře vedlejší místnosti se otevřely a vstoupil Bůh. Postavil židli před zamřížovanou zástěnu a usedl.

"Jindřich je blázen," začal. "Pokouší se burcovat ostatní, aby se vzepřeli samotnému nebi a zabili Boha. Ale dal jim příliš pít. Většina teď spí na nádvoří. Je mezi nimi i sám Jindřich. Dnes v noci mi nemohou ublížit. Proto jsem se rozhodl vás navštívit a popovídat si s vámi. Mockrát se již podobná příležitost nenaskytne. Posloužíte totiž zvláštním účelům."

"Jakým zvláštním účelům bychom měli posloužit?" chtěla vědět Rhonda.

"Povytce vědeckým," odpověděl Bůh. "Ale to je dlouhá historie a sluší se začít od začátku. Jak je to dávno! Byl jsem

tehdy studentem v Oxfordu, když jsem dostal ten nápad. Muselo to být kolem roku 1855. Ne, ještě dříve! Onoho roku jsem dokončil studia. Narodil jsem se ve třiatřicátém, a bylo mi dvaadvacet, když jsem dostudoval. Byl jsem tehdy fascinován Lamarckovými a později Darwinovými objevy. Vydali se správnou cestou, ale nedošli po ní příliš daleko.

Krátce po ukončení studií jsem odjel do Rakouska. Navštívil jsem Bmo, kde jsem se setkal s pastorem, který pracoval na něčem podobném jako já. Jmenoval se Mendel. Vyměnili jsme si názory. Byl jediný, kdo měl pro mé myšlenky pochopení, ale nestačil mému rozletu. Pomohl mi, ale sám na tom jen vydělal. Pak už jsem o něm nikdy neslyšel.

Roku 1857 jsem došel k závěru, že se mi podařilo odhalit tajemství dědičnosti. Napsal jsem o tom vědeckou studii.

Pokusím se vám nyní vysvětlit své objevy co nejjednodušším způsobem, abyste pochopili, k jakým účelům vás hodlám využít. Tak tedy: existují dva typy buněk, které dědíme od svých rodičů - buňky tělesné a buňky zárodečné. Tyto buňky jsou tvořeny chromozómy, jež obsahují geny duševní a tělesné povahy. Tělesné buňky, které se dělí, množí, mění a rostou, určují druh jedince. Zárodečné buňky, které se prakticky nemění, určují, jaké vlastnosti od nás zdědí naši potomci.

Zjistil jsem, že dědičnost lze ovlivnit přenosem genů z jednoho jedince na druhého. Geny nikdy neodumírají. Jsou naprosto nezníčitelné. Tvoří základ všeho života na Zemi i jeho nesmrtelnosti.

Byl jsem si svými závěry jist, leč neprovedl jsem jediný experiment. Vědci mě měli za blázna a veřejnost se mi vysmívala. Měl jsem skončit v blázcinci. Církev mě vyobcovala ze svých řad.

Ukryl jsem se a pokračoval ve výzkumu tajně. Geny jsem získával od živých bytostí - mladých mužů a žen, které jsem vlákal do své laboratoře pod nejrůznějšími záminkami. Omámil jsem je a odebral jim zárodečné buňky. V té době jsem ještě neměl zdokonalenu techniku získávání tělesných buněk.

Roku 1858 se mi díky úplatku podařilo získat povolení ke vstupu do celé řady hrodek ve Westminsterském opatství. Z ostatků někdejších panovníků a panovnic a mnoha vznešených lordů a dam jsem odebral nesmrtelné geny. Byl to právě únos ostatků Jindřicha Osmého, co zapříčinilo můj konec. Byl jsem odhalen jedním mužem, který nebyl podplacen. Nevydal mě úřadům, ale rozhodl se mě vydírat. Kvůli němu jsem musel zvolit jednu ze dvou možností - buď se nechat finančně zruinovat, nebo odvést do vězení. Mí přátelé vědci mě přezírali. Jedinou odměnou za mé zásluhy pro lidstvo byly nevědk a pronásledování. Začal jsem lidi nenávidět. Vadila mi jejich úzkoprsost, pokrytectví a ignorance. A nenávidím je dodnes.

Opustil jsem Anglii. Měl jsem plán. Odjel jsem do Afriky a najal bílého průvodce, aby mě zavedl do oblasti, kde žijí gorily. Musel jsem ho zabít, aby o mně nikdo nevěděl.

Byly tam stovky, ba snad tisíce goril. Otrávil jsem jim potravu a použil i otrávených šípů. Jed je ale pouze zneškodlivěl. Pak jsem jim odebral zárodečné buňky a nahradil je lidskými. Ty jsem si přivezl z Anglie v roztoku, který podporoval jejich rozmnožování."

Ta záhadná bytost planula jakýmsi podivným vnitřním žářem, když hovořila o své vášni. Muž a žena naslouchali, ani nedýchající. Jako by v té chvíli zapomněli na vše kolem. Ten tvor nebyl ani člověkem, ani zvířetem - spíše jejich hrůzným křížencem. Leč úžasný duch v tak odpuzujícím těle je nepřestával fascinovat.

"Čekal jsem celá léta," pokračoval Bůh, "a mé zklamání rostlo. U celých generací jsem nezaznamenal sebemenší vliv lidských buněk. Teprve po čase jsem zjistil růst jejich inteligence. Byly zároveň hašterivější, hrabivější a mstivější - zkrátka začaly projevovat stále více lidských vlastností. Měl jsem pocit, že jsem u cíle.

Chytil jsem několik mladých goril a počal je cvičit. Velmi záhy dokázaly mezi sebou opakovat anglická slova, která ode mě slyšely. Neznaly jejich význam, ale to v daném okamžiku nebylo podstatné. Jen potvrdily mé domněnky. Zdědily mozek a mluvidla od svých lidských předků! Důvod, proč zdědily právě tyhle lidské rysy a ne jiné, je mi dosud záhadou. Ale o správnosti mé teorie není pochyb.

Pustil jsem se do výchovy svých svěřenců. Nebylo to těžké. Ty první jsem vyslal jako misionáře a učitele. Když po

mně gorily žádaly další vzdělání, učil jsem je zemědělství, architekturu a stavebnictví. Pod mým vedením vybudovaly město, které jsem pojmenoval Londýn. Řeka, jež tudy protéká, dostala jméno Temže. My Angličané si bereme Anglii všude s sebou.

Dal jsem gorilám zákony, krále, šlechtu. Stal jsem se jejich Bohem. Za vše vděčí mně. A teď se mě některé snaží odstranit. Ano, jsou opravdu velmi podobné lidem! Jsou ctižádostivé, věrolomné, kruté..."

"A co vy?!" vybuchla dívka. "Vy nejste člověk. Jste napůl lidoop. Jak jste mohl být Angličanem?"

"Jsem Angličan, ať chcete či ne," odpověděl tvor. "A kdysi jsem byl dokonce pohledný Angličan! Ale věk se nedá zastavit. Počal jsem ztrácet síly. Cítil jsem, že smrt se blíží. Hledal jsem způsob, jak vrátit mládí. A nakonec jsem toho dosáhl. Zjistil jsem, jak oddělit tělesné buňky a přenést je z jednoho jedince na druhého. Použil jsem mladé gorily obou pohlaví a přenesl jejich buňky do vlastního těla. Omládl jsem, ale počaly se u mě projevovat tělesné příznaky opů. Kůže mi zčernala a po celém těle mi narostly chlupy. Změnily se mi ruce, nohy i zuby. Jednou se úplně přeměním v gorilu. Pokud to nezmění šťastná náhoda, která mi vás přivedla."

"Tomu nerozumím," nechápala Rhonda.

"Porozumíte! S tělesnými buňkami od vás a tady toho mladého muže nejen zachovám svůj věk, ale zároveň nabudu podoby člověka." Oči mu plály šíleným světlem.

Dívka se otfásla. "To je strašné!" zvolala.

Tvor vycenil zuby v divokém úsměvu. "Posloužíte ušlechtilému cíli!"

"Nemůžete nás zabít!" křičela dívka. "Gorilám odebíráte buňky, aniž byste je zabíjel! Vezměte si od nás nějaké a nechte nás jít!"

Gorilí muž vstal a přistoupil blíž k mřížoví. "Nevíte všechno," pravil, metaje z přivřených očí blesky. "Neřekl jsem vám, co jsem zjistil o omlazování. Nové tělesné buňky jsou čínorodé, ale fungují pomalu. Požitím masa mladého člověka se rychlost jejich činnosti zvýší. Nyní vás opustím, abych vše připravil." A vykročil ke dveřím. "Ale vrátím se! Později vás sním. Oba dva. Nejprve muže a pak vás, má krásko! Ale dříve než vás sním... ach, dříve než vás sním...!!!"

S úsměvem vkročil do dveří a zmizel za nimi.

V pasti

"Spadla opona," řekla dívka.

"Opona?"

"Konec představení."

"Chcete říci, že nemáme naději?" usmál se Tarzan. "Že jsme nadobro ztraceni?"

"Vypadá to tak, a já se bojím. Vy se nebojíte?"

"Očekává se to ode mě, že?"

Hleděla na něho, vraštic obočí.

"Nerozumím vám, Stanleyi," řekla. "Teď nevypadáte, že byste se bál, ale mívál jste strach ze všeho. Opravdu se nebojíte, nebo to jen hrajete. Jste přece herec!"

"Co se má stát, stane se, a strach nikomu nepomůže. Rozhodně tu nehodlám čekat na smrt."

"Jak bychom se odtud mohli dostat?" opáčila Rhonda.

"Jsme na devadesát procent venku."

"Jak to myslíte?"

"Ještě stále žijeme," vysvětlil. "A to je devadesát procent bezpečí. Kdybychom byli mrtví, jsme ztraceni na sto procent." A usmál se.

Také Rhonda se usmála. "Nevěděla jsem, že jste takový optimista."

"Možná mám proč jím být. Cítíte ten průvan ode dveří?"

Pohlédla tím směrem. V očích měla beznaděj.

"Měl byste si raději lehnout a spát," navrhla. "Je toho na vás moc."

Opětoval její pohled. "Co tím chcete říci?" zeptal se. "Vypadám unaveně?"

"Ne, to ne, ale... jen jsem myslela, že vypětí je příliš silné..."

"Jaké vypětí?" nechápal.

"Jaké vypětí?!" opakovala. "Stanleyi, lehněte si a já vám promasíruji hlavu. Možná pak usnete."

"Nejsem ospalý. Což nechcete odtud?"

"Ovšemže chci, ale co s tím? Víte, že to nejde!"

"Musíme se o to aspoň pokusit. Ptal jsem se, jestli cítíte průvan od dveří."

"Ovšem, jen nechápu... Není mi zima!"

"Je tu jistá možnost."

"Jaká možnost?" ptala se.

"Cesty ven. Čerstvý vzduch sem vane z druhé místnosti skrze mříže. A někudy musí ven. Vidíte někde v našem pokoji otvor, kudy uniká?"

Dívka vstala. Snažila se pochopit smysl jeho úvahy.

"Ne," řekla. "Žádný nevidím."

"Ani já ne. Ale nějaký tu být musel. Prostě ho jen nevidíme."

"To je pravda."

"A jediné místo, které ve tmě nevidíme, je strop nad protějším rohem."

Vykročil oním směrem, hledě do tmy. Dívka učinila totéž.

"Vidíte něco?" otázala se sotva slyšitelným hlasem.

"Je tu tma," odpověděl. "Ale zdá se mi, že přece jen něco vidím. Nevelkou skvrnu, která vypadá tmavší než její okolí."

Mohl by to být otvor."

"Máte lepší oči než já," řekla dívka. "Nevidím nic."

Vtom odkudsi nad nimi zazněl podivný rezavý smích. Rhonda chytila Tarzana za ruku.

"Máte pravdu," zašeptala. "Nahoře je otvor a ten zvuk sem doléhá odtamtud."

"Musíme mluvit tiše," varoval Tarzan. Pak pečlivě prozkoumal stěny. Postupoval píd' po pídí, až tam, kam dosáhl.

Nenašel však nic. Nakonec vyskočil do výšky a rukama nahnátl okraj otvoru ve stropě.

"Tady je to," zašeptal.

"Ale nač? Tam nedosáhneme."

"Pokusíme se," pravil. Pak si stoupl blíže k rohu místnosti. "Vylezte mi na ramena," vyzval dívku, "a opřete se o stěnu."

Rhonda učinila, jak řekl. Tarzan se zvedl a uchopil dívku za nohy.

"Hleďte všemi směry. Zkuste zjistit, jak je otvor velký. Najděte záchytné místo."

Dívka zůstala na okamžik mlčky. Přenášejíc váhu z nohy na nohu, snažila se prozkoumat strop všude, kam dosáhla.

Konečně promluvila.

"Sneďte mě dolů," požádala.

Postavil ji na nohy. "Co jste zjistila?"

"Otvor měří dvě až tři stopy. Prochází stěnou. Cítla jsem cosi jako výstupek. Kdybych na něj dosáhla, mohu zjistit, co je výš."

"Zkusíme to znovu," řekl Tarzan. "Chyt'te se mě rukama za ramena." Dívali se jeden druhému do očí. "Teď levou nohou stoupněte na mou pravou ruku. Zvedněte se a opřete o zeď. Vyzvednu vás. Snad alespoň o pár stop výš než předtím."

"Dobrá," zašeptala. "Zvedněte mě."

Vyzdvihl ji oběma rukama, lehce a zvolna. Chvilí ji tak držel. Čekal a naslouchal. Hodnou chvíli bylo ticho, a pak se ozval tlumený výkřik.

Tarzan nevydal hlásku, ani se na nic neptal. Toliko čekal. Slyšel dívčin dech. Konečně se shora opět ozval její hlas.

"Hoďte mi své lano," řekla.

Tarzan vymrštil smyčku vzhůru. Napodruhé ji dívka konečně zachytila. Slyšel, jak s ní cosi provádí.

"Zkuste to!" zašeptala po chvíli.

Trhl provazem. Držel pevně. Počal tedy po něm šplhat. Po chvíli stanul na jakési římsě vedle dívky.

"Co jste objevila?" zeptal se, hledě do tmy.

"Dřevěný trámec," odpověděla. "Udeřila jsem se o něj do hlavy."

Také Tarzan jej brzy našel. Dívka naň upevnila jeho lano. Římsa, na které stáli, tvořila vrchol stěny. Šachta, vedoucí nahoru, byla široká asi tři stopy. Trám přetínal její delší osu, ponechávaje na každé straně prostor, dostatečně široký, aby se jím protáhlo lidské tělo.

Tarzan se vmáčkl dovnitř a vyšplhal na vrcholek trámce. Nad ním se rozevírala šachta. Sklonil se k dívce.

"Podejte mi ruku," řekl. Sotva tak učinila, vytáhl ji za sebou. "Musíme se podívat, co je dál. Zvednu vás jako předtím."

"Doufám, že se na trám udržíte," podotkla, ale ani na okamžik nezaváhala a naskočila na nastavené ruce.

"Také doufám," odpověděl Tarzan.

Dívka chvíli hmatala rukama kolem sebe, aby vzápětí zašeptala: "Sundejte mě dolů."

Postavil ji na trámec, drže ji, aby nespadla.

"Nuže?"

"Našla jsem další břevno," řekla, "ale na jeho konec nedosáhnou. Nahmatala jsem spodek, ale k vrcholku mi chybělo několik palců. Co budeme dělat? Je to jako noční můra. Lopotit se tu ve tmě a být vystaven nebezpečí, které může číhat kdekoli! A ještě nedosáhnout na jediné místo, kde je naděje na záchranu!"

Tarzan rozvázal laso.

"Tarmangani mají spoustu pošetilých úsloví," poznamenal. "Jedním z nich je, že kočka má devět životů."

"Kdo jsou Tarmangani?" nechápala dívka.

Tarzan se usmál. Na okamžik vypadl z role.

"Takový bezvýznamný kmen," odpověděl.

"Měla jsem pocit, že je to nějaké americké rčení. Slychala jsem cosi podobného od svého dědečka. Netušila jsem, že v Africe existuje kmen téhož jména."

Tarzan mlčel. Nemohl dívce říci, že v jeho mateřštině, řeči opů, to slovo znamená bílého člověka.

Svinul laso. Pak vyhodil jeden jeho konec do tmy světlíku nad nimi. Dopadlo zpátky. Pokusil se o totéž znovu - s tímtež výsledkem. Ještě několikrát neuspěl, ale nakonec se lano zachytilo o trámec. Tarzan spletl smyčku a utáhl ji uzlem.

"Myslíte, že po ní dokážete vyšplhat?" zeptal se dívky.

"Nevím," přiznala. "Pokusím se."

"Mohla byste spadnout. Ponesu vás."

Znovu si ji posadil na záda, dříve než si stačila uvědomit, co zamýšlí.

"Držte se pevně!" řekl. A pak se vyhoupl na lano s hbitostí malé opičky. Na vrcholku trámce se vzepřel i s dívkou nahoru. Brzy našli další vzpěru a vyšplhali na ní. Tady před sebou spatřili otvor a za ním hvězdnou oblohu. Tma tu nebyla tak hustá. Slabé světlo ozařovalo část rovné střechy, obehnané nízkou zídou. A když Tarzan pátral dál, zjistil, že se právě ocitli na jedné ze zámeckých věží.

Chystaje se vkročit na střechu, zaslechl důvěrně známý smích a raději se stáhl zpět do tmy světlíku. Oba tu stáli bez hnutí a naslouchali. Smích se tentokrát ozval ještě blíž. A pak Tarzan zaslechl dupot bosých nohou. Jeho citlivý sluch mu prozradil ještě víc - po střeše nekráčela jedna, ale více postav!

Konečně byly na dohled. Jednou z nich byl Bůh, druhým obrovitý samec. Sotva dorazili k uprchlíkům, krčícím se ve

tmě, zastavili se a nahnuli přes ochranné zábradlí, shlížeje dolů do města.

"Jindřich by dnes v noci neměl hýřit, ani trávit čas v pitkách, Cranmere," poznamenalo stvoření, jež se titulovalo Bohem. "Zítřka ho čeká perný den!"

"Jak to, můj Pane?" opáčila druhá gorila.

"Což jsi zapomněl, že se blíží výročí stavby Svatých schodů do nebes?"

"Máš pravdu. A Jindřich po nich musí vyšlapat, aby se ti poklonil!"

"Jindřich je starý a příliš tučný. A bude horko. Takového krále je třeba zbavit vlády a lid naučit pokoře!"

"Nikdo nesmí zapomenout, že našim Pánem jsi ty!" pravil Cranmer se zbožností v hlase.

"Jaké překvapení čeká Jindřicha, až ho dovalí na vrchol schodiště! Budu tu stát s anglickou dívkou a on bude muset pokleknout u mých nohou! Poslals pro ni, že, Cranmere?"

"Ano, můj Pane. Poslal jsem jednoho z kněží, aby ji přivedl. Budou tu každou chvíli. Ale myslíš, že je moudré Jindřicha popouzet? Víš přece, že mnoho šlechticů je na jeho straně a spřádá proti tobě spiknutí!"

Gorilí muž se zasmál. "Zapomněls, že jsem Bůh!!!" řekl. "Na to nikdy nesmíš zapomenout, Cranmere! Jindřich na to zapomíná, a jeho chabá paměť ho přivede do neštěstí!" A vypjal hrud'. Smích nyní vystřídalo výhrušné vrčení.

"Všichni zapomínáte," křičel Bůh, "že jsem to byl já, kdo vás stvořil! A já vás také mohu zničit! Mohu Jindřicha dohnat k zoufalství! Takového Boha mají lidé rádi - a jen takovému rozumějí! Protože jsou žárliví, krutí a pomstychtiví, musejí mít i takového Boha! Byl jsem schopen obdařit vás lidským myšlením. Proto musím být Bohem, kterého by takové myšlení dokázalo ocenit! A Jindřich mou moc plně ocení zítra!"

"Co tím myslíš, Pane?"

Netvor se dal znovu do smíchu. "Až král vystoupá na konec schodiště, zničím ho!"

"Zabiješ krále?! Ale princ Waleský je příliš mladý, aby se stal jeho nástupcem."

"Nestane se králem. Jsem již z králů unaven. Prostě přeskočíme Edwarda Šestého a Marii. To je jedna z výhod mít Boha na své straně, Cranmere! Přeskočíme jedenáct let a tebe mine smrt na hranici! Příštím anglickým panovníkem bude královna Alžběta!"

"Jindřich má dost dcer, z nichž lze vybírat, Pane," mnil Cranmer.

"Nebude to žádná z nich! Mám totiž nápad!"

"Jaký nápad, můj Pane?"

"Dokonalý. Ideální! Protože je můj!" A Bůh se dal opět do smíchu. "Učiním z té anglické dívky královnu - královnu Alžbětu! Udělá, co poručím. A dokonale poslouží mým záměrům. Ovšem budu ji muset nechat naživu! Nemohu ji přece sníst a zároveň mít!"

"Přichází kněz, Pane!" přerušil jej Cranmer.

"Je sám!" opáčil Bůh. "Nemá s sebou dívku!" Pak se obrátil k přichozímu. "Kde je dívka?!"

"Nebyla tam, Pane. Je pryč a ten muž také!"

"Pryč? Ale to není možné!"

"Místnost je prázdná."

"A dveře? Byly otevřené?"

"Ne, můj Pane. Oboje zůstaly zavřené."

Gorilí bůh na okamžik zmlkl, pohřížen do myšlenek. Pak znovu promluvil. Tentokrát však ztišil hlas.

Tarzan s dívkou je pozorovali z úkrytu ve věži. Syn divočiny byl neklidný. Prál si, aby odešli, neboť chtěl co nejdříve najít cestu odtud. Kdyby byl sám, spolehl by se na svou sílu a mrštnost. Leč s dívkou nemohl na takový útek pomýšlet. Neznal zámek a zároveň dobře odhadl, jak početná je jeho stráž.

Viděl, jak se kněz otáčí a kamsi spěchá. Druhé dvě gorily poodešly od věže, a obráceny k ní čelem, pokračovaly v rozhovoru. Na takovou vzdálenost již Tarzan nedokázal rozpoznat, o čem mluví. Byli nyní s dívkou v situaci, kdy nemohli opustit věž, aniž by upoutali pozornost. Tarzan si toho byl dobře vědom. Instinkt šelmy jej varoval před blížícím se nebezpečím. Jen nevěděl, odkud přijde a jakou bude mít podobu.

A pak uviděl gorilího samce. Nesl vak. Za ním kráčel druhý, a pak další a další, až se na střeše shromáždilo okolo dvaceti statných opů. Shlukli se kolem Cranmera a gorilího boha. Ten k nim počal promlouvat. Jakmile skončil, gorily vyrazily k ochozu a před vchodem do věže utvořily půlkruh. Rhonda i Tarzan měli obavy, aby jejich úkryt nebyl objeven - pokud se tak již nestalo. Nezbyvalo než čekat. Čekat na šťastnou náhodu, jež by jim dopomohla k útěku. Zdálo se, že také gorily vyčkávají. Neučinily nic, co by napovídalo, že chtějí prohledat vnitřek věže. Možná tu jsou ze zcela jiného důvodu! Možná čekají na krále, aby s ním skoncovaly.

U parapetu stál gorilí bůh a samec jménem Cranmer. Občasný smích prvního z nich byl jediným zvukem, narušujícím hrobové ticho tropické noci.

Náhle se světlíkem počal vzhůru valit dým a závan horkého vzduchu. Tarzan cítil, jak se jej dívka chytla za ruku. Teď už věděl, proč gorily tak trpělivě vyčkávají před vchodem do věže! Teď už věděl, proč se gorilí bůh smál!

Masakr

Tarzan počal zvažovat situaci, v níž se ocitl. Bylo zřejmé, že v štiplavém dýmu dlouho nevydrží. Nenadálý útok proti gorilám by toliko ohrozil jeho společníci. Kdyby byl sám, bylo by to něco jiného - ale teď se zdálo, že není jiná možnost než vystoupit z úkrytu a vzdát se. Zároveň věděl, že gorilí bůh pro něho chystá smrt a pro dívku ještě něco horšího. Ať udělá cokoli, bude to mít katastrofální následky. Syn divočiny, jenž zřídka váhal, co podniknout, byl téměř v koncích.

O svých pocitech se svěřil Rhondě.

"Nezbývá, než abych na ně zaútočil," řekl. "Alespoň nějaké zadostiučinění!"

"Zabijí vás, Stanley," odpověděla Rhonda. "Kéž byste byl nepřítel! Bylo to od vás statečné, ale teď vám hrozí smrt."

Nikdy..." Štiplavý kouř přerušil její slova a vyvolal u ní záchvat kašle.

"Tady nemůžeme dál zůstat," řekl Tarzan. "Jdu ven. Pojdte za mnou a dívejte se, není-li kudy uniknout!"

Skrčil se a seskočil z ochozu. Z prsou se mu vydral divoký skřek. Vzápětí dívka učinila totéž. Myslela přitom na muže, který tu byl s ní - na zbabělce Stanleye Obroskiho. Zdálo se jí, že jsou nadobro ztraceni.

Gorily vyrazily vpřed, aby se uprchlíka zmocnily.

"Chyťte ho!" křičel Bůh. "Ale nezapíjejte ho!"

Tarzan skočil po nejbližším z pronásledovatelů. Ve světle louče blýskla jeho dýka a zaryla se bestii do hrudi. Gorila zařvala, chňapla po protivníkovi, ale pak klesla bez vlády k zemi. V té chvíli se na něho vrhly další. Jedna po druhé okusily ostří jeho nože. Gorilí bůh byl bez sebe hněvem a zuřivostí.

"Chopte se ho!!!" hřměl. "Ale nezapíjejte ho! Je můj!!!"

Rhonda zatím hledala cestu k úniku. Vytratila se z ochozu a snažila se dostat ke schodišti, vedoucímu ze střechy. Oči všech byly nyní upřeny k bitce, jež se odehrávala u citadely. Dívky si nikdo nevšiml. Dorazila k bráně další věže.

Uviděla schody. Byly ozářeny světlem louče. Bez váhání se pustila dolů. Kouř ji štípal do očí a bránil jí ve výhledu. Zdálo se, že gorily založily požár, aby vězně vypudily z věže a zahaly je jinam.

Ničeno netušíc, řítla se Rhonda přímo do spárů goril, stoupajících vzhůru. První ji uchopila a mrštila ji proti svým soukmenovkyním.

"Odvedte ji k Bohu!!!" poručila, aby vzápětí pokračovala v cestě vzhůru.

Tři gorily zatím padly za obět' Tarzanově dýce, leč čtvrtá jej uchopila za ruku a strhla k zemi. Tarzan se jí vyhoupl na záda a zaťal jí zuby do krční tepny. Šelma vykřikla a počala sebou škubat, snažíc se protivníka zbavit. A pak jedna z jejích spolubojovnic přiskočila a vši silou udeřila syna divočiny do spánku násadou válečné sekery. Pán džungle se svezl bez známky života k zemi za vítězného ryku svých protivníků. Gorilí bůh učinil několik kroků vpřed.

"Nezapíjejte ho!!!" vřeštěl.

"Je zřejmě mrtev, Pane," řekla jedna z goril.

Bůh zesinal hněvem a chtěl cosi vykřiknout, když vtom se davem počal prodírat urostlý samec.

"Zámek je v plamenech!!!" volal. "Oheň, který měl vypudit vězně, zapálil podlahu jejich vězení, a teď hoří vše kolem. První patro se proměnilo v pec. Nechceš-li tu zahynout, Pane, musíš okamžitě pryč!!!"

Všichni se počali zmateně rozhlížet kolem. Z ochozu stoupal oblak hustého dýmu. A nejinak tomu bylo i v ostatních věžích. Mezi přítomnými zavládla panika. Gorily se rozprchly do všech stran. Neexistuje šelma, jež by neměla hrůzu z ohně, a také u těchto tvorů převládaly instinkty zvířat. S hlasitým řevem vyrazili kupředu, pramálo se starajíc o vězně i svého boha. Někteří našli smrt na schodišti, jiní dorazili k parapetu, kde je čekal týž osud. Jejich křik se mísil s praskotem plamenů a zoufalým voláním goriliho boha, který, náhle opuštěn, zcela ztratil hlavu a zmateně pobíhal sem a tam.

Bylo Rhondiným štěstím, že gorily, jež ji měly odvést ke svému Pánu, tento příkaz zcela ignorovaly, snažíce se spasit holé životy. Jak se řítily mračnem kouře, ožehl jim některý z plamenů jejich huňaté kožichy. Na smrt vyděšené šelmy v té chvíli zapoměly na vše kolem. Dokonce i když dorazily do bezpečí nádvoří, nezastavily se, nýbrž uháněly dál otevřenou branou, a odtud pryč, co nejdále od místa katastrofy.

Rhonda, ač vyděšená, neztrácela duchapřítomnost a okamžitě využila příležitosti k útěku. Následující dvě gorily, vyběhla po skalní římsě, na níž stál zámek. Plameny, šlehající do značné výšky, osvětlovaly nyní celé okolí a dívka před sebou spatřila mohutný útes. Po pravé straně vedlo schodiště, stáječící se dolů do města. Pokud se jí podaří zmizet v labyrintu úzkých a klikatých uliček, mohla by se nepozorována dostat až k hradbám a odtud ven do údolí! Řeka by ji dovedla ke strži, kde táboří její přátelé! Zachvěla se při pomýšlení, že by měla slézat strmou stěnu srázu, ale zároveň věděla, že by tím riskovala mnohem méně, než nyní útekem z hořící pevnosti.

Rychle vyběhla po terase ke schodišti a zamiřila dolů do města. Musela být opatrná, aby cestou neupadla. Za sebou slyšela hukot požáru, jenž zachvátil celý zámek. Odlesk plamenů rozehrál na schodech groteskní hru stínů. Dívka ke své hrůze zjistila, že týmě směrem za ní prchá horda vyděšených goril. A proti ní se řítily další. Zastavila se. Nebylo úniku. Její jedinou nadějí zůstalo, že ji šelmy nechají na pokoji. Leč nebylo tomu tak.

"Dívka!!!" křičely. "Bezsrstá! Chyťte ji! Odvedte ji ke králi!" A pak byla vtlačena mezi ostatní. Uchopily ji a vlekly dolů do města, do královského paláce.

A tak se znovu ocitla v panovníkově harému. Královny ženy ji peskovaly a vrčely na ni. Většina z nich si nepřála její návrat - a zejména pak Kateřina Aragonská. Nebýt mladé Kateřiny Patrové, byla by dívku roztrhala.

"Nech ji na pokoji!" varovala nejmladší opice svou soukmenovkyni. "Nebo nás Jindřich nechá zmrskat a některé přijdeme o hlavu. Král uvítá záminku, aby tě mohl stít, Kateřino!"

Konečně Rhonu nechaly být. Schoulená v koutě, přemýšlela o všem, co prožila. Přemýšlela o muži, který riskoval vlastní život, aby ji zachránil. Zdálo se neuvěřitelné, jak se všichni v Stanleyi Obroskim mylili! Síla a odvaha ji najednou u něho připadaly čímsi samozřejmým. Jak to, že to nikdo z nich nepoznal?

Viděla ho nyní jiným pohledem, oceňujícím vlastnosti, jež většina žen obdivuje právě u mužů. Cítila podivnou něhu a dala se do tichého pláče. Kde je Stanley teď? Podařilo se mu uprchnout? Zajali jej znovu? Zahynul v plamenech?

Zemřel, aby ona žila?

Náhle se vztyčila, zadírajíc nehty do kůže. Ten muž, který pro ni dosud nebyl ničím, v ní vyvolal cosi, co ještě k nikomu jinému necítila. Je to snad láska? Miluje Stanleye Obroskiho?

Pohodila hlavou, jako by se chtěla téhle nutkavé představy zbavit. Ne, tak to přece nemůže být! Je to jen zármutek a vděčnost, nic víc. Leč ona myšlenka byla stále naléhavější. Dosud žádný muž v ní neprobudil podobný cit.

Nakonec vyčerpaná a rozrušená usnula. A zatímco spala, lehl zámek goriliho boha popelem, pohřbiv všechny, kdo v něm uvízli bez naděje na záchranu.

Kouřem a plameny

Zatímco smečka vyděšených goril marně bojovala na střeše pevnosti s běsnícím živlem, vyrazil Bůh k tajnému schodišti, které vedlo přímo na nádvoří. O tomto nouzovém východu věděl také Cranmer a znalo jej i několik kněží. Ti všichni ho bez váhání použili, následováni strážemi.

Gorilí bůh si klesl cestu davem svých chráněnců. Byl slabší než oni, takže jej vytlačili stranou. Volal na ně, spílal jim, leč nikdo ho nebral na vědomí. Rozháněje se kolem sebe, snažil se dosáhnout vchodu ke schodišti. Vždy jej však strhli zpět. Strach v něm vyvolal záchvat bezuzdného šílenství. S pěnou u úst, vyrazí divoké skřeky, vyskočil na záda jednemu ze samců, který se prodíral vpřed. Bil jej do hlavy a ramenou, leč opičák mu nevěnoval žádnou pozornost, a to až do chvíle, kdy se mu Bůh zakousl do zátylku. Tehdy zavrčel, otočil se a mocným úderem tlapou srazil živé břemeno k zemi. Pak je zvedl nad hlavu a mrštil jím stranou. Gorilí bůh zůstal ležet bez hnutí.

Vyděšené šelmy se pustily do boje jedna s druhou, snažíce se dostat ke spásnému schodišti. Ty, jež zůstaly venku, spěchaly k ostatním východům, leč bylo již pozdě. Plameny a dým se na ně valily ze všech stran. S bolestným křikem přeskakovaly přes parapet, opouštějce své soukmenovce i jejich Pána.

Plameny stoupaly vzhůru úzkými šachtami věží, měnice je v obrovité pochodně. Pronikavá záře osvětlovala stěny skalního ostrohu a údolím se roztančil bezpočet stínů. Oheň zachvátil střechu a severní křídlo paláce a dým stoupal vysoko do oblak. Plameny se prokousaly střešním trámovím a proměnily část střechy v ohnivou pec, odkud se na město snášely roje žhavých jisker.

Posvátné schodiště a ochoz se zaplnily davem zvědavců, kteří se sem protlačili z města, aby byli svědky tragédie. Vzhlíželi vzhůru v posvátné hrůze. Tam někde byl i jejich bůh. Nevěděli nic o nesmrtelnosti. Cítili, že První mezi všemi je mrtev, a měli strach. To byli ti, kdo na společenském žebříčku stáli na nejnižších stupních. Jiní měli radost.

Uvědomovali si, že moc nyní přejde do rukou krále a že i oni z ní urvou svůj díl. Byla to zvířata, uvažující jako lidé.

Na nejvyšší střeše spočívalo bezvládné lidské tělo. Náhle muž otevřel oči a probral se z mrákot. A pak se posadil. Byl to Tarzan. Vyskočil na nohy. Vše kolem bylo v jednom plameni. Vedro se téměř nedalo vydržet.

Spatřil gorilího boha, který tu ležel vedle něho. Viděl, že se hýbe. Pak tvor usedl a užíval bílého obra. Viděl, jak se plameny plazí do všech stran, tančící tanec smrti - jeho smrti.

Tarzan mu věnoval sotva letmý pohled a vyrazil odtud. Část střechy, přiléhající těsně k útesu, byla dosud prosta plamenů. Právě sem vedly jeho kroky. Gorilí bůh vstal a vyběhl za ním.

"Jsme ztraceni," volal. "Všechny cesty k záchraně jsou odříznuty!"

Tarzan jen pokrčil rameny a shlédl přes parapet dolů. Asi dvacet stop pod sebou spatřil střechu té části zámku, jež měla toliko jediné poschodí. Byla příliš daleko, aby se na ni dalo seskočit. Z oken přilehlé stěny šlehal plameny a valil se dým, leč nikoli v takovém množství, jako u vchodu na opačném konci.

Tarzan počal zkoumat sílu jedné z oper parapetu. Byla dosti pevná. Kameny, z nichž byla postavena, držely při sobě díky kvalitnímu pojivu. Rozvinul lano a obtočil je kolem vyčnívajícího kvádrů. Gorilí bůh jej bedlivě sledoval.

"Ty se chceš odtud dostat!" zvolal. "Vezmi mě s sebou!"

"Abys mě zabil a snědl?" zeptal se syn divočiny.

"Ne! Ne! Neublížím ti! Jen mě proboha zachraň!!!"

"Myslel jsem, že ty jsi Bůh. Pomoz si sám!"

"Nemůžeš mě opustit. Jsem Angličan. Krev je hustší než voda. Nenecháš přece zemřít krajana, je-li v tvých silách mu pomoci!"

"I já jsem Angličan," opáčil syn divočiny. "A přesto bys mě dokázal zabít a sníst pro svůj vlastní prospěch!"

"Odpusť mi! Byl jsem posedlý myšlenkou stát se znovu člověkem, a tys byl má jediná a poslední naděje! Zachraň mě, a já tě zahrnu bohatstvím, o jakém se žádnému člověku ani nesnilo!"

"Mám vše, co potřebuji," pravil Tarzan.

"Nevíš, co říkáš. Zavedu tě k diamantům. Diamanty! Můžeš si jich nabrat, co uneseš!"

"Nemám zájem o tvé diamanty," odpověděl syn divočiny. "Zachráním tě, ale mám podmínku."

"Jakou podmínku?"

"Pomůžeš mi osvobodit bílou dívku, pokud ještě žije, a odvést ji z údolí!"

"Slibuji! Ale pospěš si! Nebo bude pozdě!"

Tarzan upevnil smyčku k opeře a zbytek lana spustil z parapetu. Volný konec zůstal viset mezi okny, kam oheň dosud nepronikl.

"Půjdu první," řekl syn divočiny. "Abych měl jistotu, že mi neutečeš a nezapomeneš na svůj slib."

"Nevěříš mi?" opáčil gorilí bůh.

"Ovšemže ne. Jsi člověk."

Přehoupl se přes ochranné zábradlí a chopil se lana. Gorilí bůh se zachvěl.

"To nikdy nedokáži," soudil. "Zřítím se dolů. Je to hrozné!" A zakryl si oči dlaněmi.

"Přelez přes parapet a drž se za mnou," nařídil syn divočiny. "Já tě podržím." A natáhl vzhůru pomocnou ruku.

"Unese nás provaz oba?"

"Nevím. Pospěš si, nebo tě tu nechám."

Třesa se jako osika, přešel gorilí bůh přes kamenné zábradlí. A pak, přidržován svým zachráncem, sklouzl mu na ramena a chytil se ho kolem krku. Tarzan se spouštěl zvolna a opatrně. Věděl, že lano je dostatečně pevné, jen měl strach, aby se nepřevalo o ostrou hranu opěry.

Žár byl vskutku nesnesitelný. Plameny šlehal z otvorů po obou stranách, doprovázeny dusivým kouřem. Jestliže se sestup v těchto místech jevil ještě před pár okamžiky bezpečný, byl nyní stejným rizikem jako kdekoli jinde. Jako by sám vládce pekel zjistil, že před ním chtějí uprchnout, a vynaložil všechny síly, aby jim v tom zabránil.

S neochvějnou vytrvalostí pokračoval syn divočiny v sestupu. Gorilí bůh jej křečovitě svíral kolem krku. Počal se dusit, zachvácen návalem kašle. Tarzan měl zavřené oči a snažil se zadržovat dech. Měl pocit, že mu plíce co chvíli prasknou. Konečně stanul oběma nohama na pevné zemi. Okamžitě se položil na břicho a zhluboka nadechl. Díky kouři, stoupajícímu spolu s žárem plamenů vzhůru, se čerstvý vzduch držel při zemi.

Tarzan zůstal ležet pouze malou chvíli. Pak se převálil na záda a zatáhl za lano, které se nahoře vyvléklo z opěry a spadlo mu k nohám.

Střecha, na níž se ocitli, nebyla víc než deset stop nad zemí. S pomocí provazu bylo dílem okamžiku dostat se dolů do bezpečí.

"Pojď," vyzval Tarzan gorilího boha. "Vrátíme se ke vchodu do zámku, abychom zjistili, zda se dívka podařilo uniknout."

"Musíme být opatrní," varoval gorilí bůh. "Požár jistě přivábil zvědavce z města. V královském paláci mám spoustu nepřátel, kteří by nás s radostí zajali a zabili, a dívka by byla ztracena."

"Co tedy navrhuješ?" ptal se Tarzan. Obával se zrahy, neboť gorilímu bohu nedůvěřoval.

"Oheň dosud nezasáhl tohle křídlo," pokračoval jeho společník. "Je tu vchod do šachty, vedoucí k jeskyni na úpatí skaliska, kde žije starý kněz. Je to můj oddaný služebník. Jestli se k němu dostaneme, jsme zachráněni. Schová nás a udělá, co poručím."

Tarzan se zachmuřil. Měl v sobě odpor divokých šelem k neznámým a uzavřeným prostorům. Z rozhovoru, který zaslechl mezi gorilím bohem a Cranmerem však vyplývalo, že nejde o výmysl - nepřítel gorilího boha by skutečně neváhal sprovodit je oba ze světa.

"Dobrá," souhlasil. "Přiváží si tě však raději lanem, abys mi neutekl. A navíc mám nůž, jímž jsem zabil několik tvých goril! Já i moje zbraň budeme stále s tebou!"

Gorilí bůh neodpověděl. Podřídil se však, neboť chtěl vyváznout se zdravou kůží. A tak nasměroval Tarzana k otvoru do úzkého koridoru, jenž mizel kdesi v temnotách.

Dolů vedl žebřík. Tarzan vyzval svého průvodce, aby do šachty sestoupil jako první. Po chvíli se ocitli v jakési chodbě, končící další šachtou. Těch pak vystřídali ještě několik, až konečně gorilí bůh upozornil, že jsou na dně útesu. Odtud pak pokračovali další chodbou, až stanuli před masivními dřevěnými vraty. Gorilí bůh chvíli naslouchal, máje ucho přiloženo k bedně. Nakonec zvedl petlici a dveře pootevřel. Škvírou bylo vidět jeskyni, osvětlenou jedinou čadící smolnicí.

"Není tu," řekl gorilí bůh a strčil do vrat. "Možná že s ostatními sleduje požár."

Tarzan se rozhlédl kolem. Podlaha jeskyně byla pokryta žaloutlou travou. Přímě proti vchodu byl ještě jeden otvor, vedoucí zřejmě ven. Nedaleko ve stěně pak bylo malé okénko. Na kolících, zapuštěných do skaliska, viselo několik vaků ze zvířecí usně a na zemi stála nádoba s vodou.

"Musíme počkat, až se vrátí," řekl gorilí bůh. "Zatím se můžeme najíst."

Vykročil k vakům a počal prohlížet jejich obsah. Našel tu celer, výhonky bambusu, ovoce a ořechy. Od každého nabral trochu a usedl na podlahu.

"Posluž si," vybídl Tarzana, ukazuje k vakům.

"Už jsem jedl," opáčil syn divočiny a zaujal místo vedle pána goril tak, aby viděl ke dveřím.

Jeho společník jedl mlčky. Po chvíli zvedl zrak.

"Řekl jsi, že nechceš diamanty," pravil s pochybností v hlase. "Tak proč jsi sem vlastně přišel?"

"Pro diamanty ne," opakoval Tarzan.

Gorilí bůh se usmál. "Mí lidé zabili několik tvých přátel, když se sem pokoušeli dostat. U jednoho z nich našli mapu tohoto údolí - údolí diamantů. Ještě tě překvapuje má domněnka, žeš přišel pro diamanty?"

"O žádné mapě nic nevím. Jak bychom mohli mít mapu údolí, které je dosud bělochům zcela neznámé?"

"Měli jste mapu!"

"Ale kdo ji namaloval?"

"Já."

"Ty? Jak bychom mohli takovou mapu mít? Vrátil ses snad do Anglie, poté co jsi sem přišel poprvé?"

"Ne. Ale jsem to já, kdo nakreslil mapu."

"Přišel jsi sem, protože nenávidíš lidi. Jaký mělo smysl kreslit mapu, která je sem přiláká? A jestli jsi ji namaloval, jak se dostala do Ameriky, či Anglie, či bůhvíkam, odkud ji moji lidé získali?"

"Povím ti to. Miloval jsem jednu dívku, kterou však nezajímal chudý vědec bez budoucnosti. Chtěla bohatství a přepych. Chtěla zámožného manžela. Když jsem přišel do tohoto údolí a našel diamanty, vzpomněl jsem si na ni. Nevěděl jsem, zda ji ještě miluji, ale chtěl jsem ji získat. Chtěl jsem se jí pomstít za utrpení, které mi způsobila. Myslel jsem na to, jaká to bude pomsta, až ji přivedu sem a budu ji tu držet až do smrti. Dal bych jí bohatství - větší, než jaké kdy kdo vlastnil - ale ona by si za ně nemohla nic koupit."

Usmíval se, jakmile oživil dávné vzpomínky.

"A tak jsem namaloval mapu a napsal jí dopis. Vysvětlil jsem jí, jak postupovat a jak získat nosiče a doprovod. A pak jsem čekal. Čekal jsem čtyřiasedmdesát let, ale ona nikdy nepřišla. Dalo spoustu práce doručit můj dopis. Musel jsem urazit notný kus cesty z údolí, abych našel spřátelený kmen domorodců a vyslal jednoho z jeho příslušníků na pobřeží jako doručovatele. Nikdy jsem se nedověděl, zda můj dopis našel adresáta. Posel mohl být cestou zabit. Mohla se přihodit spousta věcí. Často mi vrtalo hlavou, co se stalo s mapou. Teď se mi vrátila - po čtyřiasedmdesáti letech!" Znovu se usmál. "A přivedla jinou dívku. Mnohem krásnější. Mně, vetšému starci!" Vzdychl. "Ale teď nebudu mít ani mapu, ani ji!"

Vtom se ode dveří ozval jakýsi zvuk. Tarzan vyskočil na nohy. Vrata se otevřela a vešla stará gorila. Sotva spatřila

cizince, vycenila zuby a zastavila se.

"To je v pořádku, otče Tobine," řekl gorilí bůh. "Pojď dovnitř a zavři dveře."

"Můj Pán!!!" zvolala gorila, poklekajíc na kolena. "Mysleli jsme, že jsi zahynul v plamenech. Budiž požehnána nebesa, žes nám zůstal zachován."

"Požehnání tobě, můj synu," opáčil gorilí bůh. "A teď mi pověz, co se děje ve městě."

"Zámek je zničen," začal kněz.

"Ano. Víš. A co král? Myslí, že jsem mrtvý?"

"Všichni si to myslí. A král budiž proklet, neboť je spokojen. Říká se, že se prohlásí tvým nástupcem."

"Víš něco o dívce, kterou Wolsey zachránil z Jindřichových spárů a přivedl do zámku? Zahynula při požáru?"

"Uprchla, můj Pane. Viděl jsem ji."

"Kde je?" vmísil se Tarzan.

"Královi lidé ji chytili a odvěkli zpátky do paláce."

"To bude její konec," mnil Bůh. "Jestli Jindřich bude naléhat, aby si ho vzala, Kateřina Aragonská ji roztrhá na kusy."

"Musíme ji hned vysvobodit," řekl Tarzan.

Gorilí bůh zavrtěl hlavou. "Pochybuji, že se to podaří!"

"Říkal jsi, že jednomu se to podařilo. Myslím, žes ho jmenoval Wolsey."

"Wolsey měl důvod."

"Ne větší než ty," upozornil Tarzan, aby vzápětí trhl smyčkou kolem mužovy hlavy a prsty přejel jílec dýky.

"Jak to mám ale udělat?" ptal se gorilí bůh. "Jindřich má spoustu vojáků. Lidé si myslí, že jsem mrtvý, a budou se teď bát víc než kdy předtím."

"Máš přece mnoho věrných stoupenců," namítl Tarzan.

"Ano."

"Vyšli tedy kněze, ať všechny shromáždí. A ať počkají před jeskyní a každý má s sebou nějakou zbraň."

Kněz hleděl užasle na oba hosty. Jak je možné, že cizinec hovoří s Bohem bez sebemenší pokory a ještě mu drží smyčku kolem krku?

"Jdi, otče Tobine," vyzval jej gorilí bůh. "Jdi a shromáždí věrné."

"A dohlédni, ať se nikdo nepokusí o zradu!" dodal Tarzan. "Mám slib od tvého boha, že mi pomůže zachránit dívku."

Vidíš, jakou má na krku oprátku? A vidíš nůž, co mi visí za pasem?"

Kněz přikývl.

"Jestli mi nepomůžete," pokračoval syn divočiny, "zemře!"

Z tónu jeho hlasu bylo zřejmé, že mluví smrtelně vážně.

"Jdi, otče Tobine," opakoval Bůh.

"A pospěš si!" doplnil Tarzan.

"Půjdu, můj Pane," svolil kněz. "Ale nerad tě nechávám samotného s tímhle tvorem!"

"Nic mu nehrozí, pokud uděláš, co říká!" ubezpečil jej pán džungle.

Kněz znovu poklekl, uklonil se a odešel. Sotva se za ním dveře zavřely, Tarzan se naklonil ke svému společníku.

"Jak je možné, žes dokázal obdařit tyto šelmy lidským rozumem a řečí, ale nikoli vzezřením?" zeptal se.

"Není to mou vinou," ohradil se tázaný, "nýbrž díky zvířecímu instinktu, který je silnější než čerstvě nabytý rozum. V důsledku přenosu lidských zárodečných buněk z generace na generaci se zde tu a tam narodí mládě s tělesnými příznaky člověka. Takové však bývá po narození zabito. A pokud zůstane naživu, vyroste v tvora, jenž není ani zvířetem, ani člověkem. Je to bytost s nejhoršími vlastnostmi lidí i zvířat. Někteří takoví jedinci byli vyhnáni z města, jiní uprchli. Dokonce vytvořili kmen, který žije v jeskyních na samém konci údolí. Znam dva případy, kdy jde o tvory, kteří vypadají jako lidé, ale chovají se jako zvířata. Většinou jsou to však jen ubozí kříženci. Jedním z těch dvou byla půvabná dívka s povahou lvice, druhým mladík s tvářmi aristokrata, leč divokostí Jacka Rozparovače."

Bůh se odmlčel a změnil téma. "A teď, když se moji věrní shromáždili, co mám dělat?"

"Vzít královský palác útokem a vysvobodit dívku," odpověděl Tarzan.

Smrt za úsvitu

Rhonda Terryová se probudila, vytržena z neklidného spánku. Slyšela řev a skřeky, ozývající se velmi blízko. Viděla královny manželky, jak zmateně pobíhají sem a tam. Některé mručely jako vyděšená zvířata.

Nebyly to však tyto zvuky, co ji probudilo. Byl to hluk, jenž vycházel z oken místnosti. Vstala a přistoupila k jednomu z nich. Kateřina Aragonská ji zahlédla a vycenila zuby.

"Chtějí bezsrstou!" zavrčela.

Ve světle louči viděla Rhonda hordu zarostlých postav, jak spolu zápasí na život a na smrt. Vykřikla a zkrřížila ruce na prsou. Spatřila Stanleaye Obroskiho, který se snažil probjovat ke vchodu do paláce. Zpočátku se domnívala, že stojí sám proti celé smečce, záhy však zjistila, že některé gorily jsou na jeho straně. Vedle něho viděla gorilího boha se smyčkou kolem krku. Jediné, nač teď myslela, bylo, aby Obroski zůstal naživu.

Matně vnímala rozvášněné hlasy kolem. A pak zaslechla slova staré královny.

"To ona je příčinou všech nesnází! Když zemře, bude klid!"

"Zabij ji tedy!" vyzvala královnu Anna de Clèves.

"Zabij ji!" přidala se Anna Boleynová.

Dívka se otočila od okna a viděla, jak se k ní opice blíží - zarostlé obryně, které se ji v příští chvíli pokusí roztrhat.

Jedna z goril náhle vstoupila ostatním do cesty. Byla to Kateřina Parrová.

"Nechte ji být!" zavrčela. "Není její vinou, že je tady!"

"Zabijte je obě! Zabijte i Patrovou!" zaječela Kateřina Howardová. Ostatní opakovaly jako refrén bojového chorálu:

"Zabijte je obě! Zabijte i Parrovou!"

Kateřina Howardová skočila po dívčině ochránkyni. S divokým křikem se do sebe pustily, snažíce se jedna druhé zakousnout do krku. Zbylé vyrazily proti Rhondě. Nebylo úniku. Zastoupily jí cestu ke dveřím. Okna byla zamřížovaná. Zoufale hledala něco, čím by se mohla bránit, nenašla však nic. Ustoupila před nimi, jsouc si vědoma, že tentokrát nemá naději.

Vtom se otevřely dveře a do místnosti vtrhlo několik gorilích samců.

"Jeho Veličenstvo král," vykřikl jeden z nich.

Na ta slova samice zmlkly a odskočily od zajatkyň. Jen dvě, které spolu bojovaly na podlaze, neslyšely. A pak se dovnitř vkolébal sám Jindřich VIII.

"Dost!!!" zařval, aby vzápětí přiskočil k bojujícím gorilám a kopal do nich tak dlouho, až ustaly.

"Kde je bezsrstá?" pokračoval. Konečně spatřil Rhonu.

"Pojď sem!" rozkázal. "Bůh si pro tebe přišel, ale nikdy tě nedostane. Patříš mně!!!"

"Ať si ji vezme," volala Kateřina Aragonská. "Budou s ní jen potíže!"

"Ticho, ženo!" okřikl ji král. "Nebo půjdeš do věže!"

Vykročil vpřed, popadl Rhonu, a hodil si ji přes rameno, zamířil ke dveřím.

"Zůstaň v chodbě, Suffolku! I ty, Howarde! Jestli nepřátelé zaútočí, držte je tady, dokud nebudu v bezpečí!"

"Nechte nás jít s vámi, Sire," prosil jeden z doprovodu.

"Ne. Zůstanete tady, dokud pro mě nebudete mít nové zprávy! Pak mě vyhledáte u východního ramene řeky Temže!"

Otočil se a vyrazil chodbou. Na jejím konci zabočil do nevelké místnosti, jež ústila do padacích dveří.

"Sem za námi nepůjdu, má krásko," řekl. "Získal jsem tento nápad od Boha, ale on netuší, že jsem jej uskutečnil."

A pak se spustil po sloupu, vedoucím kamsi dolů do tmy. Když dosáhli dna, Rhonda viděla, že jsou na konci podzemního koridoru. Byl velmi dlouhý a velmi tmavý. Gorilí král nyní postupoval krok za krokem, jako by hledal cestu. Konečně se ocitli venku. Dívka ucítila svěží vzduch a nad sebou uviděla oblohu plnou hvězd. O chvíli později již stáli u úpatí útesu. Král pak zahradil vchod do tunelu, jímž přišli, mohutným valounem.

Další cesta byla pro Rhonu plná strachu. Drželi se podél řeky, kvapili tmavou nocí, míříce na horní konec údolí. Král táhl dívku za ruku. Zdálo se, že je neklidný a vyplašený. Občas se zastavil, větřil a naslouchal. Pohyboval se tiše, nabádaje dívku k těmž. Po chvíli přebrodili řeku. Voda, jakkoli prudká, tu nesahala výše než po kolena. Pak pokračovali dál severovýchodním směrem. Ač se nezdálo, že by je někdo pronásledoval, opičákův neklid rostl. Konečně Rhonda pochopila, co je toho příčinou. Zdáli sem doléhal pronikavý řev lva.

Gorilí král zavrčel a zrychlil krok. Počalo svítat. Údolí halila chladná mlha. Rhonda byla velmi unavena. Všechny svaly ji bolely. Volala po odpočinku, ale její únosce ji vlekl bez slitování dál.

Znovu se ozval lví řev, protínaje ticho a oťásaje půdou. Tentokrát to bylo mnohem blíž než předtím - dokonce velmi blízko.

Gorila se dala do klusu. A pak Rhonda spatřila lva. Také gorilí král jej uviděl a zabočil na kraj lesa, asi sto yardů odtud. Lev je jistě snadno dostihne! Rhonda viděla, jak se mu břicho kýve ze strany na stranu. Bylo zvláštní, že právě tahle maličkost ji v onu chvíli zaujala.

Lev byl vyzábý a hladový. Snad řval bez ustání proto, aby si dodal odvahy k útoku. Jeho běh byl stále rychlejší. Nezdálo se, že by uprchlíci dospěli ke stromům včas. Gorila se náhle zastavila a zavrčela. Král zvířat teď běžel přímo k nim. Gorila chvíli váhala, aby vzápětí zvedla svými obřímí tlapami Rhonu do výšky a mrštila ji lvu do cesty. Pak se obrátila a vyrazila zpátečním směrem. Zbavila se své kořisti v domnění, že tím zachrání vlastní život. Leč přepočítala se, neznajíc způsob chování velkých koček.

Rhonda dopadla tváří k zemi. Věděla, že lev je již jen pár kroků od ní. Na útěk bylo pozdě. Vzpomněla si na svou poslední zkušenost s touto šelmou a zůstala ležet bez hnutí. Lva přece láká jen kořist v pohybu! Vždyť i pes se pustí za vším, co se hýbe. Takový je zákon přírody, trvající milióny let.

Kdyby tohle gorilí král věděl, nechal by dívku běžet dál a sám by zůstal na místě. Leč o něčem podobném neměl tušení, a tak se stalo cosi neočekávaného. Lev proběhl kolem ležícího dívčina těla a počal pronásledovat prchající gorilu.

Rhonda zvedla hlavu a rozhlédla se. Gorila byla rychlá, ale ne dost. Zanedlouho ji lev dostihl. Oba byli nedaleko Rhondy, když po ní skočil. Bylo neuvěřitelné, že op, vyzbrojený mohutnými tlapami a ostrými tesáky, se nepokusil o sebeobranu.

Dívka vyskočila na nohy, a aniž se ohlédl, vyrazila k lesu. Uběhla sotva několik yardů, když zaslechla strašlivý řev. To jistě lev právě dokončil dílo zkázy! Hluk záhy umlkl a Rhondě bylo jasné, že teď už ji šelma pronásledovat nebude.

Lapajíc po dechu, dorazila ke stromům a ohlédl se. Lev vlekl za sebou gorilí tělo, jež patřilo králi Jindřichu VIII. Po chvíli je položil do trávy a dal se do hodování. Byl velmi hladov.

Dívka se tiše vkradla do lesa. Po pár krocích stanula na břehu řeky. Byl to východní záliv Temže, obrostlý z obou stran stromy. Aby svedla lva ze stopy, vstoupila do vody a přeplavala na druhou stranu. Poprvé po dlouhé době cítila, že má naději přežít. Byla volná! Ano, věděla, kde jsou její přátelé. Půjde-li podél řeky až ke strži u vodopádu Omwamwi, nalezne je! Jaká jí přitom hrozí nebezpečí, netušila - ale jistě nebudou ničím proti těm, jež až dosud zakusila.

Stromy, lemující řeku, jí poskytnou útočiště a ochranu, a než se den schýlí, bude u srázu! Jak se dostane dolů, to zatím ponechala osudu.

Byla unavena, ale nazastavovala se. Dokud nebude v bezpečí, není času na odpočinek! Držíc se řeky, mířila na jih.

Slunce se vyhouplo nad hory, lemující dolinu. Po chladné noci byla vděčná za každý paprsek. Konečně došla k místu, kde řeka vtékala do široké zátočiny. Ač věděla, že nyní bude ohybů a zákrut přibývat a cesta bude dlouhá, neodvažovala se opustit relativní bezpečí, které jí skýtal les, či sejít od řeky, jež jí byla tím nejspolehlivějším průvodcem, vedoucím ji neomylně k cíli.

Plahočila se dál. Únava byla čím dál silnější. Dívka vnímala okolní svět jen matně. Její smysly byly zcela otupeny. Neobvyklým zvukům nevěnovala pozornost. Takový stav bývá v džungli nezdávka počátkem konce. Když si uvědomila nebezpečí, bylo již pozdě. Přímou před ní vystoupila z porostu mohutná postava - napůl člověk, napůl gorila. Měla lidskou tvář, ale uši a tělo opa. Dívka se obrátila a zamířila k řece, aby tu našla záchranu. Ale sotva tak učinila, spustila se z větvi druhá poloopí bytost, a pak se společně dívky zmocnily. Každá ji uchopila za ruku, snažíc se ji přetáhnout na svou stranu. Vydávaly přitom hlasité skřeky a vrčely jedna na druhou. Dívka měla pocit, že jí vyrvou ruce z kloubů. Vzdala se naděje na záchranu, když vtom z koruny přilehlého stromu seskočil nahý bílý obr. V ruce třímál kyj, jímž se okamžitě pustil do obou útočníků. Ke svému zděšení dívka zjistila, že přitom vydává tytéž zvuky jako oni. Uchopil ji za ruku a čekal na další útok, ceně zuby jako divoká šelma. V příští chvíli je obstoupilo několik dalších poloopic.

Dívčin zachránce měl veškeré lidské příznaky - pohlednou tvář, urostlou postavu, snědou pleť a světlé vlasy, splývající mu v hustých kadeřích po ramenou a připomínající lví hřívu. Útočníci pak byli těmi nejpodivnějšími kříženci člověka a opice. Ať tak či onak, mladík musel být jedním z nich, neboť vyražel tytéž nesrozumitelné zvuky. Útočníci měli očividný strach z jeho sukovice. Rádi by se dívky zmocnili, ale zatím se drželi v povzdálí, mimo dosah mladíkovy zbraně.

Muž se právě chystal projít kordonem poloopic, když tu z porostu zazněl divoký výkřik. Všichni se počali rozhlížet kolem. Rhonda pohlédla oním směrem a pak vykřikla úžasem. Rychlostí malé opičky kvapila větrovým nahá bílá dívka se zlatými vlasy. Z úst se jí draly pronikavé skřeky pralesní šelmy.

Sotva seskočila na pevnou zem, vyrazila přímo k nim. Měla půvabou tvář a její tělo bylo vzorem ženské dokonalosti. Chováním však připomínala divoké zvíře. Ledva se přiblížila, muž i poloopice ustoupili zpět, nepřestávajíc vrčet a cenit zuby. Nevěnovala jim sebemenší pozornost a zamířila rovnou k Rhondě.

Muž cosi zaječel, pak náhle uchopil svou kořist, hodil si ji přes rameno a dal se na útěk. Ač obtěžkán živým břemenem, běžel velmi rychle. Jeho plavovlasá soukmenovkyně vydala divoký skřek a okamžitě se pustila za ním.

Šelma s dívčí tváří

Stráž se marně snažila zahradit cestu přívržencům gorilího boha, kteří bušili na vrata královského paláce. Bůh byl radostí bez sebe. Mnohokrát chtěl krále vytrestat, ale nikdy se neodvážil vzít zámek útokem. Teď byl vítězem. A vítězové bývají občas velkodušní.

Ještě nedávno měl v úmyslu porušit slib, daný Tarzanovi, a pomstít se za urážku svého majestátu, teď však byl svolný s dívčím osvobozením.

Tarzana pramálo zajímalo politické pozadí noční bitky. Myslel toliko na Rhonu.

"Musíme najít dívku!" řekl gorilímu bohu, když dorazili ke vchodu do paláce. "Kde by mohla být?"

"Možná s ostatními ženami," soudil Bůh. "Pojď za mnou. Jsou nahoře."

Na konci schodiště stáli Howard a Suffolk, aby plnili králový příkaz. Když však spatřili Boha, jak k nim stoupá z přízemí, následován davem svých věrných, změnili chování. Přivítali Stvořitele v pokleku a ujistili jej, že se právě chystají stíhat jeho nepřátele. Bůh věděl, že nemluví pravdu - vždyť to byl on sám, kdo je naučil myslet jako lidé.

"Kde je bezsrstá?" zeptal se.

"Jindřich ji unesl," odpověděl Suffolk.

"Kam?"

"Nevím. Zmizel na konci chodby."

"Někdo to přece musí vědět!" namítl Tarzan.

"Možná Kateřina Aragonská," napadlo Howarda.

"Kde je?" naléhal Tarzan.

Zamířili ke dveřím komnaty králových žen. Suffolk otevřel.

"Bůh, náš Pán," oznámil.

Královny ženy, neklidné a vyděšené, čekaly, že je zástup, který se sem hrnul, usmývá k smrti. Sotva spatřily gorilího boha, padly na kolena.

"Slitování, Pane!" volala Kateřina Aragonská. "Jsem tvá věrná služebnice!"

"Řekni mi tedy, kde je Jindřich Osmý!" opáčil Bůh.

"Uprchl s bezsrstou."

"Kam?"

Hněv žárlivé ženy našeptal Kateřině Aragonské, jak se pomstít.

"Pojďte za mnou," vyzvala přichozí.

Následovali ji koridorem do jakési komnaty. Tady opice zvedla padací dveře.

"Tahle šachta končí tunelem, který ústí na břehu řeky za městskou hradbou - tudy odvedl bezsrstou," vysvětlila.

Citlivé nozdry syna divočiny zachytily vůni bílé ženy. Věděl, že gorilí král ji tudy skutečně unesl. Možná jsou dosud na cestě a panovník se tu skrývá před nepřáteli. A možná také, že je to tak, jak říká stará královna, a gorilí král unesl dívku do hor.

Ať tak či onak, syn divočiny věděl, že dál musí sám - nikomu z přítomných nevěřil, že by mu při pronásledování krále pomohl. Smyčku měl nyní svinutu na rameni a za pasem se mu blýskal nůž. Byl připraven.

Beze slova se spustil do černé propasti pod sebou. Gorilí bůh vydechl ulehčením, když bílý obr zmizel.

Veden výpary těch, které hledal, prošel Tarzan tunelem, který končil na břehu řeky. Odvalil od vchodu velký balvan a vykročil do temné noci. Po chvíli zastavil, vzpřimil se, věřil a naslouchal. Vítr vanul vzhůru. Pachová stopa, již sledoval, tudy nevedla. To znamenalo, že uprchlík nejde jižním směrem. Vydal se buď na východ, západ, či sever.

Tarzan se sklonil k zemi. Čichem a hmatem objevil stezku, vedoucí k severu, kamsi mezi řeku a skaliska. Rychle se po ní vydal. Musel často zastavovat, aby se přesvědčil, jde-li správným směrem. To jej nemálo zdržovalo. Také u brodu měl zpoždění, neboť se ocitl v místě, kde stezka ústila přímo do vody. Musel vynaložit nemalé úsilí, aby ji znovu objevil. Vedla nyní proti větru, což Tarzanovi usnadňovalo držet se pachových stop.

Ani nucené přestávky jej nevyvedly z klidu. Zůstal trpělivý jako šelma na lovu. Věděl, že záhy únosce dostihne, a že dokud je pronásledovaný na útěku, je dívka v relativním bezpečí.

Než přešel řeku, rozednilo se. Odkudsi zazněl řev lva a vzápětí skřeky gorily. To už syn divočiny věděl, že Numa napadl jednoho z veleopů. Mohl to být gorilí král? Co ale bude s dívkou? Žádný lidský hlas neslyšel. Dal se do běhu.

Konečně zpoza ohbí stezky spatřil Numu, jak se sklání nad kořistí. Bylo již dostatečně světlo, aby viděl, že král zvířat hoduje nad tělem mrtvé gorily. Dívka však nikde nablízku nebyla. Tarzan místo obešel, aby se vyhnul střetu se lvem. Zdržel by jej, a pak - kdo ví, jak by skončil.

Prošel v uctivé vzdálenosti kolem, drže směr proti větru. I když šelma zachytila jeho pach, nezvedla se od snídaně.

Na kraji lesa Tarzan znovu objevil stopu, po níž došel opět až k řece. Odtud se stáčela na jih, stále proti větru. Jít po ní bylo snadné. Znovu se dal do běhu. Jeho nos náhle zachytil jiný pach - podivnou směsici, patřící opici a bílému člověku. Tarzan zvýšil pozornost - šestý smysl, jímž byl obdařen po vzoru ostatních šelem, jej upozornil, že se blíží nebezpečí - nebezpečí pro dívku i jeho samotného.

Rychle, leč tiše, kradl se pralesem, lemujícím řeku. Neznámý pach byl stále pronikavější. Zpovzdálí bylo slyšet vzrušený ženský hlas. Podobal se lidskému, ale bylo v něm hodně zvířeckého. A pak poznal, že jde o řeč opů. Byl zmaten.

Vyhoupł se na strom - tam se cítil nejbezpečněji. Tam byl skutečným pánem džungle.

Když se ocitl přímo nad těmi, jímž byl na stopě, shlédł dolů. Byla to smečka podivných tvorů - napůl opic, napůl lidí. Byl tu nahý bílý muž, prchající mezi stromy s bílou dívkou na ramenou. A jiná bílá dívka byla mu v patách, vyrazejíc divoké skřeky. Muž, unášející bělošku, se zoufale snažil uniknout své rozběsněné pronásledovatelce, za níž se hnala celá smečka poloopic.

Tarzan je následoval, přeskakuje z větve na větev. Byli tak zabráni do šílené honičky, že si jej ani nepovšimli.

Syn divočiny předběhl dívku. Rychlost, s jakou běžela, jí ubírala síl. Její krok byl čím dál těžší. Také únosce zpomaloval.

Ve chvíli, kdy je Tarzan uviděl, vzpomněl si na vyprávění gorilího boha o podivných opích křížencích, kteří unikli záhubě a kdesi v těchto končinách založili vlastní kmen. Ano, takový byl tedy výsledek pokusu šíleného vědce - bizarní výsledek splnutí vědy s přírodou.

Na podobné úvahy však nebylo času. Teď bylo zapotřebí zadržet únosce! Útesy již byly nedaleko. Na jejich okraji vyrůstala ze země hromada kamenů, které sem napadaly během tisíciletí. Samotný ostroh byl tvořen pásem nestejně vysokých skalisek. Jejich tváře pak byly zohaveny množstvím děr - vchodů do skalních jeskyní.

Když únosce dosáhl kamenného valu na úpatí skaliska, počal přeskakovat z kamene na kámen jako kamzik. Za ním stoupal syn divočiny, byť o poznání volněji. Nebyl na takový terén příliš zvyklý. A jemu v patách byla únoscová pronásledovatelka.

Šplhaje z útesu na útes, unášel muž ženu stále výš. Za sebou měl Tarzana a světlovlasou dívku. Pod vrcholkem jedné ze skal postavil náhle únosce svou kořist ke vchodu do jeskyně a sám se otočil, aby čelil pronásledovatelům.

Tarzan odbočil stranou a počal stoupat po úzké hraně útesu, tak aby dosáhl jeho vrcholku nepozorován. Muž to zřejmě vytušil a chystal se mu překazit jeho záměr. Pod ním šplhala nahoru světlovlasá mstitelka.

"Vrať se!" vřeštěl muž v řeči opů. "Nebo tě zabiji!"

"Rhondo!!!" zvolal Tarzan.

Dívka přikročila k okraji skalní římsy. "Stanleyi!!!" vykřikla překvapeně.

"Vyšplhejte na útes!" vybídl ji Tarzan. "Zdržím ho, než budete nahoře! Pak se hned vydejte na druhý konec údolí!"

"Pokusím se!" odpověděla Rhonda a počala se drápat vzhůru.

Pronásledovatelka ji spatřila a zavolala na mladíka.

"Kreeg-ah! Žena uprchla!"

V tom okamžiku nechal muž Tarzana bez povšimnutí a vyrazil za Rhondou. Tarzan zatím vyšplhal na vedlejší skálu, drže s uprchlicí směr. Rhonda, hnána šíleným strachem, šplhala mnohem rychleji, než by si kdy dokázala sama představit.

Úzké skalní převisy, vratká půda pod nohama - to vše by ji jindy děsilo. Teď však ignorovala všechna nebezpečí, majíc na mysli jediné - být nahoře dřív než její pronásledovatelé. Nakonec se jí to skutečně podařilo - a to i díky Tarzanovi, jenž na okamžik odvedl mužovu pozornost.

Sotva si mladík uvědomil, že nedosáhne svého, obrátil se s divokým křikem proti tomu, kdo toho byl příčinou. Jeho pohledná tvář se změnila ve tvář šelmy.

Skalní římsa byla v těch místech úzká. Tarzanovi bylo jasné, že tu není možno bojovat, aniž by se oba zřítili do propasti.

Jen o pár stop níže byl další převis, ale i tady by boj skončil tragédií.

Tarzan viděl, že pronásledovatelka se k nim blíží každým krokem. Za ní se objevila smečka poloopic, dychtivá šílené štvance. I kdyby syn divočiny přežil souboj se svým protivníkem, neunikl by jejich spárům.

Rozum mu velel vyhnout se střetu, v němž by zřejmě přišel o život - ať jako vítěz, či jako poražený. Obhlédl situaci rychlostí záběru filmové kamery. Leč v té chvíli muž zařval a zaútočil.

Tarzan se přikrčil, očekávaje náraz. Jeho protivník bojoval bez rozmyslu, ale s nebývalou silou a divokostí. Také syn divočiny se bleskurychle zbavil pout civilizace. Stal se šelmou, chystající se k boji s šelmou. Z hrdla se mu vydral pronikavý skřek a z úst zasvítily dvě řady bílých zubů - primitivních zbraní obyvatel pralesa. Jako rozzuření opí samci vrhli se oba soupeři proti sobě, sápadíce se jeden druhému po krku. Zmítali sebou po skalnatém převisu, aby se vzápětí oba překotili přes jeho okraj.

V té chvíli Rhonda pozbyla poslední naděje. Stála teď v místě, kde nenašla jediný výstupek, o který by se dalo opřít.

Muž, jehož měla za Stana Obroskiho a jehož odvaha jí dodávala sílu k útěku, byl patrně mrtev. Jestli se nezabil pádem ze skály, dokonale dílo zkázy rozlícené poloopice. Zámutek nad vlastním osudem byl zatlačen lítostí nad neblahým koncem jejího ochránce.

Počáteční opovržení se změnilo v obdiv, jenž záhy přerostl v cit, který si nedovedla vysvětlit. Bylo to cosi silnějšího než přátelství. Snad to byla dokonce láska. Jakkoli jej nechtěla vidět umírat, jako přitahována neznámou silou hleděla do strže.

Leč Tarzanovi se ještě nechtělo zemřít. Silou a bojechtivostí se svému soku vyrovnal, inteligencí a odvahou jej předčil. A tak když se oba zřítily z útesu, snažil se držet nad ním. Sotva dopadli na nižší terasu, byl v mžiku na nohou. Viděl, jak poloopice šplhají vzhůru. Viděl bílou divošku, jak se po něm sápe. A tehdy jej cosi napadlo.

Dívka byla na převisu pod ním. Chytila ho za ruku a pokoušela se ho stáhnout k sobě. Sehnul se a uchopil ji za vlasy. A pak ji počal vytahovat vzhůru. Kopala kolem sebe, škrábala, kousala. Nepustil ji však, dokud nebyla nahoře. Tady s ní smýkl o zem a pak ji svázal. Bojovala, leč na svého protivníka nestačila.

Její soukmenovci zatím vyšplhali na útes a byli již na dosah. Tarzan se rozběhl po terase a táhl dívku za sebou. Byla teď zcela bezmocná. Nejvyšší převis, odkud Rhonda sledovala vytřeštěnými zraky dění pod sebou, se zdál ze všech nejširší. Mezeru pod ním vyplňoval vchod do jeskyně, nad ním se pak tyčilo několik posledních metrů útesu. A právě sem vlekl Tarzan svou zajatkyňu. Sotva byli na místě, Tarzan dívku pustil. Postavila se a hleděla na něho, ztrácejíc postupně chuť bojovat. Její výraz ve tváři zjihná a na rtech se objevil úsměv. Leč Tarzan dosud nespouštěl z očí hordu poloopic, která se blížila k terase.

"Vraťte se!" vyzval je rázně. "Nebo vaše družka zemře!"

Chtěl dívky využít jako rukojmí. Byla to dobrá myšlenka, leč minula se účinkem.

"Neodejdou," řekla dívka. "Nezáleží jim na tom, jestli mě zabiješ. Vzal sis mě. Patřím ti. Zabij nás oba a pak nás snědí. Zajež je, a pak ti ukáži, jak odtud."

Uposlechnuv její rady, odvalil k okraji převisu kus skaliska a svrhl jej na první poloopici. Nato se k němu přidala i dívka a společně zasypali útočníky přívalem kamení, který je zahnal do otvorů ve skále.

"Snad nás zatím nesní," usmála se dívka.

"Vy jíte lidské maso?" lekl se Tarzan.

"Malb'yat ani já ne," odpověděla dívka. "Ale oni ano. Jedí všechno."

"Kdo je Malb'yat?"

"Můj druh. Bojoval jsi s ním a zbavil mě ho. Teď jsem tvoje. Budu ti pomáhat v boji. Nikdo jiný tě nedostane."

Náhle výhruzně zavřela. Na skalní terase se objevila Rhonda. Dívka ji chtěla napadnout, ale Tarzan ji zadržel.

"Nech ji na pokoji!" varoval.

"Nebude tě mít jiná než já!" opáčila dívka.

"Nepatří mně," řekl Tarzan. "Nesmíš jí ublížit."

Dívka nepřestala na Rhonu cenit zuby, zaútočit na ni se však již neodvážila.

"Jak se jmenuje?" zeptala se v řeči opů.

"Rhonda."

"A ty?"

"Můžeš mi říkat Stanley," odpověděl Tarzan. Nenadálý obrat událostí mu udělal radost. Zároveň věděl, že se odtud dostanou jen v doprovodu podivné divošky. Proto ji nechtěl dráždit.

"Stanley," opakovala, majíc s tím podivným jménem očividně potíže. "Já jsem Balza."

Tarzan usoudil, že se k ní to jméno opravdu hodí, neboť v řeči opů znamená Ta se zlatými vlasy. A Malb'yatovo pak Žlutá hlava.

Balza se shýbla a zvedla valoun, aby jej vzápětí mrštila po jedné z poloopic, vyhlížející z jeskyně pod nimi. Pak totéž zopakovala ještě jednou, usmívajíc se.

"Do noci je zdržme," řekla. "A pak můžeme vyrazit. V noci nás pronásledovat nebudou. Bojí se tmy. Kdybychom vyrazili teď, šli by za námi. Je jich tolik, že by nás pobili."

Ta dívka Tarzana zaujala. Maje na paměti vyprávění gorilího boha, předpokládal, že v tomto dokonalém lidském těle bude mozek gorily. Ale dívka dokázala opakovat jméno, které před ní vyslovil! A to by nedokázala žádná z goril!

"Umíš anglicky?" zeptal se Tarzan.

"Ano," odpověděla, neskrývajíc překvapení. "Ale nevěděla jsem, že to umíš i ty!"

"Kde ses to naučila?"

"V Londýně. Ale pak mě odtamtud vyhnali."

"Proč?"

"Protože jsem se jim nelíbila. Matka mě dlouho ukrývala, ale nakonec mě našli. Kdybych tam zůstala, zabili by mě."

"Malb'yat je jako ty?"

"Ne. Je jako ostatní. Nedokáže se naučit jediné anglické slovo. Ty se mi líbíš mnohem víc. Doufám, žeš Malb'yata zabil."

"Asi ne," potřásl hlavou syn divočiny. "Zdalo se mi, že se hýbal, když jsem ho opouštěl."

Dívka pohlédla dolů, pak uchopila kámen a mrštila jím po nešťastném Malb'yatovi. Minula jej. Mladík se polekal a odplazil se do jeskyně.

"Jestli mě chytí, zbije mě!" řekla dívka.

"Myslel jsem, že by tě zabil," přiznal Tarzan.

"Ne. Jiná taková jako já tu není. Ostatní jsou jako gorily. Já jsem krásná, kdežto ony jsou ošklivé. Ne, nikdy by mě nezabil, ale ženy by to udělaly rády!"

Usmála se. "Myslím, že i tahle by se mě ráda zbavila," a ukázala na Rhondu, jež celou dobu jen mlčky poslouchala, nevycházejíc z údivu.

"Nechci tě zabít," namítla. "Proč bychom nemohly být přítelkyně?"

Balza pohlédla na Rhondu, očividně překvapena. Pak si ji počala důkladně prohlížet.

"Říká pravdu?" zeptala se Tarzana.

Tarzan přikývl. "Určitě."

"Pak jsme tedy přítelkyně," prohlásila Balza. Její rozhodnutí ve věcech lásky, přátelství i nenávisti byla dílem okamžiku. Celé hodiny zůstali na skalní terase. Občas museli připomenout pronásledovatelům, aby setrvali tam, kde jsou. Ale kamenů bylo všude dost.

Diamanty

Konečně se den nachýlil ke konci. Všichni měli hlad a žízeň. A těšili se, až opustí bezútěšný útes, kde byli od samého jitra vystaveni nemilosrdnému africkému slunci.

Tarzan a Rhonda byli jako u vytržení z plavovlasé divošky. Chovala se zcela nespoutaně, bez sebemenších zábran. Vždy udělala, co ji právě napadlo.

Když se slunce uložilo za pahorky na západní straně údolí, vyskočila na nohy.

"Pojďme!" řekla. "Můžeme vyrazit! Nebudou nás pronásledovat, protože brzy bude tma."

Slezli do jeskyně, jež ústila do skaliska přímo pod převisem. Byla úzká, ale vedla rovně. Na jejím konci stanuli před jakýmsi komínem, tvořeným rozsed-linou mezi skalisky. Nahoře byla vidět potměšlá obloha. Vnitřek domu pak ozařovalo matné světlo skomírajícího dne.

Tarzan zhodnotil situaci jediným pohledem. Bylo mu jasné, že ven se dostanou tak, opřou-li se zády o jednu stěnu komínu, nohama o druhou, a budou krok za krokem stoupat vzhůru. Zároveň věděl, že drsný povrch skaliska by mohl dívkám rozedrat kůži do krve.

"Půjdu první," řekl. "Počkejte tady. Hodím vám lano. Jak to, Balzo, že tví soukmenovci nevyšplhali na útes a nečekají tam na nás? Mohli by nás snadno překvapit!"

"Jsou příliš hloupí," vysvětlila dívka. "Dokáží nás jen pronásledovat. Ale nikoho by nenapadlo nám nadběhnout."

"Což je štěstím pro nás i některé z nich," uzavřel Tarzan, aby vzápětí počal stoupat skalní průrvou.

Když byl na vrcholku, spustil lano a vytáhl obě dívky za sebou. Ocitli se v nevelké rokli ve tvaru jakési mísy, jejíž dno bylo pokryto spoustou třpytivých oblázků. Ve světle umírajícího dne kolem sebe vrhaly jemné blesky, jež tančily po okolních stěnách.

Rhonda vytřeštila zrak, neskrývajíc překvapení.

"Diamanty!" zvolala. "Údolí diamantů!"

Shýbla se a nabrala plné hrsti.

Balza na ni hleděla nechápavě. Ty kamínky pro ni nic neznamenal. Tarzan zvedl několik větších kousků. Ani on neprojevil žádné vzrušení.

"Smím si nějaké vzít?" ptala se Rhonda.

"Proč ne?" opáčil Tarzan. "Kolik je vám libo."

"Budeme bohatí!" vydechla americká dívka. "Můžeme sem dovést ostatní a naložit auta! Musí jich tu být celé tuny!"

"A víte, co bude pak?" zeptal se Tarzan.

"Ano," odpověděla. "Budu mít vilu na Riviéře, rezidenci na Beverly Hills, letovisko na Malibu, pláž v Palm Beach, domek v New Yorku..."

"Nebudete mít víc, než jste měla," opravil ji Tarzan. "Vezmete-li všechny tyhle diamanty s sebou, trh jimi bude přesycen. A nakonec budou levné jako sklo. Jste-li moudrá, odnesete si jich jen pár pro sebe a své přátele. A nikomu neříkejte, jak se sem dostat!"

Rhonda chvíli přemýšlela. "Máte pravdu," přikývla. "Od této chvíle o žádném údolí diamantů nevím."

Pološerem soumraku vedla Balza své společníky na stezku, sklánějící se do údolí, sevřeného skalními příbytky kmene poloopic. Vyhnuli se jim a celou noc pak putovali k útesům a vodopádům Omwanwi.

Cesta byla nyní pro ně něčím novým. Balza tu totiž dosud nikdy nebyla. A tak nebylo divu, že ke strži nad vodopádem dorazili až za svítání.

Většinu cesty nesl Tarzan Rhondu na zádech, neboť byla velmi vyčerpaná. Balza, jako by neznala únavu, kráčela mlčky ve stopách svého muže, za něhož nyní Tarzana pokládala.

Nemluvila, neboť zkušenost a instinkt ji naučily zůstat tiše. Jen tak lze v noční džungli přežít. Každý smysl musí být ve střehu, řízen pudem sebezáchovy. Leč kdo ví, co se cestou odehrávalo v mysli této malé divošky?

Sotva se rozbřesko, pohled z vrcholku strže počal nahánět Rhondě hrůzu. Její dno bylo zahaleno závojem mlhy. Řev padajících vod, podobný hlasu bájných Titánů, jen umocňoval tísnivou představu bezedné hlubiny. Rhonda jako by hleděla do jiného světa. Světa, kam se nikdy živa nedostane.

Vzpomněla si, jak s ní gorila šplhala vzhůru. Věděla, že sama nikdy nedokáže sestoupit. Věděla, že Stanley ji celou cestu neunes. Dokázal již mnohé, ale tohle bude jistě nad jeho síly! Vždyť možná nedokáže ani sestoupit sám!

Než stačila srovnat myšlenky v hlavě, Tarzan si ji přehodil přes plece a počal zvolna sestupovat strží. Rhonda zalapala po dechu, zařala zuby a mlčela. Se silou a obratností šelmy spouštěl se syn divočiny do bezedné propasti, našlapuje s nevídanou jistotou. A v jeho stopách kráčela Balza, jež si s ním ve zručnosti v ničem nezařadila.

Konečně se neuvěřitelné stalo skutkem a všichni tři stáli opět na pevné zemi. Slunce se vyhoupllo nad skaliska a rozptýlilo mlhu. Americká dívka vydechla úlevou a obdivem.

"Sundejte mě, Stanley," řekla. "Už můžu jít. Cítím se mnohem silnější."

Postavil ji na zem.

"Tábor, kde jsem nechal Ormana a Westa, již není daleko," prohlásil.

Rhonda pohlédla na Balzu. "Jsme, pravda, všichni z Hollywoodu na leccos zvyklí," poznamenala, "nemyslíte ale, že bychom měli Balze sehnat něco na sebe?"

Tarzan se dal do smíchu. "Ubohá Balza," řekl. "Jednou bude muset okusit z jablka poznání, že je mezi civilizovanými lidmi. Zatím jí ale ponechme její přirozenost a čistotu!"

"Musím na ni stále myslet," přiznala Rhonda. "Sama nevím, co bych v takové situaci dělala."

"Nebojte se, žádné rozpaky," ujistil ji Tarzan. "Možná že šaty by ji vyděsily víc."

"Jak myslíte," pravila Rhonda. "Ostatně pánové Tom a Bill se již dávno zapomněli červenat."

Neušli daleko, když se Tarzan náhle zastavil a ukázal před sebe.

"Tady tábořili," řekl. "Ale jsou pryč."

"Co se jim mohlo stát? Proč na nás nepočkali?"

Tarzan chvíli stál bez hnutí, naslouchal a věřil.

"Jsou někde dál po proudu řeky," oznámil. "A nejsou sami. Je s nimi spousta lidí."

Putovali ještě asi míli, když konečně uviděli rozlehlé tábořiště, plné stanů a nákladních aut.

"To jsou oni!" vykřikla Rhonda. "Pat to dokázal!"

Když se blížili k táboru, kdosi je zahlédl a hned bylo kolem rušno. Všichni je chtěli přivítat. Kdekdo líbal Rhonu a Naomi políbila Tarzana. Vtom okamžiku k ní přiskočila Balza a výhružně zavrčela. Tarzan ji chytil za ruku a strhl zpět, zatímco Naomi uskočila, notně vyděšena.

"Ruce pryč od Stanleye," varovala Rhonda se smíchem. "Ta mladá dáma ho adoptovala."

Tarzan vzal Balzu za ramena.

"Jsou to mí přátelé," řekl. "Jejich zvyky nejsou tvými zvyky. Jestli s nimi nebudeš zadobře, pošlu tě pryč. Tyhle ženy jsou tvé přítelkyně."

Všichni teď zírali na zlatovlasou dívku. Orman pohledem režiséra, který objevil nový typ, O'Grady pohledem jeho asistenta - což je vždy pohled zcela opačný - a ostatní pak pohledem svatebčanů, závidějících Obroskimu jeho nevěstu.

"Balzo," pokračoval Tarzan, "jdi s těmi ženami. Udělej, co ti řeknou. Dají ti šaty, jež zakryjí tvé krásné tělo. Nebude to pohodlné, ale musí to být. Za měsíc už budeš kouřit cigarety a pít whisky se sodou. Budeš civilizovaná. Teď jsi ještě divoška. Jdi s nimi a buď nešťastná."

Všichni se dali do smíchu. Všichni, až na Balzu. Nevěděla, o čem je řeč. Ale její pán poručil, a jí přísluší poslouchat.

Odešla tedy s Naomi a Rhondou do jejich stanu.

Tarzan se dal do řeči s Ormanem a jeho spolupracovníky. Všichni jej měli za Obroskiho, a on jim to nevymlouval. Řekli mu, že Bill West se pokusil zlézt stěnu u vodopádu. Dostal se tak vysoko, že odtud viděl oheň ležení a nákladní vozy. Ale pak se musel vzdát marného úsilí a vrátit se k ostatním.

Orman byl nyní posedlý myšlenkou pokračovat v natáčení. Měl zpátky své hvězdy i ostatní štáb. Dokonce se rozhodl zahrát si sám a O'Gradymu svěřil roli majora Whitea. A napsal roli i pro Balzu!

"Všechny posadí na zadek," zahrál si na proroka.

Sbohem, Afriko!

Po celé dva týdny natáčel Orman v romantické scénérii na břehu řeky pod mohutnými vodopády. Tarzan se na dva dny vzdálil a vrátil se se zástupem domorodců, kteří nahradili své uprchlé předchůdce. Zavedl kameramana ke lvům, slonům a ostatním čtvernohým obyvatelům džungle. Všichni obdivovali znalosti, sílu a odvahu Stanleye Obroskiho.

A pak došlo k čemuś neočekávanému. Posel doručil Ormanovi telegram. Byl z filmové společnosti a stálo v něm, že se má s celým štábem a vybavením okamžitě vrátit do Hollywoodu.

Všichni kromě režiséra byli spokojeni.

"Hollywood!" opakovala Naomi ono magické slovo. "Pomysli, Stanley! Netoužíš po tom vrátit se do Hollywoodu?"

"Snad," zněla lakonická odpověď.

Všichni se radovali, prozpěvující jako děti, kterým odpadlo vyučování. Tarzan je sledoval a přemýšlel. Co může být na Hollywoodu tak zázračného, že má nad jeho přátele takovou moc? Doufal, že přijde den a přesvědčí se sám.

Zpáteční cesta byla snadná a rychlá. Tarzan doprovázel výpravu krajem Bansutů, ujistí uje ostatní, že tentokrát již nebudou potíže.

"Zařídil jsem to s Rungulou dávno dopředu," vysvětlil.

Pak je opustil s tím, že musí do Jinje. Spěchal do osady náčelníka Mpugua, kde zanechal Obroskiho. Náčelník jej přivítal se zachmuřenou tváří.

"Bílý bwana zemřel před sedmi dny," oznámil. "Vzali jsme jeho tělo do Jinje, aby bílí lidé věděli, že jsme ho nezabili."

Tarzan povzdychl. Bylo to zlé, ale nedalo se nic dělat. Pro Obroskiho udělal, co bylo v jeho silách.

O dva dny později stáli pán džungle a jeho věrný Jad-bal-ja, Zlatý lev, na malém pahorku a dívali se za kolonou nákladních vozů, směřujících do Jinje. V čele stráží kráček Pat O'Grady. Po jeho boku šla Balza. Drželi se za ruce a dívka kouřila cigaretu.

Hello, Hollywood

Uplynul rok. Vysoký, opálený muž vystoupil na nádraží v Los Angeles z rychlíku. Majestátní držení těla, smělý krok, dokonalá postava a důstojné držení hlavy - tím vším připomínal krále zvířat, lva.

Kolem vlaku se tísnil dav zvědavců. Kordon policistů je vytlačil zpět, ponechávaje uličku pro jakousi filmovou hvězdu, kvůli níž se tu všichni shromáždili. Závazky pouště fotoaparátů v rukou místních zpravodajů. Nedočkaví novináři a dopisovatelé bulvárních plátek se vyhnuli vpřed. Dav konečně zahlédl svého miláčka a z mikrofonů se počala linout uvítací řeč v podání moderátora Freemana Langa. A pak se objevila štíhlá dívka s vlasy obarvenými na zeleno. Před ní

kráčet její reklamní agent, za ní tři sekretáři a služebná, vedoucí na řetěze gorilu. Okamžitě se ocitla v zajetí novinářů. Freeman se protlačil až k ní.

"Nechtěla byste říci pár slov svým přátelům?" zeptal se, bera ji za ruku.

Přistoupila k mikrofonu. "Všechny vás zdravím! Jsem ráda, že jste tu se mnou. Je to prostě báječné. Jsem šťastná, že jsem zpátky v Hollywoodu."

Freeman Lang převzal slovo. "Dámy a pánové," oslovil přítomné. "Právě jste slyšeli hlas nejpůsobivější a nejpobornější mladé dámy současného filmu. Zástupy nadšených příznivců ji znovu vítají v Hollywoodu. Zažil jsem spoustu takových návratů, ale něco podobného jsem ještě neviděl. Celé Los Angeles přišlo pozdravit slavnou hvězdu stříbrného plátna - božskou Balzu!"

V očích bronzově opáleného cizince se objevil úsměv, když se konečně protlačil davem na ulici, kde zastavil taxi a požádal o odvoz do Hollywoodu. Ubytoval se v hotelu Roosevelt pod jménem John Clayton z Londýna. A jako Mr. Clayton následoval hotelového poslíčka k výtahu. Mladík si jej zvědavě prohlížel, obdivuje urostlou postavu, široká ramena a šelmi chůzi.

Z okna svého apartmá shlížel John Clayton na Hollywood Boulevard a na nekonečné konvoje aut, valících se sem a tam. Viděl spoustu lidí. Jedni si hověli na sedadlech svých vozů, druhí vykračovali po širokých chodnících či se tísnil před obchody a obchůdky. Muž se cítil osamělejší než kdy předtím. Holé stěny hotelového pokoje v něm vyvolávaly tísnivý pocit. Sjel tedy výtahem do haly. Rozhodl se, že se půjde projít k pahorkům, jež se vypínaly nad městem na severní straně.

V recepci jej zastavil jakýsi mladík.

"Jste pan Clayton?" zeptal se.

Tázaný si mladíka prohlédl od hlavy k patě.

"Ano," odpověděl. "Ale vás neznám."

"Možná jste zapomněl, ale potkali jsme se v Londýně."

Clayton potřásl hlavou. "Málokdy zapomínám," řekl.

Mladý muž se usmál.

"Odpusťte, ale já vás poznal hned. Jste tu služebně?" vyzvídal.

"Jen abych si prohlédl Hollywood," opáčil Clayton. "Slyšel jsem o něm tolik, že bych ho konečně také rád viděl."

"Máte tu jistě spoustu přátel."

"Nikdo mě tu nezná."

"Snad bych vám mohl být užitečný," navrhl mladík. "Jsem tu už dva roky. Rád vás provedu. Jmenuji se Reece."

Clayton se na okamžik zamyslel. Přijel, aby viděl Hollywood. Průvodce jistě nebude k zahoeení! Tak proč by jím nemohl být tenhle mladík? Ten, jako někdo jiný...

"To je od vás hezké," řekl.

"Co takhle malý oběd? Předpokládám, že byste se rád seznámil s lidmi od filmu."

"Proč ne?" odvětil Clayton. "Jsou to nejzajímavější obyvatelé Hollywoodu."

"Dobrá. Pojedeme do Brown Derby. Uvidíte jich spoustu."

Když vystoupili z taxíku před Brown Derby, spatřil Clayton dav lidí, tvořící špalír po obou stranách vchodu. Vzpomněl si na zástupy fanoušků, vítajících na nádraží Balzu.

"Jistě čekají na někoho slavného," soudil.

"Ach, ti hlupáci tu vystávají každý den," vysvětlil mladík.

V Brown Derby bylo plno lidí. Gentlemani ve fracích i dámy v róbách. Bylo v tom cosi výstředního - šperky, účesy, jako by tu každý chtěl upoutat pozornost sám na sebe. Mezi stoly plynula živá debata.

"Jak se máš?"

"Vypadáš skvěle!"

"Jak to jde?"

"Uvidím tě večer u Číňanů?"

Reece přizval několik lidí od filmu ke Claytonovi. Vypadali stejně a mluvili stejně, takže Clayton se záhy počal nudit. Byl rád, že je oběd u konce. Zaplatil a měl se k odchodu.

"Máte nějaký plán na večer?"

"Nikdy nic neplánuji."

"Mohli bychom jít na Balzin poslední film Hebké paže. Dávají ho u Číňanů. Já lístek mám a znám přítele, který ho za pětadvacet babek sežene i pro vás." A přeměřil Claytona zkoumavým pohledem.

"Je to něco, co bych měl vidět?"

"Absolutně!"

Ostrá záře světel zalévala průčelí Graumanova Čínského divadla. Dvacet tisíc zvědavců se tísnilo na Hollywood Boulevardu, blokuje dopravu. Ulice byla zcela ucpána a auta musela stát. Clayton a Reece vyrazili z hotelu, proplétající se davem. Když došli k divadlu, Clayton slyšel, jak amplióny vítají slavné osobnosti, které zaparkovaly své vozy o několik bloků dál a snažily se protlačit k budově.

Dvorana byla plná lovců autogramů. Někteří si přinesli vlastní stoličky. Mnozí tu vystávali již od rána, aby zaujali ta nejlepší místa a viděli své miláčky.

Clayton vešel dovnitř, a právě v té chvíli se z ampliónu ozval hlas populárního Freemana Langa.

"Naše hvězdy jsou tady! Ze svého vozu právě vystupuje Naomi Madisonová! A tady je její choť, princ Mudini! A nyní přichází nejsladší mladá dáma - miss Balza osobně! Pokusím se ji přimět, aby nám řekla několik slov. Ach, náš drahoušek už je tady. Vypadáte dnes úžasně! Řekla byste něco svým přátelům? Prosim, zlato!"

Lovci autogramů se nahrnuli k Balze, žádající o podpis, ta je však svým neodolatelným úsměvem odkázala do patřičných mezí a přistoupila k mikrofonu.

"Všechny vás zdravím," začala. "Jsem ráda, že jste tu se mnou. Je to prostě báječné. Jsem šťastná, že jsem zpátky v Hollywoodu."

Clayton se usmál, dav počal skandovat a Freeman vítal další hvězdy filmového nebe.

"Právě přichází... Nemůže se prodrat davem. Vskutku, tolik lidí najednou nahání strach! Otevíral jsem spoustu premiér, ale něco takového jsem ještě nezažil! Policie je bezmocná. Tlačí se až sem nahoru k mikrofonu! Ale to už je náš Jimmie! Jak se vede, starý brachu? Sem, sem ke mně! Tví přátelé by tě rádi slyšeli! To je Jimmie Stone, asistent produkce B.O., jejíž film Hebké paže má dnes v Graumanově Čínském divadle slavnostní premiéru!"

"Jsem rád, že jste tu se mnou! Všechny vás zdravím. Je to prostě báječné. Zdravím tě, mami!"

"Pojďme dovnitř," navrhl Clayton.

"Jak se vám líbil film, pane Claytone?" zeptal se Reece.

"Akrobaté před zahájením byli skvělí," odpověděl Clayton.

Reece neskrýval rozpaky. Konečně vyjasnil tvář.

"Řeknu vám, co uděláme," pravil důvěrně. "Seberu pár přátel a vyrazíme si na večírek."

"Teď v noci?"

"Je ještě brzy. Tady je Bill Brouke! Jak to jde, Billy? Chtěl bych ti představit svého přítele z Londýna, pana Claytona.

Pane Claytone, to je Billy Brouke. Co takhle malý večírek, Billy?"

"O.K. Pojedeme mým vozem. Parkuje za rohem."

V boční ulici nasedli do sportovního automobilu. Brouke přejel Franklinovu ulici a pak zabočil do úzké aleje, stoupající k pahorkům.

Clayton byl neklidný. "Možná vaši přátelé nebudou rádi, když přivedete cizího člověka," namítl.

Reece se dal do smíchu. "Žádný strach," řekl. "Uvidí vás stejně rádi jako nás."

Také Brouke se usmál. "Myslím, že budou potěšeni," dodal.

Konečně dorazili na konec ulice.

"Hrome!" ulevil si Brouke. Pak stočil svůj vůz do vedlejší ulice, minul několik bloků a zamířil zpátky směrem, odkud vyjeli.

"Zapomněl jste, kde vaši přátelé bydlí?" divil se Clayton.

V příští ulici zastavili před bohatě osvětlenou vilou, kde již parkovalo několik aut. Z otevřeného okna se linula melodie z rozhlasového přijímače.

"Vypadá to jako palác," řekl Reece.

"Je to tak," opáčil Brouke a zazvonil. Filipínek otevřel dveře a vyzval je, aby vešli. První vstoupil Reece, ostatní za ním. Na schodech do patra seděli chlapec a dívka. Líbali se a věnovali se jeden druhému, aniž přitom rozbili koktejlové číše, které drželi v rukou. Příchozím nevěnovali sebemenší pozornost. Vpravo od přijímací haly byl rozlehlý pokoj, kde tančilo několik párů. Ostatní si hověli na pohovce či v křeslech. Všichni pili, očividně v dobrém rozmaru.

"Všichni se dobře baví," soudil Brouke. "Zdravím vás, přátelé! Kde je něco k pití? Pojděte, hoši!" A vyrazil vpřed tanečním krokem.

Muž středního věku s prošedivělými skráněmi se zvedl z divanu a vyšel Reeceovi vstříc. Tvářil se velmi překvapeně.

"Nemohu věřit, že..." začal, leč Brouke jej přerušil.

"To je v pořádku, starouši..." řekl. "Promiň, že jdeme pozdě. Tohle je pan Reece a tohle pan Clayton z Londýna. Co takhle malý drink?" A aniž by čekal na odpověď, zamířil do kuchyně. Reece s hostitelem ho následovali, zatímco Clayton váhal. Nezdálo se, že by šedovlasý muž, patrně pán domu, byl jejich příchodem nějak nadšen.

Objevila se vysoká plavovláška. "Neviděli jsme se někde, pane..."

"Clayton," pomohl jí.

"Nechcete si zatančit?" zeptala se. "Můj přítel," pokračovala, vlníc se do rytmu, "omdlel a museli ho odnést do postele."

Mluvila bez ustání, leč Tarzanovi se přece jen podařilo na okamžik ji zastavit a zeptat se na Rhondu Terryovou.

"Jestli znám Rhondu? Mohu říci, že ano. Je teď na ostrovech Samoa, kde hraje v novém filmu svého manžela."

"Manžela? Ona je vdaná?"

"Ano. Vzala si Toma Ormana, režiséra. Znáte ji?"

"Jednou jsem ji potkal," odpověděl Clayton.

"Smrt Stana Obroskiho jí otřásla, ale nakonec se z toho dostala a vzala si Toma. Obroski si v Africe udělal jméno. Ještě teď se vypráví, jak zabil lva a gorilu holýma rukama."

Clayton se zdvořile usmál.

Po tanci jej odvedla k pohovce, kde seděli dva muži.

"Abe," oslovila jednoho z nich. "Někoho ti vedu. To je Abe Potkin, pane Claytone, a tohle Dan Puant, scénárista."

"Už jsme pana Claytona viděli," opáčil Potkin.

"Měli byste po něm sáhnout," mínila dívka. "Lepšího Tarzana nenajdete!"

"Není to ten typ, ale můžeme to zkusit," řekl Potkin. "Co ty na to, Dane?"

"Mám o Tarzanovi jinou představu, ale proč ne?"

"Nevypadá v obličejí jako Tarzan, ale je urostlý, a takového potřebuji," pokračoval Potkin.

"Nemá jméno. Nikdo o něm neslyšel. Říkals, že potřebujeme někoho slavného," namítl Puant.

"Dáme mu za partnerku Eru Dessentovou. Má švih a je to hvězda."

"Něco mě napadlo!" vykřikl Puant. "Napiši příběh pro Dessentovou a nějakého mladíka. Claytona můžeme použít v záběrech se šelmami pro dokreslení atmosféry."

"Potřebujeme něco jiného," mnil jeho kolega. "Trochu sexu, milostný trojúhelník, taneční sály s velkým jazzovým orchestrem..."

"Možná že by jako Tarzan opravdu nebyl horší než jiní. Vždyť na té roli tolik nezáleží."

"Co vy na to, Claytone?" zeptal se Potkin s milým úsměvem.

Mezitím se vrátili Reece s Broukem, každý pod paží s lahví. Hostitel je následoval, tváře se kysele.

"Napijme se, přátelé! Zábava vážně!" vyzval je Brouke.

Obešli pokoj, nalévající bourbon a gin. Několikrát se zastavili a přihnuli si. Nakonec se vytratili do haly, hledající další hosty s prázdnými sklenicemi.

"Nuže?" připomněl Potkin. "Co vy na to?"

Clayton jej přeměřil tázavým pohledem.

"Na co?" nechápal.

"Chystám film z džungle," vysvětlil Potkin. "Mám smlouvu na film o Tarzanovi a potřebuji Tarzana. Ráno bych vás vyzkoušel."

"Myslíte, že bych mohl hrát Tarzana?" zeptal se Clayton s úsměvem.

"Nejste přesně to, co chci, ale myslím, že ano. Tady Puant napíše skvělý příběh o Tarzanovi, i kdybychom žádného Tarzana nesehnali. Líbíte se mi, pane Claytone. Dám vám padesát dolarů týdně. Uděláte si jméno a nic vás to nebude stát. Přijďte ráno do studia a zkusíme to. Co vy na to?"

Clayton se zvedl. "Nechám si to projít hlavou," řekl.

Mezitím do recepce vešla mladá žena. Brouke jí okamžitě vyběhl naproti.

"Nechte mě na pokoji, vy nevychovanče!" odbyla jej.

Šedovlasý hostitel byl v příští chvíli u nich.

"Neobtěžujte mou ženu!" řekl. "A zmizte!"

Podroušený Brouke do něho strčil, až pán domu přepadl přes židli, uchopil ženu a zamířil s ní ke schodišti.

Clayton tím byl překvapen. Pak se otočil a uviděl plavovlasou dívku.

"Váš přítel se chová poněkud hrubě," poznamenala.

"Není to můj přítel," opáčil Clayton. "Znám ho od dnešního večera. Vzal mě na tenhle večírek, který pořádají jeho známi."

Dívka se dala do smíchu. "Známi?!" opakovala. "Joe nikdy nikoho z nich neviděl. Copak nechápete, že jste se vetřeli k cizím lidem?"

Clayton nevycházel z údivu. "Tihle lidé nejsou jejich přátelé? Proč nás odtud nevykázali? Proč nezavolali policii?"

"A ta by našla kuchyň plnou opilců! Nenechte se vysmát!"

Vtom se shora ozval zoufalý výkřik.

Hostitel vyskočil na nohy. "Proboha, moje žena!" zvolal.

Clayton vyrazil halou a vyběhl po schodech. Zpoza zavřených dveří slyšel výkřiky. Vrazil dovnitř. V místnosti se žena snažila vyprostit z objetí podnapilého Broukea. Clayton uchopil muže za límec a smýkl jím stranou. Brouke vykřikl bolestí a hněvem a skočil po svém protivníkovi, ale proti jeho ocelovým svalům byl bezmocný jako děčko.

Zdálí zazněla policejní siréna. Brouke jako by v té chvíli vystřízlivěl. "Pusť mě, hlupáku!" křičel. "Za chvíli je tu policie!"

Clayton odvrátil zoufale se vzpírajícího muže ke schodišti a srazil ho dolů. Pak se vrátil do pokoje, kde žena dosud ležela na podlaze. Pomohl jí vstát.

"Jste zraněna?" zeptal se.

"Jen jsem se lekla. Pokoušel se ze mě vymámit, kde mám šperky."

Znovu zazněla policejní houkačka, tentokrát již mnohem blíž.

"Měl byste odejít. Joe se strašně hněvá. Nechá vás všechny tři zavřít!" ozvalo se ode dveří.

Clayton přiskočil k otevřenému oknu, jímž ve světle pouliční lampy zahlédl korunu mohutného dubu. Vkročil na římsu a zmizel ve tmě. Žena překvapeně vykřikla.

Ráno potkal Clayton Reeceho, který na něj čekal v hotelové hale.

"Podařený večírek, že?" připomněl včerejší události.

"Myslel jsem, že jste ve vězení," divil se Clayton.

"Ani náhodou. Billy Brouke má u poldů protekci. Chystáte se k Potkinovi? Budete hrát Tarzana?"

"Kdo vám to řekl?"

"Četl jsem to ve sloupku Louelly Parsonsové v Examineru."

"Nic takového."

"Jak myslíte. Ale zahrát si v tomhle filmu by byla trefa. Prominent Pictures chystají nový film o Tarzanovi, a..."

Vtom dorazil poslíček. "Telefon pro vás, pane Claytone," oznámil.

Clayton vešel do budky a zvedl sluchátko.

"Tady Clayton," představil se.

"Tady kancelář Prominent Pictures. Mohl byste přijít kvůli nezávaznému rozhovoru?"

"Rozmyslím si to," odpověděl Clayton a zavěsil.

"Volali z Prominent Pictures," řekl Reeceovi. "Chtějí se mnou mluvit."

"Měl byste tam jít," mnil Reece. "U Prominent Pictures nemůžete prodělat."

"Možná by to bylo opravdu zajímavé."

"Uvažujete o roli Tarzana?"

"Snad."

"Těžká role. Já bych to nesvedl."

"Půjdu se projít," zakončil Tarzan a zamířil ke dveřím.

"Hej, příteli!" zadržel jej Reece. "Nepůjčíte mi do soboty dvacet babek?"

Pomocný režisér, odpovědný za výběr herců, se právě chystal zhodnotit nového adepta hlavní role.

"Zdáte se mi dobrý," řekl Claytonovi. "Pošlu vás za Goldeenem. Je to produkční. Máte nějaké zkušenosti?"

"Jako Tarzan?"

Režisér se usmál. "Myslím s filmováním."

"Ne."

"To nic. Nemusíte být Barrymore, abyste hrál Tarzana. Pojdte, zaveďte vás do Goldeenovy kanceláře."

Chvilíček před dveřmi. Konečně je sekretářka vyzvala, aby vstoupili.

"Buď zdrav, Bene. Myslím, že pro tebe mám toho pravého. To je pan Clayton, pan Goldeen..."

"Oč jde?"

"O Tarzana."

Goldeen přeměřil Clayтона kritickým pohledem. Pak učinil rukou odmítavé gesto.

"To není ten typ," řekl. "To vůbec není ten typ."

Když Clayton následoval režiséra ke dveřím, usmíval se.

"Něco vám navrhuji," řekl režisér. "Mohla by tam pro vás zbýt nějaká vedlejší role. Budu na vás pamatovat. Jestli se něco změní, zavolám vám. Na shledanou!"

Když pak odpoledne listoval Clayton novinami, zaujal jej palcový titulek v záhlaví kulturní rubriky.

CYRIL WAYNE - NOVÝ TARZAN!

SLAVNÝ TANEČNÍK VYBRÁN PROMINENT PICTURES

DO TITULNÍ ROLE PŘIPRAVOVANÉHO FILMU

Uplynul týden. Clayton se chystal opustit Kalifornii a vrátit se domů. V jeho pokoji drnčel telefon. Byl to pomocný režisér z Prominent Pictures. "Mám pro vás něco v Tarzanovi," řekl. "Buďte v půl osmé ráno ve studiu."

Clayton chvíli přemýšlel. "Dobrá," svolil. "V půl osmé."

Usoudil, že to nebude špatná zkušenost. Alespoň si prodlouží pobyt v Hollywoodu.

"Hej, vy!" zvolal asistent režie. "Jak se jmenujete?"

"Clayton."

"Aha, vy jste ten chlapík, co hraje bílého lovce, kterého Tarzan zachrání před lvem."

Cyril Wayne, oděný do bederní roušky a přibarvený hnědým make-upem, si Clayтона pečlivě prohlížel. Pak cosi pošeptal do ucha hlavnímu režisérovi.

"Taky to vidím," řekl režisér. "Pokazí nám film. Který hlupák ho angažoval?"

"Nemůžete to vyrežovat?"

"Ovšem. Bude stačit krátký záběr. Vůbec mu nebude vidět do tváře. A teď si to projedeme. Hej vy, pojdte sem! Jak se jmenujete?"

"Clayton."

"Poslouchejte, Claytone! V prvním záběru půjdete proti kameře. Ztratil jste se v džungli. Jste vyděšený. Otáčíte se. Pak zavravoráte, jako byste měl upadnout. Za vámi se plíží lev. Toho tam později prostřiháme. V posledním záběru je lev těsně za vámi. Tentokrát bude opravdový, ale nemusíte se bát. Je dokonale vycvičený. Výkřiknete. Uchopíte nůž. Roztřesou se vám kolena. Tarzan vás uslyší a přijde vám na pomoc. Hej, Eddie, máme tu dubléra za Cyrila pro scény ve větvích?" A režisér se otočil na svého asistenta.

Když se přesvědčil, že je vše v pořádku, pokračoval: "Lev zaútočí. Tarzan se spustí ze stromu. Tady vás zabereme blíž. Zůstaňte ke kameře zády. Tarzan skočí lvu na hřbet a zabije ho. Hej, Eddie, má krotitel, co při zabíjení dubluje Cyrila, v pořádku make-up? Včera vypadal mizerně!"

"Všechno je v pořádku, šéfe," ujistil režiséra asistent.

"Tak jedem!" zavelel režisér. "Jděte na to, Claytone, a pamatujte si, že za vámi je lev a vy máte strach!"

Zkouška dopadla dobře a režisér byl s prvními záběry spokojen. A pak přišla na řadu hlavní scéna, při níž se objeví Wayne, Clayton a lev. Bylo to obrovité, krásné zvíře. Clayton naň hleděl s neskrývaným obdivem. Krotitel jej upozornil, aby v případě nebezpečí zůstal nehnutě stát a nepokoušel se zvířete ani dotknout.

Kamery se rozjely. Clayton zavravoral a téměř upadl. Otočil se a vykřikl hrůzou. Cyril Wayne seskočil z větve nízkého stromu právě v okamžiku, kdy se král zvířat objevil přímo za Claytonem. A pak se stalo něco neočekávaného. Lev zarval a přikřčil se. Wayne ztratil hlavu a schoval se za svého společníka. A pak lev zaútočil. Minul Clayтона, který zůstal nehnutě stát, a vyrazil za prchajícím Wayne.

A vzápětí se stalo něco ještě neočekávanějšího. Clayton, který si jako první uvědomil nebezpečí, jež herci hrozí, skočil po šelmě a vyšvihl se jí na hřbet. Mohutná paže sevřela zvíře kolem krku. Lev se otočil, snaže se protivníka setřást, leč marně. Mrštil sebou na zem, zmltaje se v divokém hněvu. Jeho řev se mísil s pronikavými skřeky, jež se draly z hrdla jeho soupeře. Pak se vztyčil na zadní. Claytonův nůž, vypůjčený z rekvizit, blýskl vzduchem a jednou, dvakrát, třikrát se zaryl šelmě do slabin. Lev se naposledy vzepjal a pak klesl k zemi bez známky života.

Clayton vstal. Nakročil na mrtvé tělo a obrátil tvář k nebi - vzápětí se však vzpamatoval a přes rty mu přelétl lehký úsměv.

Do záběru vběhl rozrušený muž. Byl to produkční Benny Goldeen.

"Proboha!!!" křičel. "Zabil jste našeho nejlepšího lva! Stál deset tisíc dolarů! Jste propuštěn!"

Recepční hotelu Roosevelt zvedl zrak od knihy hostů.

"Opravdu nás opouštíte, pane Claytone?" zeptal se s lítostí v hlase. "Doufám, že se vám Hollywood líbil!"

"Opravdu moc," odpověděl Clayton. "Nicméně, mohl byste mi poskytnout jednu informaci?"

"Ovšem. Oč jde?"

"Jaká je nejkratší cesta do Afriky?"